

Giới thiệu Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực

Một câu chuyện ngôn tình hiện đại được tái hiện lại một cách thực tiễn trong tác phẩm Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực của tác giả Lâu Vũ Tình. Những kẻ quỷ kế đa đoan kia khiến cho Phạm Hành Thư vạn phần bội phục. Thế nhưng không ngờ lại đưa cho anh một món quà tặng trên trời rơi xuống như vậy? Nói chung đây chính là lễ tình nhân khó quên nhất trong cuộc đời của anh. Một người xinh đẹp danh gia vọng tộc như thế, dơ tay nhắc chân đều là phong tình vạn chủng lại đối xử với anh chân thành dịu dàng. Ngay đêm hôm đó, sau khi đến "vùng đất" nóng bỏng của Thiên Tuyết, anh đã hạ quyết tâm nhất định phải chịu trách nhiệm tới cùng, hơn nữa lại vô cùng nguyên ý. Nhưng khi anh nghĩ cô lại không bằng lòng bởi vì Dương Hân Nông cô là người mạnh vì gạo bạo vì tiền chưa từng cần kẻ nào chăm sóc. Ngược lại là anh, bị thua thiệt còn tưởng là chiếm tiện nghi, thật sự là thiện lương quá rồi! Cô thật không dám tưởng tượng, nếu không có cô ở một bên bên cạnh vực lầy phải vực kẻ yếu, thì Phạm Hành Thư còn phải làm người tốt bao lâu! Còn phải vất vả mình bao lâu! Đáng tiếc chuyện muốn chăm sóc người nào không phải đơn phương nhận định là được, khi anh hiểu rõ quá khứ tang thương của cô, anh còn có thể nguyên ý cùng cô dắt tay nhau cả đời sao? Đón đọc truyện hay để cùng tìm hiểu.

Bạn đang đọc truyện Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1.1

Trong phòng khách nhà họ Phạm.

Hai nam, hai nữ, bốn đôi mắt —— a, không, cộng thêm một con chó Maltese, tổng cộng là năm cặp mắt, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Không khí yên lặng ngọt ngào cứ kéo dài ——

Rốt cuộc, Phạm Hành Vân tính nhẫn nại không tốt, không nhịn được, há mồm đánh vỡ trầm mặc: "Này, các người, ai đó nói chuyện đi được hay không? Các người tới nơi này làm tượng đồng sao?"

Một giờ trước, chủ nhân cái nhà này —— Phạm Hành Thư, trong khi trời rất nóng đã bị bọn họ liên thủ đuổi ra ngoài cửa phơi nắng, hơn nữa bị cấm trong vòng ba giờ không cho phép trở lại, nhưng mà bọn họ coi như chưa mất hết lương tri, vẫn nhớ nhét tờ 100 đồng cho cậu ta, muốn son hào hải vị không có, nhưng mua mấy cây "kem que" vẫn còn dư dả.

Nhưng, vấn đề là, đuổi người anh em thân như tay chân ra bên ngoài, bất chấp bị cảm nắng mà mạo hiểm ăn kem que, chẳng lẽ bọn họ cứ đứng lì ở đây nhìn nhau không nói gì như pho tượng sao?

Tầm mắt của mọi người nhất trí rơi vào trên người Lục Bách Quân.

"Không nên nhìn tớ! Tớ chịu tới đây đã là không tệ rồi, đừng hy vọng tớ sẽ đưa ra ý kiến mang tính chất xây dựng nào." Lục Bách Quân vội vàng phủi sạch.

Được, không sao, vậy người thứ hai được chọn đâu?

"Tớ cũng không được..., những người bạn tớ biết thì cậu ấy cũng biết, muốn gọi tớ thì phải điện thoại báo sớm chứ, sao bắt tớ đi giúp cậu ấy giới thiệu bạn gái được?" Kiều Kiều vội vàng dùng giọng nữ nhu mì điềm đạm thanh minh.

"Vậy ——" nếu đã không có cách, thì đành phải đặt tia hi vọng cuối cùng ở trên người Phạm Hành Uy.

"Tớ? Ha ha, đừng nói giỡn, phụ nữ tớ biết, mỗi người vừa cay độc lại vừa hăng hái, chỉ sợ anh hai không chịu đựng nổi."

Người này thì qua loa tắc trách, người kia thì đùn đẩy, dù cho Phạm Hành Vân có thái độ đúng mực hơn nữa cũng phải nổi giận: "Này, mấy người vẫn còn là người sao? Người cùng anh ấy mặc chung một cái quần lót, lớn lên cùng làm bạn bè là ai? Vì cậu trí thông minh kém, làm bài tập nát vụn đến nỗi suýt chút nữa bị đuổi học, lúc thi anh ấy không nói hai lời liên che đậy cho cậu, bị bắt được còn rất sợ chết, để cho anh ấy một mình gánh vác, hại danh hiệu sinh viên gương mẫu của anh ấy bị phá hủy ở cái lỗi nặng này!"

Lục Bách Quân nhất thời im bặt, hồ thẹn cúi đầu xuống.

"Còn cậu nữa!" Mũi nhọn chỉ về phía Ông Hựu Lâm đang muốn đưa tay vỗ vỗ đầu bạn trai tỏ ra an ủi: "Trước khi anh ấy tham gia quân ngũ nói nghe thật hay, nói cái gì sẽ ngoan ngoãn chờ anh ấy, mỗi ngày, mỗi ngày nhớ anh ấy, kết quả là gì? Không tới nửa năm liền náo loạn quân đội! Anh ấy lần nữa nhờ cậu giúp anh ấy chăm sóc bạn gái, cậu lại vô cùng tốt, trực tiếp chăm sóc đến trên giường! Dù gì thì các người một là bạn bè của anh ấy, một là bạn gái thân ái của anh ấy, lại có thể cùng nhau phản bội anh ấy, nhưng mà anh ấy có trách các người không? Không có, một câu cũng không có! Còn khoan hồng độ lượng tha thứ cho các người, có chuyện xảy ra vẫn giúp đỡ bạn bè đến không tính cả mạng sống, nếu đổi lại là tớ, thì đã sớm băm các người ném xuống sông cho cá ăn rồi!"

Tiếp theo sau Lục Bách Quân, người thứ hai mất đầu bỏ mình.

"Đúng vậy, không có nhân tính." Phạm Hành Uy ở một bên lên tiếng phụ họa.

"Anh cũng thế!" Phạm Hành Văn càng mắng càng trời chày, vì đại nghĩa không quản người thân ngay cả anh trai cũng mắng tới: "Chơi bời lêu lổng, không làm việc đàng hoàng, từ nhỏ đến lớn, gây ra bao nhiêu họa làm cho anh hai thay anh chịu tiếng xấu, còn bị ba mẹ trách phạt? Anh làm thì thôi, thích gây chuyện, thích đánh nhau thì thôi, lại liên lụy kéo anh hai xuống nước làm gì? Hại cái lễ tình nhân đầu tiên trong cuộc đời anh ấy phải vượt qua ở cục cảnh sát, khiến anh ấy cùng bạn gái cũng là mối tình đầu phải chia tay, tất cả đều là lỗi do anh tạo ra. Nghiêm khắc mà nói, đến bây giờ anh ấy còn phải một mình cô đơn trải qua lễ tình nhân, tất cả các người đều phải chịu một phần trách nhiệm, còn dám ở đây một mực từ chối, lương tâm bị chó cắn rồi sao?"

"Ồ ——" Cầu Nhi bị oan ức, hô nhẹ một tiếng tỏ vẻ kháng nghị.

Người thứ ba cúi đầu xuống đến một nửa, suy nghĩ lại thấy không đúng, dùng sức trừng mắt nhìn lại: "Anh dù gì cũng là anh ba của em, em đang đem anh làm con mà mắng hả? Mắng sáng khoáy như vậy, chính em có tốt hơn chỗ nào? Mười lăm tuổi đã có bạn trai, sợ ba mẹ phản đối, còn không phải lợi dụng anh hai che mắt, ra cửa lại để một mình anh hai trên đường, mình và người yêu hẹn hò ngọt ngào, hai anh hai không có chỗ đi, lại không dám về nhà sợ làm lộ chuyện của em! Còn có năm em bảy tuổi, ầm ĩ muốn ăn khế nhà kè bên tròng, anh hai vì giúp em hái trộm còn ngã gãy chân, nằm ở trên giường ba tháng!"

Vậy bây giờ thế nào đây? Đang mở đại hội phê bình sao?

Vài người đưa mắt nhìn nhau, lại lần nữa chìm vào im lặng, đồng thời thở dài một hơi.

"Đưa con chó cho anh ấy làm bạn có lợi ích gì? Anh ấy cần chính là một người phụ nữ." Phạm Hành Uy tiện tay ôm Cầu Nhi đang chui vào trong lòng tranh thủ quyền tham dự, tùy ý xoa nhẹ vài cái lên bộ lông rậm, bắt đắc dĩ cảm thán.

"Hành Thư là một người tốt bụng, tốt tính, biết nhẫn nại, dễ nói chuyện, dễ thương lượng, cái gì cũng tốt, cho nên cũng nghĩ là toàn bộ thế giới mọi người cũng đều lương thiện như cậu ấy, cho dù chịu buồn bực một nhọc cũng sẽ cười cười cho qua, nếu gặp phải người có tâm xấu xa một chút, bị gặm ngay cả xương cũng không còn thì cũng không kỳ quái." Nếu không phải quen biết cậu ta, Lục Bách Quân cũng không thể nào tin nổi, thế kỷ hai mươi mốt hiện đại rồi, lại còn có người có thể đơn thuần như giấy trắng.

"Cho nên tớ mới lo lắng, tuần sau, sau khi Hành Văn gả ra ngoài, tớ lại không ở đây, ba mẹ cũng đi dân ra nước ngoài, một mình anh ấy phải làm sao bây giờ? Ai giúp anh ấy thu xếp cuộc sống hàng ngày?"

"Tớ thực tình không hiểu, anh hai là người tốt như vậy, làm sao có thể không có bạn gái chứ? Mất phụ nữ khắp thiên hạ đều mù rồi sao?" Hại lương tâm bọn họ đột nhiên trời dậy, như thế nào cũng không nhẫn tâm nhìn anh ấy một mình cô đơn, thế lương lạnh lẽo vượt qua lễ tình nhân kiêm lễ sinh nhật ba mươi tuổi.

Ánh mắt mọi người, lại lần nữa nhất trí tập trung lên người bị liệt vào một trong những người phụ nữ mất bị mù.

"Việc đó..... Hành Thư..... Tốt lắm....." Ông Hựu Lâm sợ hãi thấp giọng nói.

"Tiếp đó?"

"Ừm..... Nhưng mà..... Anh ấy có một chút..... Không quá..... hiểu tình thú....." Bởi vì tại hiện trường, bên này là người thân bạn trai trước, bên kia lại là bạn trai hiện tại kiêm bạn bè bạn trai trước, phải cực kỳ thận trọng từ lời nói đến việc làm, nếu không thì chết như thế nào cũng không biết.

"Cậu, nói, một, lần, nữa ——" quả nhiên, mắt đám người nhà họ Phạm lập tức lộ ra tia hung ác.

"Sự thật là như thế mà!" Ông Hựu Lâm vô cùng uất ức, nhỏ giọng lên tiếng. Lúc yêu đương Hành Thư luôn để ý đến những thứ xung quanh, thời điểm nên hôn không hôn, thời điểm nên phong hoa tuyết nguyệt thì lại lo lắng có thể gặp gió nổi mưa rơi hay không, ngay cả lúc cô định dâng lần đầu tiên cho anh, cũng còn ngốc vù vù không biết nắm chắc cơ hội âu yếm, thường thường cảnh tượng vô cùng lãng mạn, không khí hòa hợp, đến cuối cùng đều sẽ bị anh làm cho trở nên dở khóc dở cười, phụ nữ muốn cùng anh ở cùng một chỗ, trái tim phải rèn luyện khỏe mạnh một chút, bằng không sớm muộn gì cũng bị anh làm tức nghẹn mạch máu.

Phạm Hành Văn lòng có ưu tư liền gạt đầu một cái. Cùng là phụ nữ, cô biết Hựu Lâm bắt đắc dĩ mới như vậy.

Anh hai cũng thật sự là không quá hiểu phong tình, nếu muốn bạn gái không thay đổi tâm tư mới là kỳ tích đó!

"Dù gì thì cậu ta cũng được sinh ra vào một ngày lãng mạn đa tình như vậy, lại không có được tính tình lãng mạn đa tình, thật sự lãng phí sự ưu ái của ông trời." Giả mà tướng mạo, vận mệnh phụ thuộc vào chòm sao, tất cả đều là gát người, sinh ra ngay ngày lành tháng tốt như vậy mà cũng không có ích gì, sự thật chỉ chứng minh rằng trâu đất đến Bắc Kinh thì vẫn là trâu..... Không, phải sửa lại, là một cái đầu ngu ngốc đến không bằng cả trâu!

"Ngưu Lang Chức Nữ không phải gặp nhau ở ngày này sao? Ngưu Lang nhà chúng ta đã đợi ba mươi năm rồi, đợi tới sắp mọc meo rồi, mà Chức Nữ ở đâu? Chức Nữ ở chỗ nào?" Phạm Hành Uy phiền chán bứt tóc.

"Cho dù hiện tại có đối tượng thích hợp muốn giới thiệu cho cậu ấy cũng không kịp nữa rồi, cách lễ tình nhân chỉ còn có một tháng, cũng không biết có còn ai chịu cùng cậu ấy trải qua lễ nữa hay không đây!" Lục Bách Quân không sợ chết giới nước lã.

"Nếu không thì làm sao bây giờ? Cùng lắm thì đi khách sạn tìm, chỉ cần có tiền liền OK, hai bên chỉ cần thỏa thuận tiền bạc là xong, đơn giản rõ ràng!"

Không kiên nhẫn tới cực điểm, Phạm Hành Uy nhanh mồm nhanh miệng nói một hơi.

"Con người thói nát chuyên đưa ra ý kiến thói nát....." Phạm Hành Vân đá cậu ta một cước.

"Khoan, đợi một chút, đợi một chút! Tớ thấy chủ ý này cũng không tệ nha! Dù sao thì cũng chỉ là tìm một người phụ nữ cùng cậu ấy vượt qua lễ tình nhân thôi, không phải là để kết hôn, xem xét có phải tiêu thư khuê các không làm gì? Việc đó..... Mấy người cũng biết mà, đàn ông đều có nhu cầu, nếu như muốn nhiệt tình ăn chơi, hay là có một đêm kiều diễm lãng mạn, cũng không có vấn đề gì lớn."

Sau khi nghe cậu ta giải thích một lần như vậy, ba người kia cũng nghiêm túc suy nghĩ cái giải pháp khả thi này.

"Làm như vậy có quá mạnh bạo hay không?" Không biết trái tim thành thật trung hậu của anh hai có chịu được không?

"Có một chút." Nhưng mà có sáng ý.

"Chỉ cần tưởng tượng đến biểu tình của Hành Thư thôi là đã thấy đáng số tiền bỏ ra rồi." Lễ vật màu hồng phấn đó, chưa từng tặng bao giờ, rất đáng mong đợi.

"Cho nên kết luận là gì?" Ông Hựu Lâm trừng mắt nhìn, hỏi.

"..... Xác, định, tặng!" Ba người trăm miệng một lời.

Cầu Nhi hình như cũng cảm nhận được bọn họ đang hưng phấn, liền tham gia vào, ‘Gâu gâu’ kêu tới kêu lui.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, bốn người đồng thời không lên tiếng, Phạm Hành Uy ở vị trí gần nhất đứng dậy đi mở cửa.

Một người đàn ông đáng thương đứng ngoài cửa, dùng biểu tình rất vô tội mở miệng ——

"Đã sắp hết ba tiếng rồi, tớ có thể vào nhà không? Ở bên ngoài nóng quá...."

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Nói thật ra, đến bây giờ Phạm Hành Thư cũng không biết vì sao chuyện lại biến thành như vậy.

Hôm nay không phải là sinh nhật của anh sao? Trước kia vào ngày sinh nhật của anh, anh em bạn bè đều tặng một món quà, sau đó nói câu sinh nhật vui vẻ là đã có tình có nghĩa lắm rồi, ai bảo anh được sinh ra không đúng lúc, chọn sinh ra ngay ngày lễ tình nhân, ai cũng đều muốn đi chơi cùng bạn trai hoặc bạn gái, làm gì có thời gian để ý tới anh.

Nhưng mà năm nay, tự nhiên Hành Uy lại có thái độ rất khác thường, cứ quẩn quít lấy anh không tha, Bách Quân cũng như vậy, ở nhà cắt bánh ngọt, còn tranh giành giúp anh cầu nguyện.

Hành Vân nói, hi vọng anh có thể sớm ngày tìm được bạn gái.

Hành Uy nói, hi vọng anh có thể sớm ngày cưới một người vợ về nhà.

Bách Quân nói, hi vọng anh có thể sớm ngày có được một đứa con.

Ngay đến người được chúc phúc là anh cũng chưa được quyền cầu nguyện, chứ đừng nói đến Hựu Lâm động tác chậm nửa nhịp, đành nuốt hận mà bỏ lỡ.

Tiếp theo, lại kéo anh ra khỏi nhà, Hành Vân và Hựu Lâm không đi cùng, ai oán nhìn theo, hỏi bọn họ muốn đi đâu bọn họ cũng không nói, chỉ nói cho anh biết, chỗ đó phụ nữ không được đi.

Sau đó anh mới biết, Hành Uy lại dẫn anh đến khách sạn, còn có loại tiểu thư xô-fa này.

Ngay lập tức anh bị dọa sợ mất mật, xoay người muốn bỏ chạy, đáng tiếc động tác quá chậm, đã bị Bách Quân nhìn thấu, nói một câu: "Cậu rút cuộc có phải là đàn ông hay không hả? Nếu đúng thì đi vào trong cho tớ, đừng làm cho tớ phải coi thường cậu!" Sau đó vẫn cứ kéo anh vào.

Này..... Có vào quán rượu hay không, với việc có phải là đàn ông hay không, thì không có liên quan đến nhau mà?

Anh muốn phản bác, nhưng mà không có cơ hội.

Thật ra, anh không có thói quen để phụ nữ xa lạ ngồi trên người anh, đụng chạm lung tung vào anh.

Bọn họ..... Không quen nhau đúng không? Không quen, mà có thể sờ động chạm tây như vậy sao?

Những người phụ nữ này thật kỳ lạ, rất thích rót rượu cho người khác, nếu không uống họ liền động tay động chân, hại cả người anh đều không được tự nhiên. Hai tay anh không biết phải để đâu, đành phải liên tục rót rượu, mãi cho đến lúc này, anh đã không thể đếm được mình đã đổ bao nhiêu ly rượu vào trong bụng.

Sau đó, anh chỉ cảm thấy ý thức mơ màng, thấy trần nhà đang quay vòng, còn sàn nhà thì đang đong đưa, nóng quá, cả người giống bị lửa đốt.

Hành Uy? Bách Quân đâu? Bọn họ đi chỗ nào rồi?

Anh rất muốn về nhà, đầu muốn bất tỉnh.....

Đi ra ghế lô, Dương Hân Nông xoa xoa mái tóc dài, đang muốn vào phòng nghỉ sửa soạn lại một chút, rồi về nhà nghỉ ngơi, thì vừa vặn thấy Tiểu Nghê đang vội vàng chạy đến.

"Quản lý, mẹ em vừa gọi điện thoại đến, nhà em có chuyện, em phải chạy về nhà gấp....."

Dương Hân Nông không suy nghĩ bao lâu, liền trả lời: "Nói cho trưởng ca (người quản lý từng ca làm) một tiếng là được."

"Nhưng mà....." Giọng điệu dồn dập xen lẫn một tia bất lực. "Hôm nay có một người khách bao em ra ngoài, hơn nữa em đã thu tiền rồi, cũng không thể trả lại."

Dương Hân Nông nhăn đôi mày nhỏ tinh tế lại: "Không tìm được ai giúp đỡ sao?"

"Người bằng lòng ra tiếp khách, đều có hẹn ngay hôm nay, không thể phân thân được."

Dương Hân Nông suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Bàn số mấy?"

"Số bảy."

"Được, không sao, em cứ về nhà đi, chỗ này giao cho chị."

"Nhưng mà....., không phải là chị không ra ngoài tiếp khách sao?"

"Em yên tâm, đây không phải là ngày đầu tiên chị đi làm, để ứng phó với các loại tình huống, chị còn rất nhiều biện pháp, sẽ không để cho chính mình chịu thiệt thòi."

Điều này thì Tiểu Nghê tin. Từ khi cô đi làm ở chỗ này cho đến bây giờ, chưa bao giờ thấy quản lý Dương phải làm chuyện mà chị ấy không muốn làm, hơn nữa còn xử lý mọi chuyện thông minh khéo léo, cũng chưa từng thấy chị ấy đắc tội với người khác. Tất cả các "tiểu thư" (ý chỉ gái gọi cao cấp) trong khách sạn đều vô cùng kính phục chị ấy.

Đương nhiên, với dung mạo tuyệt đẹp của chị Dương, có không ít đàn ông khát khao âu yếm, nhưng chị ấy luôn có biện pháp đối phó, chỉ cần nở nụ cười đã khiến những vị khách nam có dụng ý khác phải phục tùng. Chị ấy luôn đối xử với đàn ông như nhau, luôn tươi cười phong tình vạn chủng, rất thông minh so với những "cô gái bán hoa" khác, dường như không có trường hợp gì là chị ấy không ứng phó được.

Nhưng mà dù có như thế nào thì Tiểu Nghê vẫn không thể không áy náy.

"Thật xin lỗi, em luôn gây phiền phức cho chị....."

"Đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Em là "tiểu thư" do chị quản lý, nếu như em có vấn đề gì chị không giúp em giải quyết thì ai giúp đây?" Các cô gái đến chỗ này làm, phần lớn đều không còn cách nào khác và có nỗi khổ của riêng mình, cũng nên chăm sóc giúp đỡ lẫn nhau nếu có thể.

"Vâng, cảm ơn chị, chị Dương!"

"Không có gì, em mau trở về đi!"

Vội vàng chạy được vài bước, bỗng nghĩ đến cái gì, Tiểu Nghê quay đầu lại: "Đúng rồi, chị Dương, cái người đàn ông kia không tệ nha! Con người thì thành thật, còn bị các chị em chọc ghẹo, chúc rượu đến say khướt. Em chưa từng thấy người đàn ông nào đáng yêu như vậy. Cứ như vậy nha! Chúc hai người lễ tình nhân vui vẻ, tạm biệt!"

Dương Hân Nông kinh ngạc, bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ, xoay người đi đến bàn số bảy.

Loại đàn ông đi đến những chỗ này thì có thể tốt ở chỗ nào chứ? Cô thật tò mò không biết bộ dạng của người đàn ông được nói "thành thật đáng yêu" kia trông như thế nào.

Chỉ thấy ở bàn số bảy không có một bóng người, chỉ có một người đàn ông lè loi đang say gục ở đó, giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ.

Người đàn ông đáng thương.

Cô phát hiện, cô vậy mà lại muốn cười.

"Tiên sinh, tiên sinh?" Cô đi lên phía trước, khẽ gọi.

Phạm Hành Thư cố gắng mở mí mắt nặng nề lên, hai mắt có tiêu cự dừng lại: "Cô cũng tới ép tôi uống rượu sao? Không cần được không? Tôi sắp ói ra rồi....."

Lần đầu tiên thấy có người đến khách sạn còn có dáng vẻ bị ngược đãi.

Tiểu Nghi nói đúng, người đàn ông này thật thú vị.

"Đến khách sạn mà không muốn uống rượu, anh muốn làm cái gì?"

"Cái gì cũng được....." Phạm Hành Thư bị rượu cắn nuốt, đầu không thể tiếp tục chống đỡ nữa, mí mắt rũ xuống một nửa, thì thào bổ sung: "Chỉ cần đừng bảo tôi uống rượu nữa....."

Không hiểu sao cô lại nổi hứng muốn trêu chọc người khác, thân thể mềm mại ngã về phía anh, ngón tay dài nhẹ nhàng vẽ trên gương mặt say rượu nóng hổi của anh: "Thật sự cái gì cũng được sao? Nếu như tôi muốn anh hôn tôi thì sao?"

Cô đã âm thầm chuẩn bị sẵn sàng, nếu như thực sự anh có hành động gì, cô sẽ "rất không cẩn thận" mà đẩy anh đụng vào vách tường!

Không khí tạm dừng lại ba giây.....

"Ai da!" Phạm Hành Thư thẳng tắp dính trên vách tường, ôm cái trán bị đụng đau, kêu thảm thiết, cũng tỉnh rượu một nửa.

Đây là chuyện quái quỷ gì vậy?

Dương Hán Nông ngăn người kinh ngạc, khẽ há miệng, trừng mắt nhìn anh không thể phản ứng.

Cô cũng chưa có đẩy anh đụng vào vách tường!

Căn bản là không cần cô đẩy, anh đã giật mình sợ hãi đến nỗi tự mình đâm đầu vào đó!

"Đau quá... ." Anh ngồi sát vách tường, đáng thương xoa xoa đầu, giống như một đứa trẻ ở bên ngoài bị oan ức, bất lực cúi đầu lẩm bẩm: "Tôi muốn về nhà....."

Dương Hán Nông nhìn xuống nỗi kích động muốn bật cười, lại toát ra tâm trạng thông cảm hiếm thấy. Hôm nay anh cũng đã bị ức hiếp thê thảm lắm rồi, thật sự không thích hợp bỏ đá xuống giếng nữa.

"Tôi đưa anh về, nhưng mà anh phải trả tiền xe."

"Được." Anh ngoan ngoãn giao bóp da ra.

Dương Hán Nông trợn mắt nhìn cái bóp da. Không thể nào? Cứ như vậy anh đã yên tâm mà giao đồ cho cô!

Người này hoàn toàn không có ý thức đề phòng người khác nha!

Cô bắt đầu cảm thấy, cái người đã để anh lại chỗ này, quả thực là không có nhân tính!

Nói anh say, ngược lại anh còn có thể nhớ rõ ràng địa chỉ nhà mình, ngay cả ở đường số mấy, hẻm số mấy, cách bao nhiêu dặm, có mấy nhà hàng xóm, có mấy cửa hiệu đều nói được một hai rõ ràng, nói năng rành mạch, thực sự làm cho cô trợn tròn mắt.

Cái này được coi là kiểu say rượu gì chứ?

Thấy không thể tin được, cô lại hỏi thêm mấy câu, đứa trẻ ngoan ngoãn này vẫn trả lời trôi chảy.

Xe taxi không chạy vào hẻm nhỏ được, cô đỡ anh xuống xe, đi một đoạn đường ngắn.

Thật may mắn khi say rượu anh không có trở thành một vũng bùn nhão, dựa hết cả người lên người cô, chẳng qua là khi đi trên đường có hơi xiêu vẹo một chút. Cô đỡ anh đi để ngăn ngừa anh lại nghĩ không thông, lần thứ hai đi hôn môi vách tường.

Cả con hẻm nhỏ yên tĩnh không có tiếng động gì, ngọn đèn đường soi bóng bọn họ, kéo chúng ra thật dài. Dọc đường đi gần như cô đã hỏi hết những thông tin cơ bản của anh từ nhỏ đến lớn từ họ tên, tuổi tác, chiều cao, cân nặng, số đo ba vòng, sở thích, đến trước mắt đang làm ngành gì, một năm kiếm được bao nhiêu tiền, có mối tình đầu hồi mấy tuổi, có mấy người bạn là phụ nữ, đã xem mấy bộ phim A.....

Hiện tại ngay cả anh mấy tuổi không còn quán tã nữa cô cũng biết rồi.

Từ dáng vẻ cực kỳ ngốc nghếch của anh, thật đúng là không nhìn ra từ nhỏ đến lớn anh đều lãnh được học bổng của học sinh, sinh viên gương mẫu, đọc sách cũng đều là những quyển nổi tiếng nhất.

Hỏi rồi lại hỏi, anh bỗng đứng lại trước một tòa cao ốc, không chịu đi nữa.

"Đến rồi phải không?" Cô hỏi.

Anh nhìn cô, gật đầu.

"Vậy anh đi lên đi!"

"Thang máy hỏng rồi."

"Được rồi." Trình độ tiếp nhận của cô đã trở nên mạnh mẽ rồi, đành cam chịu số phận giúp anh leo lên cầu thang.

Đi rồi lại đi.....

"Ồ lâu mấy?" Cô thuận miệng hỏi.

"Lâu 6."

Ngay lập tức chân cô khụy xuống.

Một tay của Phạm Hành Thư kéo góc áo cô, mắt vô tội mở to, sợ cô không nói gì bỏ lại anh mà đi về.

Cô thở dài, tiếp nhận sự thật, lại tiếp tục đi.

Đi một chút..... Phạm Hành Thư lại dừng bước, không đi nữa.

"Đến rồi hả?" Không phải nói là ở lầu 6 sao? Chỗ này mới ở giữa lầu 4 mà.

"Không phải." Anh ngồi dựa vào chỗ rẽ ở cầu thang, oán giận nói: "Đầu tôi sắp bắt tỉnh rồi, chân đuối rồi, không đi nổi nữa."

Này, phụ nữ như tôi vẫn chưa đầu hàng, anh dám kêu mệt, có phải là đàn ông hay không vậy?

Cô hít vào một hơi, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, hỏi lại: "Chẳng lẽ anh muốn tôi cõng anh hả?"

Anh dùng lực lắc đầu: "Không cần, không cần!"

"Vậy sao còn không đi?" Thấy phần lớn sức lực của anh đã bị rượu cắn nuốt, cô tốt bụng đưa tay kéo anh một lần, đỡ giúp anh một phần sức nặng.

Phạm Hành Thư cầm tay cô, mặt hướng về phía cô cười: "Lần sau cô đến, tôi lượt tôi cõng cô."

"Cảm ơn!" Cô hoàn toàn không cho rằng còn có thể có lần sau.

Thật không dễ dàng gì mới chậm chạp đi đến lầu 6, cô dựa vào một bên cầu thang, thở hổn hển. Hai tay Phạm Hành Thư cứ sờ đông sờ tây ở trên người mình, sờ chưa đủ còn thuận tay sờ đến trên người cô.

"Anh làm gì vậy?" Biểu tình của anh rất thuần khiết, làm cho cô không thể có suy nghĩ tà ác gì.

"Tìm cái chìa khóa." Anh trừng mắt nhìn cánh cửa, vẻ mặt giống như là không nhận ra nó.

"Ồ trên người của tôi có chìa khóa của anh được sao?"

Anh nghiêng đầu tự hỏi một chút: "Hình như không có."

"Đương nhiên là không có rồi!" Cô tức giận trả lời. Dành 1 phút xem xét tình hình, cô ôm tâm lý thử vận may, xóc tẩm thăm trước cửa lên..... Không có! Vẫn chưa hết hy vọng, quay sang tìm ở chỗ bồn hoa..... Bingo! Cái chìa khóa quả nhiên ở trong này, rõ ràng vận may của cô vẫn còn không tệ lắm.

Hai mắt Phạm Hành Thư sáng ngời, miệng vô cùng bái phục: "Cô thật thông minh!"

"Đâu có." Là anh quá ngu ngốc thôi!

Với năng lực của cô, đối phó với loại sinh vật đơn bào đơn giản đến nỗi không thể nào đơn giản hơn này, nếu muốn hiểu thấu căn bản không cần hao tổn trí óc nhiều.

Mở cửa ra rồi, cô cũng đã thật tình nghĩa đưa anh đưa đến tận nhà, ở chỗ này không có chuyện gì của cô nữa rồi phải không?

Nhìn người đàn ông trực tiếp ngồi phịch ở trên giường như chết, vốn cô định xoay người rồi đi, nhưng tiếng rên rỉ thật khẽ lại truyền vào bên tai, quá mạnh vào lương tâm của cô, không lời nào lên án nếu cô cứ như vậy vứt bỏ, mặc kệ anh, thì chính là làm chuyện lòng lang dạ sói, đáng bị trời đánh.

"Tôi muốn uống nước ——" tiếng của anh khàn khàn yếu cầu, yết hầu khô nóng như có lửa đốt.

Dương Hán Nông thờ dài, đi vào nhà bếp, pha một ly trà hoa cúc đơn giản.

"Cám ơn." Hai tay anh bưng ly trà, uống một ly trà hoa cúc bình thường không có gì đặc biệt mà vẻ mặt anh lại giống như cực kì hạnh phúc và thỏa mãn.

"Uống xong rồi thì mau ngủ đi."

"Được." Anh ngoan ngoãn nằm xuống, đắp chăn lên.

Chưa từng thấy người đàn ông nào có thói quen say rượu tốt giống như anh: không ầm ỹ, không náo loạn, không say khướt, bảo anh uống thì uống, bảo anh ngủ là ngủ, còn dễ dãi hơn một đứa bé ba tuổi.

"Cô phải đi về sao?" Không đến ba mươi giây sau, anh lại mở mắt ra, đầu ngón tay thật cẩn thận nắm lấy góc áo của cô.

"Nếu không về thì làm gì?" Không phải cô không phát hiện ánh mắt như muốn nói lại thôi, cùng với sự hoảng hốt nhàn nhạt nơi đáy mắt của anh, nhưng lần này cô đã hạ quyết tâm muốn lòng lang dạ sói đến cùng, nhấn tâm gỡ ngón tay của anh ra, ra lệnh: "Mau ngủ đi!".

Phạm Hành Thư không dám làm trái lời cô, vội vàng nhắm hai mắt lại.

Cầm cái ly không đi ra khỏi phòng, dư quang nơi khóe mắt lơ đãng lướt qua đồng chén đĩa hỗn độn ở phòng khách, trên bàn có một cái bánh gato ăn còn một nửa, ngọn nến viết số ba mươi bị bỏ ở một bên.....

Hôm nay..... Là sinh nhật của anh sao? Tại sao anh không nói gì hết vậy?

Trong đầu cô hiện lên một đôi mắt cô đơn, vẻ mặt giống như bị vứt bỏ..... Cuối cùng muốn bước chân rồi đi cũng không bước nổi, cô không có tiền để lại mềm lòng một lần nữa.

Hai chân tự động quay trở lại phòng ngủ.

Một con chó lông rậm không biết từ bao giờ đã tiến vào trong lòng anh, một người một chó nương tựa lẫn nhau, tro tro lụi vào một góc, bộ dạng muốn có bao nhiêu đáng thương thì đủ bấy nhiêu đáng thương.

Vừa rồi không để ý, bây giờ mới phát hiện ra anh có nuôi chó nữa.

"Phạm Hành Thư, anh ngủ chưa vậy?"

"Còn chưa ngủ!" Gần như là ngay lập tức trả lời, giọng anh nghe cực kì vui mừng, cười sáng lạn với cô.

Cái người này ——

Cô chịu thua rồi, quay lại ngồi kế bên giường, hỏi anh: "Hôm nay là sinh nhật của anh sao?"

"Đúng rồi!"

"Trải qua có vui vẻ không?"

"Cũng không phải là rất vui." Anh nghiêng đầu suy nghĩ một lát, miệng mở ra khép lại liên tục nói: "Bọn người Hành Uy hôm nay thật kỳ quái, trước kia họ sẽ cùng nhau tặng quà cho tôi, nhưng mà cũng sẽ không ở lại với tôi quá lâu. Cô nhìn xem, đây là của Hành Vân tặng cho tôi đó!" Anh ôm một con chó lông rậm trong lòng, khoe giống như vật quý.

Cô gãi gãi lông chó, buột miệng hỏi: "Tên của nó là gì?"

"Nói cho cô ấy nghe đi." Phạm Hành Thư ra lệnh cho con chó yêu quý.

"Gâu Gâu ——"

Dương Hán Nông cười gượng hai tiếng: "Cám ơn, nhưng đáng tiếc tôi nghe không hiểu tiếng chó Đài Loan."

"Không sai đâu, nó phát âm rất chuẩn." Có sao? Có sao? Chó yêu quý biết tiếng Đài Loan hả? Anh lại còn thật sự bắt đầu suy nghĩ như vậy.

"Không thể nào? Nó gọi là Gâu Gâu hả?"

"Đúng rồi!"

"Ai đặt vậy?" Đầu óc đơn giản cũng không đến nỗi đơn giản như vậy chứ, lười đến mất đi lương tri.

"Tôi."

Nghĩ thôi cũng biết rồi. Với trí tưởng tượng của anh, nghĩ đến như vậy là đã giỏi lắm rồi.

"Anh thích chó à?"

"Vốn là không thích lắm, lông nó thật dài, rụng khắp nơi, tôi lại không biết dọn dẹp nhà cửa như thế nào, thường rất bận, có khi quên cho nó ăn, nó liền cắn lung tung cái gì đó của tôi, mới đây thôi, tôi bị nó cắn nát bảy cái quần lót, bốn cái áo sơ mi, vỡ sáu cái ly, cắn chết ba chậu hoa, năm đôi dép lê, ba quyển sách bị cắn một nửa, còn có những tài liệu đã lâu chưa sắp xếp lại...."

"Đủ rồi, đủ rồi, những thứ đó không có gì quan trọng."

"Nhưng mà tôi cảm thấy rất quan trọng đó! Hơn nữa tôi còn chưa nói xong đây, nó dễ dàng đoạt sườn của tôi, hại tôi chỉ có thể ăn cơm trắng, còn đem giày của tôi giấu đi, hại tôi khi ra khỏi cửa mang chiếc bên trái lại không tìm thấy chiếc bên phải đâu, tất bị nó cắn không mang được, đi ra ngoài cũng không dám cởi giày ra, bởi vì ngón chân cái sẽ lộ ra nói Say-Hello....."

Xem này, người này thật thất bại, ngay cả chó cũng có thể khi dễ đến trên đầu của anh.

"Nếu không thích, vì sao không từ chối đi?"

Anh nghe chữ từ chối mà lại giống như nghe được ngôn ngữ ngoài hành tinh, tròng lớn mắt: "Sao có thể như vậy? Đó là tấm lòng của Hành Vân đó, nếu như tôi nói không thích, bọn họ sẽ rất đau lòng, rất thất vọng."

"Giống như hôm nay, rõ ràng anh không thích sự sắp xếp của bọn họ, nhưng không có cách nào từ chối bọn họ?"

Đầu anh rũ xuống: "Bởi vì tôi biết bọn họ chỉ có ý tốt thôi! Chỉ là tôi vẫn không thích đến chỗ đó, phải uống rượu liên tục, tôi lại không thích cái loại đồ uống sẽ làm cay cổ họng này, giống như bị lửa thiêu vậy, còn nữa, tôi không quen để cho phụ nữ xa lạ sờ tới sờ lui trên người tôi, như vậy thật kỳ quái....."

Người đàn ông đáng thương, ngay cả ngày sinh nhật cũng không được như ý mình.

Có lẽ là do phụ nữ đều có ánh sáng rực rỡ từ bản năng của người mẹ, cô vén sợi tóc rũ xuống trên trán anh lên, nhẹ nhàng hỏi: "Hôm nay là sinh nhật của anh, có nguyện vọng gì hay không?"

"Có thể không?" Hai mắt anh sáng ngời.

"Nói ra một chút xem sao!"

"Vây..... Cô có thể ở lại cùng với tôi hay không?" Anh nhỏ giọng, ngập ngừng nói: "Thật ra tôi cũng sợ hãi việc ở một mình. Bọn người Hành Vân, Hành Uy, Bách Quân đều có người ở cùng, nhưng mà tôi lại phải một người lẻ loi đối diện với bốn bức tường mà ăn cơm mỗi ngày, nói chuyện không có người trả lời, khi tắm rửa lẽ như đang tắm nửa chừng mà bị ngạt hơi nước cũng không có ai giúp tôi gọi điện thoại. Buổi sáng thức giấc không có người gọi tôi dậy, giúp tôi làm bữa sáng, tâm tình không tốt cũng không có ai để ôm..... Thật sự thì tôi cũng rất muốn có người ở cùng, cho nên sau này, tôi bắt đầu cảm thấy Hành Vân đưa con chó nhỏ này cho tôi cũng không có gì không tốt, nó sẽ ở cùng tôi, nghe tôi nói chuyện..... Cô hiểu được loại cảm giác này sao?"

Có hiểu không? Cô bị hỏi khó rồi.

Còn có ai hiểu rõ loại cảm giác đau khổ này hơn cô? Cái loại cảm giác cô đơn lạnh lẽo đáng sợ giống như là bị một hang động không đáy tối đen bao quanh! Cho nên dù chỉ có một con chó nhỏ thôi cũng đã cảm kích lắm rồi!

Trong lòng giống như một sợi dây cung bị kéo căng, vẻ mặt cô mềm mại, khẽ vuốt tóc anh, đem đầu anh đặt ở trên vai cô.

Bọn họ là cùng một loại người, trong thâm tâm có cùng nỗi mệt mỏi và khát vọng được che chở như nhau, tìm một chỗ có thể nghỉ lại, cứ như vậy thôi, chỉ một đêm mà thôi.

"Tôi nói xong rồi, tôi cô đó." Biết cô sẽ không rời đi, mình sẽ không bị bỏ lại, anh liền an tâm, vòng tay ngang hông cô, ôm cô lại.

"Tôi hả? Muốn tôi nói cái gì?"

"Cô tên gì? Năm nay mấy tuổi rồi? Chiều cao, cân nặng, số đo ba vòng là bao nhiêu? Từng có mấy người bạn trai? Kết hôn chưa? Đã có mấy đứa con rồi? Đã từng làm tình mấy lần....." Anh nói vô cùng thuận miệng, hỏi một chuỗi dài.

"Anh muốn chết hả? Dám hỏi phụ nữ mấy vấn đề này?"

"Nhưng mà..... Hồi nãy cô cũng hỏi tôi như vậy mà!" Giọng điệu rất vô tội.

"....." Á khẩu không trả lời được.

"Không nói được sao? Vậy quên đi, dù sao tôi cũng không phải là thực sự muốn biết." Anh đem mặt vùi vào giữa chỗ tỏa ra hương thơm, chớp mũi nhẹ nhàng cọ vào cần cổ trắng như tuyết của cô, đơn thuần là làm nũng như đứa trẻ, tìm kiếm cảm giác an toàn. Biết rõ cử chỉ này của anh này cũng không có ý xấu, nhưng cả người cô vẫn không kiềm chế được nổi lên tề đại.

"Lạnh không? Chia chăn cho cô nè." Cảm nhận được cô yếu ớt run rẩy, anh vội vàng ôm cô vào trong chăn, truyền cho cô nhiệt độ cơ thể.

"Eo của cô thật nhỏ." Phát hiện hai tay vòng quanh eo của cô vẫn còn khoảng trống, anh càng ôm chặt hơn, cảm giác giống như cô vừa vận có thể hoàn toàn khảm hợp ngực của anh.

Đã bao lâu rồi? Bao lâu rồi không có ai ôm cô như vậy? Không chứa ý đồ nào khác, không có hành động dư thừa gì, chỉ một lòng muốn che chở cho cô.....

Cảm động, chỉ là chuyện trong nháy mắt, không hiểu sao trái tim bị kích thích xoắn lại, nhưng mà cô biết, cô sẽ không hối hận về quyết định đêm nay.

"Này, anh thật sự không muốn hôn tôi sao? Xác định sao?" Nghiêng đến gần bên tai anh, nhẹ nhàng thổi một hơi.

"Hả?" Ba giây sau, bên tai anh nhanh chóng đỏ lên, không hiểu là vì lời của cô, hay là do động tác đầy ý tứ dụ dỗ của cô.

"Cẩn thận, đừng đụng đầu nữa." Cô cười khẽ, kéo anh lại, chủ động dán lên môi anh.

Mà anh, chẳng qua là hơi giật mình, kinh ngạc trợn mắt nhìn cô.

"Cảm giác như thế nào?" Cô lùi lại, hỏi anh.

"Không, không có cảm giác gì." Phải nói là bị dọa đến không kịp cảm giác.

"Vây, thử lại một lần, thế nào hả?"

"Được." Anh trả lời thẳng thắn. Ngay sau đó, hương thơm mềm mại lại một lần nữa tập kích trên bờ môi. Phạm Hành Thư dù sao cũng là đàn ông, anh không học mà tự biết, theo bản năng sinh lý, hướng về phía cô cắn mút thật sâu.

"Uhm....." Dương Hân Nông hoàn toàn không kịp phản ứng, nhìn không ra bề ngoài anh tao nhã vô hại, khi hôn môi lại có tính xâm lược vô cùng, cô suýt nữa không thở nổi.

Hôn đến nỗi quên kiềm chế, trở thành sợi dây dẫn, làm nổi lên một ngọn lửa, lửa cháy mạnh rồi lan ra đồng cỏ.....

Chơi với lửa thì có ngày chết cháy.

Hô hấp mất trật tự, nhịp tim đập rối loạn, anh chạm vào trán cô, chớp mũi khẽ chạm vào chớp mũi, suy nghĩ có chút hỗn loạn: "Tôi thích cảm giác hôn cô..... Thực sự..... Rất thích....."

Hơi thở nặng nề của anh, khẽ rơi xuống mặt cô, hun đỏ gương mặt xinh đẹp.

Cô cười khẽ, đã hiểu ý của anh, bàn tay nhỏ không an phận lạng lẽ dao động trên người anh: "Vẫn còn không quen khi phụ nữ xa lạ sờ lung tung trên người anh sao?"

"..... Lời của cô, không có liên quan."

"Rất đa tạ anh đã tiếp nhận." Cô cười duyên, tay nhỏ bé càng làm càn dò xét dưới áo sơ mi của anh, cảm nhận nhiệt độ nóng rực của cơ thể anh, cùng với tim đập cuồng nhiệt lồng dưới bàn tay, cô càng thêm càn rỡ dõn dặt xuống, khiêu khích vùng nhạy cảm.

Anh hít vào một hơi, lòng bàn tay non mềm đến mức dấy lên một ngọn lửa, dục vọng của đàn ông không chấp nhận được khiêu khích như thế, anh bắt lấy bàn tay nhỏ bé kiêu ngạo đang làm loạn, xoay người dán lên cô, nhiệt tình hôn cô, thật sâu, từng tắc từng tắc một, đoạt lấy thân thể mềm mại như nước.

Đêm lễ tình nhân năm nay, vô cùng đa tình kiều diễm, rực rỡ sáng lạn.

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2.1

Ngay từ lúc ý thức bắt đầu hồi phục, giác quan của cơ thể đã trở nên tỉnh táo, anh biết chắc chắn là bây giờ bản thân mình dưới chân không có một mảnh vải.

Không cần động não nhiều, toàn bộ trí nhớ về tối hôm qua đã hiện ra trong đầu anh.

Anh nhớ rằng tối hôm qua anh nói rất nhiều, mặc dù ý thức rất rõ ràng, nhưng miệng vẫn cứ không kiềm chế được nói liên tục, lại không nhớ nổi rốt cuộc mình đã nói những gì.

Tuy nhiên, anh vẫn nhớ anh đã về nhà như thế nào, nhớ ai đã làm bạn bên cạnh anh cả đêm, nhớ những gì anh đã làm, nhớ cả dáng người xinh đẹp mềm mại như nước của cô ——

Tất cả mọi thứ, anh đều nhớ rất rõ, nếu như thực sự muốn nói có gì khác so với bình thường thì chính là rượu đã cắn nuốt toàn bộ lý trí đạo đức của anh.

Đến bây giờ, đầu ngón tay giống như vẫn còn lưu lại cảm giác tinh tế của từ làn da của cô, cùng với hương vị ngọt ngào khi hôn cô. Anh gần như đã hôn mỗi một tác da thịt của cô, cùng cô dây dưa cuồng nhiệt, xâm chiếm vào chỗ sâu nhất, bên tai là âm thanh cô rên rỉ thờ dốc ——

Còn có một chuỗi ký ức, đủ làm cho anh xấu hổ đến mức muốn mất đi hình tượng.....

Trời ạ! Anh che mặt lại, buồn phiền muốn đập đầu vào tường.

Bình thường loại việc này có đánh chết anh thì anh cũng không làm được!

Làm sao bây giờ? Anh làm chuyện quá đáng như vậy, làm thế nào để trả lại công bằng cho người ta đây?

Anh gãi gãi đầu, chán nản đứng dậy mặc quần áo, tự nhốt mình trong toilet, tự trách, tự kiểm điểm mình.

“Thật xin lỗi, tối hôm qua tôi đã quá kích động, tôi không cố ý đâu, bởi vì tôi say rượu nên.....” Chắc, lời nhận sai này quá quái lạ, giống như đang tìm một cái cớ để trốn tránh trách nhiệm vậy. Hơn nữa, làm cũng đã làm rồi, bây giờ mới xin lỗi hình như cũng không có tác dụng gì, nói không chừng cô ấy còn tức giận cho anh một cái tát. Trong ấn tượng của anh, phim nhiều tập đều diễn như vậy.

Nếu không được thì nghĩ ra một biện pháp sửa lỗi thực tế hơn được không?

Quan niệm đạo đức đã mọc rễ sâu trong anh ba mươi năm cho anh biết rằng trình tiết của người phụ nữ rất quan trọng, nếu làm việc sai trái thì phải dừng cảm chịu trách nhiệm, mà ở trong cái đầu cứng nhắc của anh, chỉ nghĩ được một cách duy nhất là kết hôn với cô ấy.

Đúng vậy, chính là như vậy!

Sau khi quyết định biện pháp xong rồi, anh liền an tâm. Lúc này anh mới ngửi được một mùi hương phảng phất bay vào mũi mình, mà lại đang đúng lúc bụng kêu ùng ục.

Lạ thật! Từ sau khi Hành Vân kết hôn, trong nhà cũng không còn ngửi thấy mùi hương làm cho người ta cảm động như vậy nữa.

Anh hoài nghi, lần theo mùi hương đó mà tìm kiếm, lại phát hiện ra con chó trong mắt không có trời đất kia của anh đang đường đường chính chính tự nhiên mà chiếm một chỗ trên bàn ăn, gặm đĩa trứng ốp la——

“Ê!” Anh quát một tiếng: “Gâu Gâu, mày ngậm miệng lại!” Đồng thời, dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy đến cứu bữa sáng.

“Gâu Gâu.....” Cầu Nhi giả bộ đáng thương nhỏ giọng sửa hai tiếng.

“Đây không phải là đồ ăn của mày!” Nó đã làm như vậy nhiều lần rồi, Phạm Hành Thư người mà đã cống nạp đồ ăn cho nó vô số lần cũng học được cách không bị đáng vẻ đáng thương của nó lừa nữa. Hoặc có thể nói đùa là anh đã thất bại đến mức phải tranh giành đồ ăn với chó, như vậy anh càng đáng thương, càng đáng được thông cảm đúng không?

Không kịp cứu trứng ốp la nữa, may mà còn có sandwich.

Bên trong có thịt muối, dưa leo, ngô và chà bông, ngoài ra còn có vài miếng bánh mì nữa. Anh nhận ra đây là những đồ ăn còn thừa lại trong tủ lạnh.

Hai tay của anh cẩn thận bung cái đĩa lên, cảm động tới mức muốn rơi lệ. Trừ người nhà ra, cô là người phụ nữ đầu tiên giúp anh chuẩn bị bữa sáng.

Đi quanh nhà một vòng cũng không tìm thấy người, anh thất vọng ngồi ở phòng khách.

Cô không nói tiếng nào đã đi rồi, có phải đang giận anh đối xử với cô không đúng hay không?

Anh nhớ rằng đêm hôm qua cô vốn định về, nhưng mà anh lại không muốn để cô đi, có khi nào cô nghĩ rằng ngay từ đầu anh đã có ý xấu hay không?

Trong lòng trống rỗng, mắt mất, ánh mắt anh bỗng dừng lại trên mặt bàn sạch bóng.

Cô không những làm bữa sáng cho anh ăn, còn giúp anh dọn dẹp phòng khách, từ trước đến nay không có ai đối xử tốt với anh như vậy!

Trong ngực trào lên một cảm xúc không biết tên, nhìn miếng sandwich còn hơi nóng trong tay, anh cười ngốc nghếch.

Những ngọn đèn đường dần sáng lên, mà cuộc sống về đêm —— vừa mới bắt đầu.

Dương Hân Nông tiếp xong vài người khách quen, ra ngồi trên sofa, Tiểu Nghê ngồi đối diện liền nói với cô: “Chị Dương, có khách lạ tìm chị kia!”

“Ồ ngoài cửa sao?” Đang muốn đi ra, lại thoáng nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Nghê như có như không đang cười, cô liền dừng lại để hỏi rõ ràng: “Là ai vậy? Về mặt của em rất kì lạ!”

“Thì là —— anh ta á! Người mà tối hôm qua khách và chủ nhau vô cùng vui vẻ thăm thiết á!”

Anh ta nào? Dương Hân Nông sững sốt một hồi mới hiểu.

Không thể nào? Phạm Hành Thư? Anh ấy tối đây làm gì?

“Không thể nào, là em suy nghĩ nhiều quá thôi!” Theo bản năng, cô thề thốt không thừa nhận.

“Phải vậy không? Vậy vì sao anh ta quan tâm đến chị như vậy?”

Hỏi rất hay, cô cũng rất muốn biết đó!

“Không nói với em nữa, chị ra xem anh ấy muốn gì.”

Ra khỏi những ánh sáng nhiều màu rực rỡ chói mắt, cô thấy Phạm Hành Thư đang nép vào dưới một ngọn đèn đường, đứng lặng thinh.

Dương Hân Nông bước tới, vỗ nhẹ vai anh: “Sao anh không vào?”

Phạm Hành Thư quay đầu lại, ánh mắt trước tiên nhìn vào quần áo của cô, nhú mảy lại, cởi áo khoác ra rồi phủ lên đôi vai đang lộ ra ngoài của cô: “Cô không lạnh sao?”

Mùa hè đã qua rồi, thời tiết đang lập thu, gió đêm thổi qua vẫn có cảm giác hơi lạnh, khi chuyển mùa như thế này rất dễ bị cảm lạnh, nên phải mặc nhiều quần áo một chút.

Cô buồn cười nhún mảy: “Làm ‘tiểu thư’ trong quán rượu, nếu đem bọc mình lại như bánh chưng thì ánh mắt của đàn ông các người còn nhìn được gì nữa?”

Phạm Hành Thư hơi há mồm, nhưng lại không biết nói gì, chỉ nhấn mặt nhìn cô.

“Muốn nói gì? Nói đi!” Dù sao cũng đã nghe nhiều lần rồi, loại đàn ông chính trực nghiêm nghị giống như anh, sẽ nói những gì, cô không cần đoán cũng biết. Mấy năm nay, nhìn các loại vẻ mặt khinh thường đã sớm trở thành thói quen, cho dù anh coi cô là một người phụ nữ lỗ mãng tùy tiện, cô cũng không đau ốm gì, cho dù là —— đêm hôm trước anh còn dịu dàng ôm cô như vậy.

“Không có gì đâu.” Anh nuốt xuống lời nói đang bị nghẹn lại, nhẹ nhàng lắc đầu: “Chừng nào cô tan làm vậy? Tôi chờ cô.”

Tính anh hiền hậu, chỉ đặt toàn bộ luân lý đạo đức ở trong lòng, không đem ra dạy cô.

“Nếu như đã đến đây rồi, sao không vào ngồi một chút?” Cô chuyên nghiệp tươi cười, coi anh như khách mà tiếp, phải vào vai kiểu người gì, điểm này, cô quá chuyên nghiệp rồi!

Anh vẫn chăm chú nhìn cô không chớp mắt: “Không cần đâu, tôi không thích những chỗ như thế này.”

Lúm đồng tiền như hoa chợt cứng lại, nhưng chỉ một giây sau đó lại khôi phục nét cười ngọt ngào: “Cũng đúng, người đảng hoàng thì không nên tới những nơi trăng hoa thế này, nếu như khiến cho anh hư hỏng thì thật có lỗi!” Dù sao thì cô cũng chính là một người phụ nữ ở “những chỗ như thế này”, không phải sao?

“Tôi không có ý đó……” Cô vẫn đang cười, nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy mình đang phạm lỗi.

“Dương ——” anh dừng một chút: “Hân Nông?”

“Ngay cả tên của tôi cũng biết rồi, nói, anh có mục đích gì?” Bàn tay trắng nõn giơ lên đặt trên vai anh, ngón tay dài nhẹ nhàng vẽ trên mặt anh.

Cô dựa sát một chút, mùi thơm của phụ nữ đã lưu lại trên gối, trên giường anh chưa tán đi lại quanh quẩn bên mũi anh lần nữa. Tim của anh lại đập không theo quy luật, da mặt mỏng manh không có khá hơn lại nóng lên như cũ.

“Cái đó..... Chúng ta..... Bởi vì..... Ngày hôm qua..... Cái đó..... Cho nên.....”

“Cái gì?” Nhìn dáng vẻ anh đỏ mặt, cà lăm không nói ra lời, cô không nhận được lại muốn đùa anh. Cô tươi cười xinh đẹp, kiêu my, ngón tay dài nhẹ nhàng vuốt ve trên ngực anh: “Như thế này sao? Hay là như thế này——” nghiêng đến bên tai anh, nhẹ nhàng thổi một hơi.

“Cô——” Bên tai anh đỏ lên, hoảng hốt lùi lại.

“Lùi xa hơn chút nữa anh sẽ đụng vào cột điện đó!”

“Hả?” Theo bản năng quay lại nhìn—— Cốp! Thế là đều!

Lần trước là đụng phía sau đầu, lần này là cái trán.

Trong lòng Dương Hân Nông đã cười đến thất ruột lại, nhưng ngoài mặt vẫn như cười như không quan sát anh: “Nhìn anh căng thẳng như vậy, đừng nói là—— vô cùng thương nhớ tôi nha?”

“Tôi..... Việc đó..... Không phải..... Nhưng mà.....” Toàn là nói năng lộn xộn.

“Không phải sao? Vậy vì sao anh phải chờ tôi tan làm?” “Không phải..... Tôi muốn nói là.....”

“Không nỡ rời xa tôi cứ việc nói thẳng thôi, tôi cũng không cười anh đâu.” Bàn tay nhỏ bé lại tiếp tục làm càn, Phạm Hành Thư bị chọc đến nổi vô cùng xấu hổ, chán nản trừng mắt nhìn cô.

“Hân Nông!”

Cô đoán là nếu như lại đùa anh nữa thì anh sẽ tức đến nổi máu dồn lên não mất.

Cô kịp thời thu tay lại, nhàn nhạt cười: “Anh về đi, anh không thích hợp ở chỗ này, loại người phụ nữ như tôi, anh cũng không nên dây vào.”

Xoay người lại, cổ tay bị anh nắm lấy: “Tôi có lời muốn nói với cô——”

Cô lắc đầu, không muốn nghe, nhẹ nhàng tránh khỏi anh, trở lại thế giới của chính cô, không quay đầu lại.

Sau khi đi vào rồi mới phát hiện trên vai vẫn còn choàng áo khoác của anh, định đi trả lại cho anh, nhưng nghĩ lại, hay là thôi đi. Chắc là anh đã đi về rồi!

Dù sao thì từ nay về sau cũng không có khả năng gặp lại nữa, coi như lưu lại một kỷ niệm vậy.

Ít nhất, trên thế gian có đủ ấm lạnh này, cô cũng đã từng gặp được một người đàn ông rất đặc biệt, dành cho cô sự dịu dàng đến tận cùng. Chỉ tiếc là có gặp anh không đúng lúc.

Đối phó từng người khách một, tránh không khỏi việc bị ép uống rượu, thật khó khăn cô mới hết giờ làm. Thay quần áo xong, cô ra khỏi quán rượu.

Hôm nay uống quá nhiều rượu, bước chân không vững lắm, đầu hơi nặng.

Cô hít sâu một hơi, gió đêm thổi qua, đầu óc cũng tỉnh táo một chút.

Cô vô thức kéo chiếc áo khoác còn lưu lại một chút hơi thở của anh lên đắp.

“Mỗi ngày cô đều về nhà trễ như vậy sao?” Âm thanh đột nhiên vang lên làm cô giật mình.

“Sao anh còn ở chỗ này nữa?”

Phạm Hành Thư lạ lùng liếc nhìn cô: “Chờ cô đó, lúc này tôi nói rồi mà!”

“Không có việc gì lại chạy tới chỗ này chờ tôi để gió thổi suốt mấy tiếng đồng hồ hả?” Đờ ngốc này!

Anh cười ảm áp: “Tôi cũng không nghĩ sẽ trễ như vậy, nhưng không sao, bây giờ tôi biết rồi, sau này sắp tới giờ này tôi sẽ đến đây, sẽ không phải đợi mấy tiếng đồng hồ nữa.”

Đó không phải là vấn đề chính đâu?

Anh nói rất tự nhiên, nhưng trong lòng Dương Hân Nông lại dâng lên một cảm xúc không hiểu nổi, rất muốn trách anh, nhưng lại rất xúc động——

“Không phải anh không uống rượu, cũng không chơi đùa phụ nữ sao? Vậy còn chờ tôi làm gì?” Đã nói rõ đến như vậy mà còn không hết hy vọng, rốt cuộc là anh có đầu óc hay không?

Cô tức giận liếc xéo anh một cái, tự mình bước về phía trước, đi được vài bước thì có hơi xiêu vẹo, anh liền chạy nhanh đến đưa tay đỡ cô.

Cô đặt một tay lên ngực, đẩy anh ra, chạy tới một bên, nòn một tay đặt tại ngực, phản thủ đẩy ra anh, vọt tới một bên, dạ dày trống rỗng nhưng lại nòn không ngừng, cảm giác rất khó chịu.

“Có khá hơn chút nào không?” Phạm Hành Thư đưa khăn tay ra, cô cũng không khách khí với anh nữa, thuận tay đón lấy.

“Cô rất thường như vậy sao?”

“Vô nghĩa, đi làm ở quán rượu không uống rượu, chẳng lẽ lại cùng khách hàng tán gẫu chuyện quốc gia đại sự à?” Đặng phải đôi mắt tràn đầy lo lắng của anh, cô chỉ cười khẽ.”Yên tâm đi, không chết được đâu, anh về đi.”

Anh cố chấp lắc đầu: “Tôi đưa cô về. Mỗi ngày cô đều về nhà trễ như vậy, lại thường xuyên uống rượu, một người phụ nữ ban đêm đi bộ rất nguy hiểm.”

“Đưa tôi về à? Anh lấy cái gì đưa?” Theo hiểu biết ban đầu của cô, với thu nhập của anh, không phải là loại người có nhiều tiền để tiêu xài.

Quả nhiên, anh chỉ vào một chiếc xe “lịch sử” sắp hỏng, sau nhiều năm “chinh chiến”, bên ngoài thấy rõ những dấu vết loang lổ, rỗ xe thùng một lỗ lớn, đệm thi vẫn còn, chẳng qua là có thể nhìn thấy sợi bông bên trong mà thôi.....

Cô ho nhẹ một tiếng, nhin xuống không để cho mình cười ra tiếng: “Tôi nói nè Phạm tiên sinh, anh có biết có bao nhiêu ông chủ lớn, thiếu gia giàu có mở sẵn cửa những chiếc xe nổi tiếng chờ tôi đi làm người đẹp trên xe hay không? Anh như vậy mà cũng dám nói muốn đưa tôi về nhà hả?”

“Nhưng mà —— cô không đi, không phải sao?” Anh nghiêng đầu nhìn cô.”Cô thật sự muốn làm người đẹp trên xe sao?”

Chỉ nói hai ba câu, nhưng cô lại không biết trả lời ra sao.

Về mặt thay đổi, cô khó chịu giục: “Không phải muốn đưa tôi về sao? Tôi sẽ cho anh cơ hội này, hi vọng kỹ thuật lái xe của anh tốt, nếu không thì đừng mong lần sau tôi còn ngồi trên chiếc xe hỏng này.”

Anh vội vàng gật đầu: “Cô yên tâm, tôi sẽ thật cẩn thận.”

“Ừ.” Tốt nhất là như vậy, cô không ý kiến gì ngồi lên xe.

Phạm Hành Thư không nhìn đến cô, anh lái xe thật cẩn thận, từ lúc khởi động đến lúc đạp chân ga, chỉ chạy tốc độ bốn mươi cây số trên đường, tuyệt đối sẽ không vượt qua con số bốn mươi một, mới chuyển sang đèn vàng liền ngoan ngoãn dừng xe lại, tuyệt đối sẽ không tăng tốc vượt qua, cho dù vào ban đêm không có ai, cũng ngoan ngoãn chờ đèn đôi màu..... Quả thực là tuân thủ quy tắc giao thông đến mức có thể lĩnh giải người dân gương mẫu trong thành phố.

Dọc theo đường đi, anh thật cẩn thận giữ vững tốc độ xe, người đàn ông có mục đích rõ ràng một chút sẽ có ý thẳng xe gấp, cảm nhận “Ba đào hùng dũng”*, nhưng loại chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra trên...con người vô cùng thành thật này. Nhìn chăm chăm bóng lưng thẳng tắp của anh, cô tươi cười, chủ động đưa nhụy ngọc ôn hương lên, đồng thời cảm giác được thân người anh nhẹ nhàng run lên, ngón tay càng đùa dai nhẹ nhàng vẽ trên tấm lưng đang cứng ngắc của anh.

*Là ngực í! Đọc mãi mới hiểu. Không biết edit ba đào hùng dũng thành cái gì luôn!!!

Xe đột nhiên dừng lại, cô âm thầm cười trộm, được một tác liền tiến một thước dao động ở phía trước, đề lên chỗ tìm anh đang đập rối loạn trong ngực ——

“Hân Nồng!”

Anh nhanh chóng thẳng xe lại, làm cô thiếu chút nữa đã ngã ngửa.

“Tôi đang lái xe!” Anh bối rối trừng mắt nhìn cô.

“Lái đi, tôi đâu có kêu anh dừng lại đâu!” Cô tức giận trừng lại.

“Nhưng mà cô —— cô đừng quấy phá, như vậy tôi.....”

“Tôi rất chán mà!” Cô trả lời vô cùng lưu manh, nhìn về mặt anh chán nản không nói ra lời, thật sự là chuyện thú vị nhất trong đời mà!

“Nếu không thì anh hôn tôi một cái đi, tôi liền ngoan ngoãn, không làm phiền anh nữa.” Cô nhíu mày, mắt đẹp như tơ.

Mặt Phạm Hành Thư nhanh chóng đỏ lên, nhìn trừng trừng cô khoảng 3 phút, cuối cùng chịu thua xoay người lại, buồn bã vùi đầu tiếp tục lái xe.

Biết ngay là anh không dám mà!

Dương Hân Nồng hơi nhếch môi, sợ ý cười lộ ra nơi khóe miệng.

Trời, người này thật thà đến mức đáng yêu, chắc cô không thể tìm thấy người đàn ông nào ngây thơ hơn anh đâu!

Không được rồi! Cười nữa ruột sẽ thất lại mất!

Đưa cô về nhà xong, cô còn trắng trợn chọc ghẹo anh một lúc nữa——

“Có muốn ở lại qua đêm hay không? Giường của tôi chào đón anh ——“. Giọng cô êm dịu như chim oanh, dáng người xinh đẹp, mềm mại muốn đang muốn dựa vào anh——

Thân mình anh liền lùi lại một khoảng, người đàn ông ngây thơ bị dọa sợ đến nỗi lập tức lên xe, tăng tốc mà chạy, chỉ để lại một làn khói đen.

Một giây, hai giây, ba giây sau——

Dương Hân Nông khẽ nhếch miệng, ngẩn mặt ra, kinh ngạc nhìn theo hướng anh rời đi, rồi sau đó, rốt cuộc không nhìn được, ngồi xồm xuống, cười đau bụng.

Ha ha, ha ha ha ——

Đây là người ở thế kỉ nào vậy? Được người đẹp nhiệt tình chào đón, vậy mà lại có dáng vẻ như người đang bị ngân hàng đòi nợ, sợ mất mặt mà chạy trốn!

Vài ngày liên tục, khi đi ra khỏi cửa quán rượu đều không ngoài ý muốn thấy được bóng dáng một người đang kiên nhẫn, yên lặng đứng chờ.

Không nghĩ tới, đã bị cô trêu chọc đến thế, anh còn dám tới!

Nói ra cũng thật kì lạ, rõ ràng mỗi lần gặp cô anh đều bị cô đùa cợt làm anh vô cùng xấu hổ, vậy mà mỗi đêm còn tự động đến cửa để cô trêu đùa.

Trái tim người này chắc là rất khỏe mạnh, không sợ chết nha!

Việc trêu cợt anh, nhìn vẻ mặt anh đỏ hồng, ngượng ngùng đến nỗi không nói ra lời, đã sắp trở thành niềm vui mỗi ngày của cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 2.2

"Hi, trai đẹp, chờ ai à?" Một tay khoác lên vai anh, thái độ của cô gái đến gần mười phần khiêu khích.

Phạm Hành Thư quay đầu lại, cười ảm áp: "Đứng."

"Kìa, tôi có cái vinh hạnh này không, mời anh uống ly cà phê nha?"

"Không được." Anh lắc đầu. "Bởi vì cô phải uống cái này."

"Cái gì?" Cô sững sờ nhìn bình giữ nhiệt bị chuyển sang tay mình.

"Cà phê giải rượu."

"Hôm nay tôi không uống quá nhiều."

"Ấm dạ dày cũng tốt." Anh mở nắp bình ra, giúp cô rót một ly.

"Sao lại tốt với tôi như vậy?" Đôi mắt quyến rũ cười như không cười liếc anh. "Thật sự có ý tứ với tôi à?" thanhhuang_d13n_d4n_13_quy_d0n

Anh lại không nói gì mà chống đỡ.

"Nói đi, có phải yêu tôi không?" Theo thói quen khoác nhẹ vai anh, dựa sát vào da mặt mỏng không thể tưởng tượng nổi của anh, hơi thở như lan.

"Cô, cô trước uống xong lại nói ——" Cả người Phạm Hành Thư không được tự nhiên, muốn tránh lại sợ trọng tâm cô không thăng bằng, sẽ ngã nhào.

"Anh trả xong trước tôi sẽ uống."

Anh thật sự nhận mệnh. Cô ngay cả uống canh cá cũng có thể đùa giỡn anh.

"Tôi, tôi không biết. . . . . Cô đừng có luôn hỏi tôi vấn đề kỳ quái như thế!" Anh gãi gãi đầu, tay chân luống cuống.

Được rồi, tạm thời bỏ qua cho anh.

An phận uống xong một ly trà giải rượu, anh nháy mắt, bộ mặt mong đợi: "Uống ngon không? Đây là tôi hỏi Hành Vân, tôi chưa từng xuống bếp, cũng không biết làm canh giải rượu như vậy có đúng hay không. . . . ."

Khó trách.

"Có tiến bộ rất lớn." Cô cười cười đưa trả lại cái ly cho anh.

Có ý gì hả? Anh nỗ lực suy tư.

Dương Hân Nông cũng không còn ý nguyện giải cứu đầu dưa không hiểu queo cua của anh, ngoắc ngoắc đầu ngón tay với anh: "Cúi đầu thấp một chút, tôi cho anh biết một chuyện."

"Oh." Cần tuân ý chỉ.

"Nói cho anh biết a ——" thỉnh linh, hôn lên môi anh một hóp, nụ hôn làm anh sừng sừng sốt sốt, hù dọa rơi mất ba hồn bảy phách.

Không nhìn bộ dạng ngây ngô của anh, sau khi phạm án tự mình tránh ra, bỏ lại một câu: "Anh là người đàn ông đầu tiên vì tôi mà xuống bếp đấy!"

Sau khi hồi hồn, Phạm Hành Thư vội vàng đuổi theo.

"Xe của anh đâu?" Vòng một vòng, không thấy chiếc “xe đồ cổ” có thể chiêm ngưỡng trong viện bảo tàng kia, cô kỳ quái hỏi.

"Cái đó —— phanh xe không quá linh hoạt, đưa đi sửa chữa." Hai mắt nhìn đông nhìn tây, chính là không dám nhìn cô, mặt nóng đến mức có thể rán trứng.

Có thể tưởng tượng. Cái loại xe rôm đó, nên hỏng đã sớm hỏng không sai biệt lắm, không nên hỏng cũng đang gãy giữa ở ranh giới sống chết, đại khái cũng chỉ có anh mới dùng tiếp được.

Ngoảnh lại thấy anh "thẹn thùng e lệ", cô thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười: "Vậy anh còn tới làm gì?" Ngồi xe buýt số 10 à?

"Tôi, tôi có thể đi bộ cùng cô."

Oa, được đấy! Thật đúng là được đấy!

Lần này ngay cả xe máy cũng bị mất, cảnh giới của cô gặp càng ngày càng thê lương hơn.

"Anh cứ muốn gặp tôi như vậy? Một ngày không gặp, như cách ba thu sao?"

Lại nữa! Phạm Hành Thư không dám hé răng, dẫn đầu đi ở đằng trước.

Mỗi lần cô dùng cái loại giọng quyến rũ đến tận xương đó để nói chuyện, anh sẽ hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

"Anh không phải nên dặt tay sao? Một chút cũng không săn sóc." Cô cong môi, yêu kiều oán trách.

Phạm Hành Thư khó xử một hồi lâu, cúi thấp đầu đi quay lại, cầm tay của cô giờ lên, tiếp tục đi.

Anh đang làm gì? Xách giấy vệ sinh đã dùng qua sao?

Dương Hân Nông nhìn đầu ngón tay út bị xách, thiếu chút nữa cười lạc giọng.

"Có cần ngây thơ như vậy không? Ngủ cũng ngủ rồi, tôi còn nhớ rõ đêm đó ——"

"Hân Nông!" Anh bị giật mình, hoảng sợ khê hô, sợ cô nói ra lời kinh người gì.

"Muốn chết không nhận trưởng à?" Đến bây giờ cũng không để ý thế mà cô lại đã treo đến trên người anh mà đi, giống như động vật không xương, dây dưa ý lại.

"Cái đó. . . . . Không phải, tôi. . . . ."

"Quản lý Dương, cô như vậy quá không có suy nghĩ đấy?" Đột nhiên thanh âm gia nhập cắt đứt lời của anh, hai người đồng thời nhìn, 4, 5 anh em nhìn như côn đồ đang đứng cách vài bước, vây quanh đường đi của bọn họ.

Đó a! Thật là hồng bét.

Dương Hân Nông đã chuẩn bị tâm lý, ghé vào bên lỗ tai anh thấp giọng hỏi: "Anh đánh nhau có được hay không?"

"Ách. . . . . Không quá được." Thường thường đều là bị bẹp một cái kia.

"Được, tôi biết rồi."

"Quản lý Dương, cô không phải không ra sân sao? Nói gì đừng để cho cô khó làm người, không cách nào giao phó với khách quen khác, ông chủ chúng tôi mới không làm khó dễ cô, kết quả cô lại còn nói một đằng làm một nẻo, ở chỗ này anh em em với thằng nhóc này, bây giờ là như thế nào? Xem thường ông chủ chúng tôi sao? Cô như vậy bảo ông chủ chúng tôi mặt mũi để vào đâu?"

Dương Hân Nông hắng giọng: "Xin hỏi ông chủ các anh là vị nào?"

"Xí nghiệp đầu rồng Tân Đạt."

"A, Lưu đồng sao, tôi nhớ được." Cô buộc tóc dài lại, cười đến hiền lành: "Ông ấy rất có phong độ, tôi cũng rất ngưỡng mộ ông ấy, tất cả đều là hiểu lầm, như vậy tốt lắm, nếu ngày mai ông ấy có thể tới được, tôi tự mình giải thích cho ông ấy. Các vị đại ca có thể nề mặt tôi hay không, đừng dọa bạn bè của tôi ——"

Nhưng mà hiển nhiên là, nói như vậy không thể trấn an bọn họ được.

"Người này cho cô bao nhiêu tiền, để cô bảo vệ cho anh ta như vậy? Ông chủ chúng tôi giao phó xuống, bắt kể anh ta ra bao nhiêu, chúng tôi cho giá gấp đôi."

Đầu óc bọn này chỉ chứa nước đái heo!

So sánh xuống, Phạm Hành Thư ngay thẳng thật thà là cỡ nào khó có được!

Cô cố đè chán ghét xuống, ngoài mặt càng thêm tươi cười chói lọi như hoa: "Ai yêu, nói tới cái này thì tổn thương tình cảm rồi, đây không phải là vấn đề tiền đâu! Tôi hiểu rõ Lưu đồng rất quan tâm tôi, tôi cũng vậy rất cảm kích Lưu đồng ưu ái, như vậy tốt lắm, nếu ngày mai Lưu đồng tới đây, tôi nhất định dành toàn bộ hành trình chiêu đãi, tuyệt không hai lời. . . . ."

"Tôi không muốn nghe lời nói dễ nghe của cô! Rốt cuộc có muốn hay không, một câu nói! Nếu như bây giờ cô thay đổi chủ ý, đi cùng ông chủ chúng tôi, chúng tôi sẽ không so đo, nếu không ——" thái độ bọn họ cường ngạnh, xem ra là không có đường sống để thương lượng.

Thuận theo tầm mắt của bọn họ, nhìn về người đàn ông bên trong xe Benz cách đó không xa, cô há mồm đang muốn nói gì, bỗng nhiên có cảm giác lòng bàn tay căng thẳng, Phạm Hành Thư cầm tay của cô, lắc đầu một cái: "Hân Nông, không cần!"

"Mày là thứ gì, nơi này có phần nói chuyện của mày sao?" Các anh em khó chịu sẵn giọng.

Dương Hân Nông cười cười kéo tay của anh ra: "Không sao, tôi tới xử lý, anh không cần nói gì."

Cô nhẹ đi bước liên tục, thanh âm mềm mại trấn an: "Các vị đại ca, lửa giận không cần lớn như vậy, thật không thể thương lượng sao? Dẫu gì cũng là quen biết, nghiêm mặt rất khó coi ——"

"Cô không phải nói dai như đĩa rách, cuối cùng có đi hay không? Ông chủ chúng tôi coi trọng cô là nề mặt cô, cô đừng không biết xấu hổ, ép chúng tôi trở mặt ——"

Lúc này, phản ứng của Phạm Hành Thư cũng rất nhanh, trước khi bọn hắn đánh một giây, vận đủ sức lực vùng một quyền đi, kịp thời cấp cứu Dương Hân Nông suýt nữa bị đối đãi bạo lực.

"Còn không chạy mau!" Cô không nói hai lời, thừa dịp bọn họ còn chưa lấy lại tinh thần, kéo anh không có mục đích xông về phía trước, bắt chập tất cả, có đường thì chạy, có chỗ thì chui.

Đầu tiên, bọn họ còn sống chết đuổi theo ở phía sau, cũng không biết chạy bao xa, phía sau cũng không nghe được tiếng kêu gào nữa, mà bọn họ cũng không còn hơi sức chạy nữa, lúc này mới dừng lại, tựa ở trên tường trong hẻm nhỏ thở hổn hển.

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 2.3

Liếc Phạm Hành Thư ở bên cạnh cũng đang thờ không ra hơi, tầm mắt dời xuống, không biết anh dặt tay của cô bao lâu, lúc này cầm rất chặt, năm ngón tay vững vàng cuốn lấy, một phút cũng không buông lỏng.

Ánh mắt cùng anh nhìn nhau, cô vô duyên vô cớ buồn cười. Vốn chỉ là cúi đầu nhẹ nhàng cười, về sau, càng không thể kiềm chế cất tiếng cười to, cười ngã vào trong ngực anh.

"Cô cười cái gì?"

"Tôi cười. . . . . Cười chúng ta. . . . ." Cô thượng tức không tiếp được hạ tức*, thật vất vả ngưng cười, đôi tay ôm cổ anh, dịu dàng nói: "Chúng ta như vậy, giống tình lữ vong mệnh thiên nhai hay không?"

[i]*thượng tức không tiếp được hạ tức: mì cũng không hiểu edit ra sao, cầu giúp đỡ ^:)^ [/i]

Anh quay mặt, tầm mắt không biết nên đặt chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là nhìn xuống đất: "Chúng ta cũng không phải là. . . . ."

"Không đúng? Vậy làm sao anh dẫn tôi chạy? Ném tôi cho bọn họ không phải là được rồi sao?"

"Như vậy sao được!" Anh kêu lên.

"Tại sao không được?"

"Bởi vì. . . . . Bởi vì. . . . ." Anh lắp bắp, không đáp được.

"Bởi vì anh không bỏ được, có đúng hay không?" Ngón tay dài nhẹ vuốt gương mặt lại nổi lên ửng đỏ của anh. Da mặt người đàn ông này thật là mỏng không thể tưởng tượng được, tùy tiện trêu chọc hai cái lập tức đỏ mặt.

Phạm Hành Thư sắc mặt một cái: "Cái đó, khụ khụ! Hân Nông. . . . ."

"Muốn nói cái gì? Nói đi!"

"Cô —— cô ——" Lời nói đến khóe miệng lại nuốt xuống: "Không có gì, chúng ta trở về đi thôi!"

Cái gì? Có cái gì không đúng a, rốt cuộc người này muốn nói cái gì?

Cô đuổi theo ở phía sau, dây dưa ồn ào với anh: "Nói đi nói đi, anh mới vừa rồi nhất định muốn nói anh yêu tôi có đúng hay không? Không cần ngượng ngừng nha, nói mau nói mau, tôi chờ nghe ——"

Trên đường đi, đã có không ít người quăng ánh mắt tò mò về phía bọn họ, anh quả thật không dặt dung thân, hơi cúi đầu định bước chân: "Không phải! Tôi không phải muốn nói cái đó!"

"Kia nếu không đây?"

". . . . . Cô có muốn gả cho tôi không?" Lối đi bộ, tiếng xe tới lui ầm ầm, tiếng nói bị lấn át mờ hồ không rõ.

À? Cái gì? Nghe lầm chứ? Cô giống như cũng không nghe rõ, anh nói, thật sự là câu cô nghe được kia sao?

"Phạm Hành Thư, anh nói cái gì?"

Anh há miệng, lại ngậm lại: "Không có."

Anh cầm đầu đi về phía trước, càng đi càng nhanh, đến cuối cùng, cô phải chạy bộ mới đuổi được đến bên cạnh anh.

Bây giờ là như thế nào? Đuổi xe lừa sao? Hay là marathon?

"Chậm một chút, chậm một chút, tôi chạy hết nổi rồi!"

Phạm Hành Thư quay đầu lại, liếc thấy cô giống như vừa vận động kịch liệt xong, mồ hôi mỏng thấm ra khuôn mặt nhỏ nhắn, gò má trắng hồng hào hiện lên màu đỏ ửng, chất da của cô cực tốt, đèn đường chiếu rọi ở trên khuôn mặt ti mi mỹ lệ của cô, giữa sắc trắng lộ ra màu hồng, giống như có thể nhéo ra nước. . . . . Tâm của anh vô duyên vô cớ vững vàng nhảy thêm mấy cái.

Hiện tại mới chú ý tới, cô thật sự rất xinh đẹp!

"Này, ngốc à!" Bàn tay trắng nõn thon dài quơ quơ ở trước mặt anh, nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ ửng khả nghi của anh. Lúc này cũng không phải cô trêu chọc anh, người không phải là cô giết, lừa cũng không phải là cô đốt a!

Anh chột dạ bối rối, ngồi xồm xuống che giấu gương mặt ửng đỏ của mình.

"Làm gì?" Cô nhìn chăm chăm lưng của anh.

"Tôi nói rồi, lần tới sẽ công cô."

"Tốt!" Cô cũng không khách khí đằng hoàng nằm sấp lên.

Hai người đều yên lặng đi hết cả một đoạn đường, cảm Dương Hán Nông tựa vào trên vai anh, tay vô cùng nhàm chán, một lát chơi đùa cổ áo của anh, một lát lại chơi đùa tóc của anh, câu được câu không tán gẫu: "Anh còn nhớ rõ những gì đêm đó đã nói?"

"Có chút nhớ, có chút không nhớ."

"Oh. Vậy anh có nhớ hay không, anh đã hỏi số đo ba vòng của tôi, từng có mấy bạn trai, cùng với có hành vi tình dục mấy lần?" Chơi chán tóc, dờn trợn địa, đầu ngón tay vuốt nhẹ làn da lại nổi lên đỏ ửng của anh.

Anh kinh sợ trừng to mắt: "Có —— sao?"

Cô nghiêng đầu thường thức về mặt lúng túng của anh: "Hiện tại không cần hỏi, cũng đã rất rõ ràng ba vòng của tôi đi?"

Về mặt anh xấu hổ, hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào.

"Anh còn khen tôi vóc người rất tốt, liều chết ôm tôi thật chặt, từ trong ra ngoài toàn bộ đã sờ đầy đủ ——"

". . . . ."

"Hơn nữa thoải mái khoe ra thân thể của anh, còn nói muốn nhảy “mãnh nam tú” cho tôi xem."

". . . . . " Xấu hổ muốn chết.

"Hắc, mặt của anh cũng đỏ!" Ngón trở nhẹ lướt dưới vành tai nhạy cảm của anh, nghiêng đầu thường thức về mặt của anh.
thanhhung_d13nd4n13quyd0n

"Tôi còn chưa nói anh có ý đồ hôn trộm tôi, ở trên người tôi để lại dấu tây làm cho tôi không biết nên ra cửa gặp người thế nào!"

"Nói lung tung, rõ ràng là cô hôn tôi trước ——" Sau khi theo bản năng bật thốt lên, mới ảo não ngậm chặt miệng.

"A, ha ha ——" giống như con mèo nhỏ thực hiện được mưu kế, từ đôi môi bật ra tiếng cười êm ái dễ nghe như chuông bạc.

Cuối cùng Phạm Hành Thư cũng biết mình bị trêu chọc, hơi nhếch môi không bao giờ chịu dễ dàng mở miệng nữa.

"Tức giận à?"

Anh lắc đầu.

"Vậy thì nói chuyện đi, nếu không tôi sẽ nghĩ anh đang tức giận; anh tức giận, tôi sẽ nghĩ biện pháp để cho anh không nổi giận, mà tôi chỉ nghĩ ra phương pháp duy nhất để anh không nổi giận, chính là ——"

Trước khi đổi môi kia có ý đồ lại gần tập kích, anh vội vàng mở miệng: "Tôi, tôi không biết nên nói gì ——"

Cô ha ha cười khề, cười đến gian xảo vui vẻ.

Anh than thở, hiểu mình hoàn toàn bị cô ăn hết.

Anh có chút ngay thẳng, nhưng cũng không đàn, rất lâu, biết cô là cố ý trêu chọc anh, nhưng so với khi cô đang ở bên trong làm việc, cười đến quá ngọt ngào, quá kiều diễm, ngược lại có loại cảm giác không chân thực, thay vì nhìn loại nụ cười không thành thật, ít nhất giờ phút này, cô cười là thật tâm, chỉ cần cô vui vẻ là được rồi, cái khác, không sao cả.

"Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Chờ xe buýt. Phía trước có trạm xe."

"Vậy anh có mệt hay không?"

Anh ảm áp cười một tiếng: "Sẽ không."

Dương Hán Nông thay anh lau đi mồ hôi mỏng, anh ngửa đầu nghiêng cứu trạm xe, xác định có xe đi qua nhà cô, nhưng còn phải chờ nửa tiếng nữa.

"Vậy tôi muốn ngủ."

"Được, cô ngủ đi."

Dương Hân Nông an tâm nhắm mắt lại, cô biết, cô có thể giao mình cho người đàn ông này, toàn tâm tin tưởng.

Rất nhanh, 20' đã qua, cần cổ truyền đến tiếng hít thở đều đều, anh nghiêng đầu nhìn, vẻ mặt cô khi ngủ đã tháo xuống phòng bị, tính khiết giống như thiên sứ, ít đi những thứ vì cuộc sống kia, phải nguy trang ra vẻ khôn khéo lồi đời, cũng không có những ý định giảo hoạt làm anh vô lực chống đỡ, cô giờ phút này, xem ra rất thoải mái, dễ chộc người thương tiếc.

Xe buýt tới, anh lên xe, đặt cô lên ghế chưa có ai ngồi, trả tiền xe, lại trở lại bên người cô, cô theo trực giác dựa vào trong ngực ôm anh, tìm kiếm nguồn nhiệt ấm áp, vùi mặt vào trong lồng anh thấp giọng: "Phạm Hành Thư, anh là người tốt, đáng tiếc chúng ta không thích hợp."

Thần sắc anh cứng đờ.

Không thích hợp? Cô vẫn nghĩ như vậy sao? Cho rằng bọn họ không thể nào?

Cô hoàn toàn không nghe được lời nói của anh đi?

Nhưng cô cũng không muốn gả cho anh, mới có thể vẫn trêu anh, nghĩ ép anh chủ động buông tha, ép anh thấy rõ bọn họ không thích hợp, là như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Dịch Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 3

Giống như trước kia, rời khỏi nơi làm việc, ý niệm đầu tiên, chính là tìm kiếm bóng dáng yên tĩnh chờ đợi kia.

Trải qua mấy ngày nay, cô đã thành thói quen người đầu tiên nhìn thấy sau khi tan việc chính là anh, bất cứ lúc nào chỗ nào, cho dù gió thổi mưa rơi, cho dù thời gian hoặc sớm hoặc muộn, không ngoài ý muốn, anh vẫn kiên nhẫn chờ nguyên tại chỗ. thanhhuang_lqddd

Có lúc, nấu đến một bát canh giải rượu; có lúc mang tới bữa đêm cô thích ăn, lấp đầy dạ dày trống rỗng một đêm của cô, biết cô một đêm hoàn toàn không có cơ hội ăn vài miếng đồ ăn.

Tại loại địa phương này, hoàn toàn không có người quan tâm cô bụng rỗng uống rượu sẽ tổn thương thân thể, chỉ trừ anh ra, sẽ vì sức khỏe của cô mà lo lắng cau mày, sẽ lo lắng cô uống quá nhiều rượu không tốt cho thân thể. . . . .

Lời của anh không nhiều lắm, bình thường đều là bị cô chộc cho không nói ra nửa câu, nhưng mà, không cần phải nói cái gì, cô biết rõ, người đàn ông này thật tâm đối tốt với cô.

Anh sẽ thân thiết giúp cô chuẩn bị đồ ăn, bởi vì cô đùa giỡn mà đút cho cô; lúc cô uống quá nhiều mà nhức đầu sẽ giúp cô xoa bóp; sẽ giúp cô che ô không để cho cô dính đến một giọt nước mưa; lúc cô kêu chân đau sẽ công cô, sợ cô mệt mỏi. . . . . Bất kể cô có ý trêu như thế nào, vẫn là mỗi ngày trình diện, sau đó đưa cô về nhà.

Thế là, cốp xe của chiếc xe đang giẫy dụa giữa sống và chết kia bị nhô lên quá mức vì anh để mũ bảo hiểm, khẩu trang, cùng với áo khoác cho cô.

Trong tiệm tiểu thư hầu như không ai không biết có một hộ hoa sứ giả như vậy tồn tại, cùng với anh hỏi han ân cần, mỗi ngày gió mặc gió mưa mặc mưa đưa đón ấm áp.

Mới vừa rồi trước khi tan việc, tiểu Nghê còn nói với cô: "Chị Dương, em cảm thấy được người đàn ông này cũng không tệ, là loại người biết thương phụ nữ, em thấy anh ấy đối với chị vô cùng thật lòng, bằng bản lĩnh của chị, phải ăn anh ấy sít sao, nếu như anh ấy đủ thành ý, hãy cùng anh ấy nha, dù sao thanh xuân của phụ nữ có hạn, chuyến đi này của chúng ta, nguyện vọng lớn nhất chính là gặp được một người thật lòng đối đãi với mình, sẽ không ghét bỏ chúng ta đã từng có đàn ông, nếu thật sự để cho chị gặp được, nhất định phải nắm thật chặt."

Điểm này, cô làm sao lại không hiểu? Chỉ là —— aiz!

Thờ dài, ánh mắt nhẹ nhàng liếc về vị trí cố định kia, dưới đèn đường quen thuộc, lại không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Anh —— cuối cùng cũng mệt mỏi, thấy rõ sự chênh lệch giữa bọn họ, quyết định bỏ qua sao?

Cảm giác không rõ đột nhiên ập vào lòng, là thoải mái, cũng là mất mát.

Đây không phải là điều cô hy vọng sao? Cô vốn không từng trông cậy vào mình có thể có cái gì với anh, cô sẽ chỉ là một khách qua đường trong sinh mệnh của anh, trong khoảng thời gian anh tịch mạch nhất kia, làm bạn cùng anh một đoạn đường.

Dù sao, bọn họ là người của hai thế giới, nếu không phải xảy ra ngoài ý muốn vào đêm lễ tình nhân đó, bọn họ sẽ không có chỗ giao nhau, cô cho tới bây giờ không có ý định đặt tình cảm vào anh.

Chỉ đồ thừa bọn họ gặp nhau quá muộn, nếu như có thể sớm hơn, để cho cô gặp gỡ anh ở độ tuổi ngây thơ nhất, như vậy cô nhất định sẽ nắm chặt người đàn ông này.

Cố tình, lại để cho cô ở thời gian sai lầm, gặp được đúng người. Cô biết, anh là người tốt, cũng hiểu anh thật lòng đối tốt với cô, nhưng cô có bất đắc dĩ của cô, có trách nhiệm mà cô phải gánh, đó là gánh nặng cả đời cũng không bỏ xuống được.

Nhưng là —— nếu như không có mong đợi, tại sao hiện tại, sẽ thần thờ sâu như vậy? Đấy lòng là cảm giác trống rỗng rất lớn, chẳng lẽ không đau lòng sao?

Bóng dáng đơn độc phẳng phất giống như không có điểm cuối bước đi trong đêm tối, bên cạnh ít đi bóng dáng cao lớn trầm tĩnh bảo vệ, không có ai vì cô phủ thêm áo khoác, lạnh đến tâm cũng mơ hồ thấy đau, muốn làm nũng kêu mệt, cũng không còn người cam tâm tình nguyện ngồi xổm xuống cõng cô. . . . .

Lỗ mũi ề ề, cô hít một hơi, cường lực đè xuống tâm tình phức tạp gần như muốn thoát ra, vượt vượt chớp mũi, đầu óc không hề báo động trước nhanh chóng thoáng qua một bức tranh —— ngày hôm trước, anh một mực lau nước mũi, còn có ngày hôm qua, cũng vẫn ho khục khục không ngừng. . . . .

Chẳng lẽ —— anh là bởi vì thân thể khó chịu, cho nên mới không tới?

Nghĩ tới đây, tâm nóng nảy không cách nào bình phục, cô không tốn thời lqđ gian suy nghĩ nhiều hơn, lập tức ngăn tắc xi, chạy thẳng tới chỗ ở của anh.

Có lẽ là cô đa tâm, nhưng thanhhuang là coi như có bị cười cô chuyện bé xé ra to cũng tốt, tóm lại tới nay không thấy anh, cô không cách nào có thể an tâm ngủ một giấc rồi.

Một đường tìm đến, ấn thang máy, đợi mấy giây, không có động tĩnh.

CMN! Cái nhà trọ nát gì, lại còn chưa có sửa xong, cô chỉ có thể lại một lần nữa leo cầu thang bộ lên lầu sáu.

Nhấn chuông điện —— rất tốt, cũng không ai thêm mở cửa cho cô. Thì ra là thông đồng với nhau?

May mắn vẫn còn cái chìa khóa ở dưới bồn hoa kia, cô trực tiếp mở cửa vào nhà.

"Phạm Hành Thư! Phạm Hành Thư, anh ở đâu? Còn chưa chết thì hô một tiếng." Một đường gọi tiến tới cửa phòng ——

"Nằm mơ, mình nhất định là ở nằm mơ ——" Chỉ thấy anh tự lẩm bẩm, vui mặt vào trong gối đầu.

"Phạm Hành Thư, anh còn tỉnh táo đấy chứ? Nói với tôi một câu." Cô moi anh từ giữa gối đầu ra, cưỡng bách anh đối mặt với cô.

"Đầu muốn bất tỉnh ——" Anh không còn hơi sức, gương mặt liếc cô, lại không có lực rừ xuống: "Chờ tôi tỉnh lại lại nói với cô có được hay không? Tôi không còn hơi sức rồi, muốn ngủ."

Sờ trán anh, quả nhiên là nóng. Cô không đoán sai, anh ngã bệnh!

"Nói cho tôi biết trước, anh có đi gặp bác sĩ không?"

"Có, thuốc ở trên bàn." Anh chỉ nâng nửa đầu ngón tay lên chỉ từ nhỏ bên giường, sau đó lại chôn mặt trở lại bên trong gối đầu, lần này, là sống chết bất động.

Cô cầm gói thuốc lên, tìm ra thuốc hạ sốt, rót nướccường ép anh uống vào, mới thả anh ra, để cho anh đi ngủ.

Theo hướng dẫn trên gói thuốc, mỗi bốn tiếng sẽ uống một lần, có thể thấy được là bị cảm nặng.

Cô ngồi ở mép giường, khẽ vuốt gương mặt nóng bỏng của anh, nhiệt độ như vậy, bông lông của cô, một cảm giác chua xót níu lấy buồng tim, tâm của cô phập phều.

Anh ngã bệnh, nhưng bên cạnh lại không có nửa người chăm sóc anh!

Bệnh này, cô cũng phải chịu một phần trách nhiệm chứ? Mỗi đêm anh đều đợi gió dầm mưa đợi cô, không sinh bệnh mới là lạ.

Nhìn ngoài cửa sổ một chút, trời cũng sắp sáng rồi, cô điều chỉnh đồng hồ báo thức, nằm xuống chỗ trống bên cạnh anh, chui vào trong ngực anh, tính toán ngủ một chút, sau đó thức dậy chuẩn bị bữa ăn sáng cho anh.

Đúng sáu giờ, đồng hồ báo thức còn chưa vang cô đã tự động tỉnh lại, trên thực tế, cô ngủ cũng không phải là rất an tâm.

Lấy tay sờ trán của anh, xác định nhiệt độ hơi lui, mới yên tâm vào phòng bếp.

Mở tủ lạnh ra, bên trong gì đó vẫn thật ít ỏi giống như lần trước, không có gì tiến bộ. Cô lợi dụng thực tài có hạn, đơn giản hầm một chút cháo ngô với thịt gà bung vào trong phòng.

"Hành Thư, thức dậy ăn một chút đã."

"Không cần, tôi không có khẩu vị." Không biết là đã tỉnh hay là nói mớ, anh ôm lấy chân, thấp giọng mơ hồ lầm bầm.

"Không được, không ăn cái gì thì uống thuốc thế nào?"

"Tôi chờ một chút nữa sẽ ăn——"

"Không, được!" Cô kiên quyết đào anh lên: "Lại dài dòng nữa tôi sẽ đánh anh!"

Phạm Hành Thư nháy mắt mấy cái, ngẩn ngui lộ ra biểu tình mờ mịt không biết mình đang ở đâu: "Hân Nông?"

Quả nhiên còn chưa tỉnh táo. Dương Hân Nông buồn cười nói: "Vậy thì anh muốn tôi hôn anh mới bằng lòng ngoan ngoãn nghe lời?"

Giọng nói này. . . . . Phạm Hành Thư lúc này đã hoàn toàn tỉnh, nhìn chăm chăm thanhhuong cháo nóng bị nhét vào trong tay, lại nhìn Dương Hân Nông vẫn leeqydoon đang mặc tạp dề một chút, sao cô lại ở chỗ này?!

"Còn không mau ăn? Thật muốn tôi hôn anh? Hay là dứt cho anh ăn?!"

Anh nhe răng liếc đầu, không dám không vâng ý chỉ lão phật gia, vùi đầu ăn phạn ăn cơm.

Nghe lời ăn xong một bát cháo, cô đưa một ly nước ấm và gói thuốc tới: "Ăn xong có thể tiếp tục ngủ, đến tối sẽ gọi anh."

Dương Hân Nông đặt ra thời gian uống thuốc lần tới, thấy anh thẳng tắp nhìn mình, cô đi lên phía trước, nhét anh về lại trong chăn, thuận tiện hôn anh một hóp: "Ng ngoan, nhắm mắt lại."

Anh nhanh chóng đỏ bừng mặt, vội vàng đóng chặt mắt, không dám nhìn cô.

Cô buồn cười lắc đầu một cái, thuận tay lấy đồng hồ báo thức ra khỏi phòng, để tránh quấy nhiễu giấc ngủ của anh.

Động thủ sửa sang đại khái lại trong nhà một phen, quần áo nên giặt thì ném vào máy giặt, báo chí tạp chí phân loại rõ ràng, tưới nước thanhhuong_ diendaanleeqydoon vừa phải cho bốn hoa, tắm cho Gâu Gâu thơm ngào ngạt.

Nhìn xem thời gian, siêu thị đã bắt đầu kinh doanh, bước ra cửa, Gâu Gâu ở cạnh chân cô mè nheo, cô cười cười giương tay ôm lấy: "Muốn đi cùng à?"

Gâu Gâu đáng thương, nó nhất định buồn bực đến hồng rồi.

Sau khi từ siêu thị trở lại, Dương Hân Nông nhét toàn bộ vật phẩm tốn một canh giờ chọn mua vào tủ lạnh, tối thiểu trong vòng một tuần, muốn ăn cũng không có vấn đề gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lẽ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Dịch Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 3.2

Edit: Thanh Hưng

Tối khi hoàn thành xong tất cả mọi chuyện, đang muốn ngồi xuống lấy hơi, chuông điện thoại vang lên, cô sợ đánh thức Phạm Hành Thư đang ngủ say, trước khi tiếng chuông thứ hai vang lên nhanh chóng bắt máy: "A lô?"

"....." Có lẽ là không chuẩn bị lại nghe được giọng nữ ngọt ngào mềm mại, bên kia sừng sốt mấy giây, không nói tiếp được.

"Anh tìm Phạm Hành Thư?"

"Ách, đúng. Cô ——"

"Trước mắt anh ấy đang ngã bệnh, không thích hợp bị quấy rầy, nếu như là có thể kéo dài, vậy miễn, cảm ơn đã quan tâm, nếu như là chuyện rất quan

trọng, xin để lại tên, cho dù tôi vẫn tương đối hi vọng tất cả chờ anh ấy khỏi bệnh lại nói.”

Đầu kia lại yên lặng ba giây, trầm thấp cười: “Không phải chuyện rất quan trọng, có thể kéo dài.”

“È hèm.” Vậy nên biết phải làm sao đi?

“Cám ơn cô ám hiệu, tôi hiểu rõ tôi nên thức thoir cúp điện thoại, trước đó, có thể trả lời tôi mấy vấn đề hay không?”

“Mời nói.”

“Cô là —— Dương tiểu thư sao?”

“Gi? Làm sao anh biết?” Không thể nào? Anh sẽ nhắc tới cô với bạn bè? Vậy anh nói như thế nào? Một người phụ nữ rất có tâm cơ, oán trách mình bị lừa bòn?

“Hành Thư là loại người rất ít nói, bởi vì quá yên tĩnh, không cẩn thận, rất dễ dàng bị lãng quên ở một góc, làm cho người ta quên sự hiện hữu của cậu ấy, nhưng mà, gần đây cậu ấy rõ ràng nói nhiều gấp đôi so với trước kia, mở miệng ngậm miệng luôn là không thể rời bỏ một cái tên khác. Dương tiểu thư, cô là người thông minh, nên biết tôi đang nói cái gì.”

“.....” Dương Hân Nông kinh ngạc, kêu rên: “Làm sao anh biết tôi là người thông minh? Thật ra thì tôi ngu vô cùng.”

Anh ta trầm âm cười một tiếng: “Cô đã bắt đúng tính cách của Hành Thư, không phải sao?”

Cô trong nháy mắt hiểu ý, người đàn ông này cũng không đơn giản.

Người thông minh không nói chuyện mờ ám, cô cũng rõ ràng: “Anh là?”

“Bùi Quý Vân.” Anh ta trầm mặc một hồi lâu. “Tôi nên may mắn vì cậu ấy quen cô sao?”

Nếu đều là người thông minh, cô cũng không phải giả bộ nghe không hiểu: “Anh cho rằng, tôi quan trọng như vậy?”

Bùi Quý Vân không đáp, hỏi ngược lại: “Cô biết, Hành Thư là con nuôi sao?”

“Vậy thì thế nào?” Không cha không mẹ, cô nhi đầy đường.

“Cha mẹ nhà họ Dương, sau khi nhận nuôi Hành Thư, mới lần lượt có thêm Hành Uy và Hành Vân, cậu ấy rất có ý thức trách nhiệm với mọi người. Mấy năm trước, cha mẹ cậu ấy di dân, giao phó cho cậu ấy, muốn cậu ấy chăm sóc em trai em gái thật tốt. Năm trước, Hành Uy muốn cùng bạn bè hợp tác đầu tư kinh doanh, là cậu ấy chi tiền bạc; tháng trước nữa, Hành Vân mang thai, cuối cùng cũng quyết định kết hôn, cậu ấy bỏ rất nhiều tiền, mua cho cô ấy phòng ở hơn ba mươi bình làm quà tặng kết hôn, hoàn thành tâm nguyện có một gia đình nhỏ ấm áp của cô ấy, cậu ấy suy nghĩ thay tất cả mọi người, tuy nhiên lại chưa từng vì mình tính toán cái gì, có lẽ, cậu ấy muốn trả lại công ơn nuôi dưỡng của nhà họ Dương nhiều năm như vậy; cũng có lẽ, trong lòng cậu ấy, vẫn luôn không có người nhà chân chính thuộc về mình, dù sao một người ăn cơm cả nhà no bụng, không cần thiết vì mình an bài cái gì đi!”

Cho nên, anh ăn, mặc, dùng luôn là qua loa cho xong chuyện, cũng không nói, một chiếc xe rơm cũng là có thể đi sẽ đi, cũng không vì mình mà tính toán.

Mùi cay xè, cô vô ý thức ảm ức thay cho anh: “Vậy người nhà anh ấy đâu? Ngay cả bạn bè như anh cũng nhìn ra được, những người kia để cho anh ấy toàn tâm toàn ý đối xử tử tế, suy nghĩ cho người nhà đâu? Bọn họ tùy ý để anh ấy bạc đãi mình như thế?”

“Mỗi người bọn họ đều có cuộc sống mà mình phải trải qua, chúng ta không thể quá nghiêm khắc với người khác.”

“Đúng a! Cho nên cũng chỉ có Phạm Hành Thư quá hiền lành tới mức ngu ngốc này, mới có thể khắp nơi thay người khác suy nghĩ, anh ấy cũng chưa có cuộc sống, không có mơ ước muốn thực hiện sao?” Cô cắn giận cắn răng, cũng không hiểu được mình tức cái gì, chính là rất đau lòng, rất luyến tiếc.....

Giống như nghe được câu chuyện thú vị gì, anh ta cười khê: “Vậy còn cô? Cô có thể trở thành cuộc đời của cậu ấy, giấc mộng của cậu ấy sao? Có người để quý trọng, bảo vệ, cậu ấy mới vì mình mà tính toán.”

Vòng một vòng lớn như vậy, thì ra là đây mới là điều anh ta muốn nói.

“Cô cũng rất rõ ràng, tính tình Hành Thư thật sự kỳ cục, bất kể người khác tôn thương cậu ấy như thế nào, cậu ấy cũng sẽ cười cười không coi là quan trọng, xoay người lập tức ném ra sau đầu, tôi thật sự không biết được đây coi như là ưu điểm thanhhuang hay là khuyết điểm, nếu như có cô ở đây bên cạnh cậu ấy, tôi nghĩ tôi có thể yên tâm, cô đủ thông minh, sẽ không để cho cậu ấy ăn quá nhiều buồn bực thua thiệt. Cho nên tôi mới nghĩ đang lúc —— cô đối với Hành Thư là nghiêm túc sao? Nếu như cô chẳng qua lqđ là cảm thấy thú vị chơi thật khá, xin lập tức rời khỏi cậu ấy; nếu như là nghiêm túc, vậy thì hãy nghiêm túc tới cùng, người đàn ông này, đáng giá.”

“Vấn đề của anh, tôi rất khó trả lời, nhưng mà tôi có thể nói cho anh biết, tôi sẽ không cố ý tổn thương anh ấy.”

“Có thể thấy được, cô tương đối bảo vệ cậu ấy, nếu không, cô bây giờ sẽ không đợi tại nơi đó, càng sẽ không ảm ức đau lòng thay cho cậu ấy. Bệnh của cậu ấy, không việc gì chứ?”

“Hạ sốt, đúng hạn uống thuốc, đại khái chỉ cần ba, năm ngày, lại có thể sinh long hoạt hổ rồi.”

“Vậy thì tốt.” Anh ta thở ra.

“Bùi Quý Văn.”

“Cái gì?”

“Rất hân hạnh được biết anh. So với người nhà không có chút ý thức trách nhiệm kia, ít nhất anh là thật lòng đối xử với Phạm Hành Thư.”

Anh ta trầm thấp cười một tiếng: “Tôi cũng có đồng cảm” Suy nghĩ một chút, anh ta lên tiếng lần nữa: “Còn có một chuyện, cô biết nghề nghiệp của cậu ấy sao?”

“Cô vấn đầu tư chuyên nghiệp? Ngày đó anh ấy uống say có đề cập tới, cũng không chết đói đi, tôi biết.” “Không chết đói? Cô quá khinh thường anh ta. Nếu như cô biết năng lực đầu tư quản lý tài sản của cậu ấy tốt bao nhiêu, nhất định sẽ sợ tới mức cắn trúng đầu lưỡi. Đừng thấy thường ngày cậu ấy bộ dạng thiếu đầu óc, thật ra thì cậu ấy có bằng kế toán cao cấp chuyên nghiệp, rất có nhận thức với chữ số, thiên về phân tích thị trường cùng với ánh mắt đầu tư tinh chuẩn, nếu như mà tôi nói, cô bây giờ cho cậu ấy 100 đồng, một năm sau cậu ấy có bản lĩnh cho cô một trăm vạn, cô tin hay không?”

“.....” Đầu lưỡi vòng nửa ngày, mới miễn cưỡng phát ra âm thanh: “Anh, không hù dọa chết tôi chứ?”

“Nếu không cô cho rằng cậu ấy có bản lĩnh gì mua nhà cho em gái, xuất tiền giúp em trai gây dựng sự nghiệp? Tất cả tài sản trên danh nghĩa của tôi cũng là cậu ấy toàn quyền quản lý! Từ trên người cậu ấy, tôi thấy được cái gì gọi là người tài về ngoài dân đen.”

“Vậy sao anh ta không có việc gì lại giả nghèo!” Cô có loại cảm giác bị chơi xỏ.

“Hoặc là tôi nên nói như vậy. Anh ta không thể không có bản lĩnh, chỉ là không muốn kiếm quá nhiều mà thôi, bởi vì không cần đến.”

“Không cách nào tưởng tượng, cõi đời này còn có người không màng danh lợi như vậy tồn tại.” Nếu không, cũng sẽ không có quá nhiều ví dụ vì danh lợi mà đánh mất tính người rồi, chỉ vì dục vọng của loài người là một cái động không đáy, đây vẫn là lần đầu cô nghe được có người sẽ ngại tiền quá nhiều.

“Đang vì cậu ấy tiếc hận?”

“Không cần thử dò xét tôi, tôi hiểu rõ tôi nên làm thế nào rồi. Anh yên tâm, bất kể tôi làm thế nào, anh ấy sẽ chỉ tốt hơn, không tệ hơn.”

“Có câu này của cô, là đủ rồi.”

Đạt được nhận thức chung, hai người đều tự mình cúp điện thoại, cô trở về phòng nhìn xem, thấy Phạm Hành Thư vẫn an ổn ngủ như cũ, mới yên tâm vào phòng bếp xử lý bữa trưa.

Chăm sóc Phạm Hành Thư cả ngày, cho đến xử lý tốt bữa ăn tối, cũng cho anh uống thuốc, cô thay anh đắp kín mền, một mặt giao phó: “Tôi chuẩn bị thức ăn ở trên bàn ăn, đã dùng ni-lon bọc thức ăn bọc chặt rồi, nếu anh đói bụng, bỏ vào lò vi sóng (microwave oven) hâm lại là có thể ăn, tôi cũng đi ngủ rồi, tối nay anh còn phải uống thuốc, nhớ không?”

“Nhớ.” Anh khéo léo gật đầu.

“Còn nữa..., tôi giúp anh lần nữa sửa sang phân chia lại quần áo, áo ở tầng một, quần tầng thứ hai, quần lót và vớ ở tầng thứ ba, tương đối thường mặc thì treo ở phía trên, sau này có thể dễ dàng tìm thấy quần áo muốn mặc. Còn nữa..., trong tủ lạnh có sủi cảo, sau này lưỡi xuống bếp có thể nấu lên ăn; bữa ăn sáng cũng mua bánh trứng bột da, anh chỉ cần đánh trứng lên, thêm chút hành lá cắt nhỏ cùng gia vị gì đó là được, rất dễ dàng”

“Được.” Như cũ khéo léo gật đầu.

“Rất tốt. Kia, một mình anh, có vấn đề sao?”

Anh lắc đầu.

Dương Hân Nông hài lòng đứng dậy, Phạm Hành Thư cũng hốt hoảng ngồi dậy theo: “Cô —— muốn đi sao?”

“Tôi phải đi làm a!”

“Oh.” Anh cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Dương Hân Nông thật sự đối với biểu tình bị vứt bỏ của anh kia không có cách nào, suy nghĩ một chút, đi tới đầu giường, cầm điện thoại lên gọi một dãy số: “Này, lão tổng, hôm nay tôi không qua rồi..... Một chút chuyện riêng..... Ông quản tôi nhiều như vậy, nuôi đàn ông còn nuôi đến để cho ông nói sao..... Dù sao cứ như vậy!”

Cô quả quyết gọn gàng cúp điện thoại, Phạm Hành Thư thủy chung nhìn chòng chọc cô.

“Ngủ một chút đi.” Cô ra lệnh, anh tuân lệnh làm theo. Dương Hân Nông nằm xuống bên cạnh anh, chiếm một nửa giường ngủ của anh, kéo tới một nửa

chăn bông, chia cho anh một chiếc gối đầu.

“Cô —— không đi sao?” Anh không yên lòng xác thực nhận thức.

“Nói nhảm.” Nếu không cô là nằm xong nhìn a!

Phạm Hành Thư yên tâm cười một tiếng, ôm gối đầu đứng dậy.

“Anh làm gì?”

“Nơi này cho cô ngủ, tôi đi ——”

“Anh nằm xuống cho tôi.” Không đợi anh nói xong, cô trực tiếp ra lệnh.

“Oh.” Không dám có ý kiến, ba giây đồng hồ, lập tức nằm ngang ở trên giường.

Cô..., anh luôn luôn là không có dị nghị phức tạp.

Không biết qua bao lâu, Phạm Hành Thư tỉnh thanhhung lại lần nữa, phát hiện trong ngực nhiều hơn một thân thể mềm nhũn, mềm mại, thơm ngào ngạt, anh khẽ thẹn đỏ mặt.

Cô mới vừa không phải còn hoàn hảo nằm ở bên kia sao? Anh vẫn rất cẩn thận không đụng chạm vào cô, sảm sờ cô, anh thề, anh thật không có động ngay cả lật người cũng không dám, nhưng là —— cô là lúc nào thì ngủ thẳng tới nơi này đây? Tay nhỏ bé còn quần lên hông của anh!

Nhìn cô ngủ đến quen thuộc như vậy, anh lại không dám tùy tiện mà lộn xộn, cẩn thận liếc xuống gương mặt chôn ở ngực của anh, dù sao cô đang ngủ, anh lấy dùng khí, lặng lẽ, rất nhẹ rất nhẹ chạm tới má phẩn, cảm giác dịu dàng non nớt, anh tham lam lưu luyến trong chốc lát, xúc cảm bóng loáng tí mỉ, để cho đầu ngón tay anh không bỏ được rời đi.

Nói thật ra, cô thật sự rất xinh đẹp, người lại thông minh, xử lý mọi chuyện quả quyết chính xác, không giống anh, luôn làm quan hệ lqđ với mọi người rối loạn hết lên, khó trách có nhiều người tranh giành cô như vậy. Anh biết có rất nhiều, rất nhiều người thích cô, nếu so sánh ra, anh thật sự không có điều kiện gì để cho cô đề mắt.

Bàn về vẻ ngoài, anh không đặc biệt xuất sắc; bàn về gia thế, anh rất bình thường; bàn về thu nhập, tiền anh kiếm được cùng những ông chủ lớn, cậu ấm kia, càng thêm hoàn toàn không thể so sánh, nhưng là thật kỳ quái, tại sao cô sẽ đặc biệt tốt với anh đây? Giúp anh sửa sang lại phòng, chăm sóc anh lúc ngã bệnh, bỏ qua xe nổi tiếng, bởi anh dài gió dầm mưa ngồi một chiếc xe cổ ròm..... Cô thật sự rất uất ức, trong khi rõ ràng cô có thể có lựa chọn tốt hơn, đôi ngọ tốt hơn.

Ngực có loại cảm giác buồn buồn đau đớn, đây là cho tới bây giờ cũng không có trải qua, anh khẽ vuốt quàng thâm nhàn nhạt dưới mắt cô, lqđ một đêm trước cô tan việc cũng không nghỉ ngơi, chăm sóc anh đến bây giờ, nhất định một muốn chết rồi.

Đồng hồ báo thức vang lên một tiếng, anh tự tay nhấn tắt, xác định không có đánh thức cô mới thở phào nhẹ nhõm, tự mình đứng dậy uống thuốc, sau đó trở về ngồi xôm ở bên giường, ngây ngốc đần độn nhìn gương mặt xinh đẹp say ngủ của cô cả đêm!

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 3.3

Khi tia sáng mặt trời đầu tiên xuyên thấu qua rèm cửa sổ rơi vào, Dương Hân Nông tỉnh giấc, tay phải chớp tới đồng hồ báo thức vừa nhìn ——

"Ai da, hồng bet! Sao đồng hồ báo thức lại không vang? Trời đã sáng á..., Phạm Hành Thư, qua thời gian uống thuốc của anh rồi —— gì? Người đâu?"

Một cái đầu dò xét đi vào: "Không cần khăn trương, tôi uống rồi. Cô muốn dậy ăn điểm tâm không?"

"Anh làm sao?" Cô xuống giường đi dép vào, tùy ý quần tóc dài thành hai vòng, lấy cặp tóc kẹp lên, theo anh đi về phía bàn ăn.

"Ừ." Anh đẩy bánh trứng bột tiêu trong mâm tới trước mặt cô, sắc mặt hơi khế biến thành ngượng ngùng: "Theo phương thức làm cô dạy, xem ra giống như không phải rất thành công, không giống cô làm ăn rất ngon."

"Đối với thức ăn tôi không kén chọn, có thể ăn là tốt rồi." Cô ăn hai cái —— ừ, có chút mềm mẫn.

"Thật ra thì ăn không ngon, có đúng hay không?"

Cô thờ ơ cười cười, tiếp tục ăn: "Đã ngon hơn nhiều so với trong tưởng tượng của tôi. Nếu là lần thứ nhất làm ăn quá ngon, lần sau cũng không có không gian tiến bộ."

Phạm Hành Thư cảm động cười với cô.

Mấy sợi tóc không có kẹp tốt tự nhiên rũ xuống, tự thành phong tình.

Cô giống như bất kể khi nào chỗ nào, cũng có thể đẹp tới mức làm thanhhuang cho người ta không thể dời mắt, coi như là mới vừa tỉnh ngủ thì cũng có kiểu thái lười biếng quyến rũ.

Ánh mắt của anh sững sờ si mê nhìn.

"Ngốc à?" Hai tay quơ quơ trước mắt anh, lại sờ lên trán anh: "Cũng may, không có phát sốt a! Đây, nơi nào không thoải mái phải nói nha!"

Anh lắc đầu một cái, kéo tay của cô xuống: "Tôi sẽ tự chăm sóc mình, cô không phải lo lắng."

"È hèm!" Hoàn toàn không có ý hưởng ứng, ánh mắt tiết lộ ra hoài nghi.

Phạm Hành Thư không so đo với thái độ xem thường người của cô, thu hồi cái mồm không, muốn nói lại thôi: "Cái đó. . . . . Hân Nông. . . . ."

"Ừ?"

"Không có, không có sao!" Lòng anh sợ hãi lắc đầu, thu cái mồm trốn vào phòng bếp.

Không có, chuyện?! Dương Hân Nông không cho là đúng hừ nhẹ, nếu anh thật không có chuyện gì thì Dương Hân Nông cô sẽ theo họ của anh!

Cô rảnh rang tựa vào cạnh cửa, tính toán nhìn người hoàn toàn không giấu được tâm sự này có thể im lặng bao lâu.

"Hân Nông, tôi mua xe có được hay không?" Theo tiếng nước chảy ồn ào, anh khẽ hỏi ra lời.

"Anh cảm thấy tốt là được rồi." Cô giống như cũng không còn lập trường biểu đạt ý kiến đi?

"Vậy cô thích xe gì?"

"Hỏi tôi? Người muốn mua xe là anh chứ?"

"Nhưng là. . . . ." Anh cúi thấp đầu, vô ý thức rửa sạch mồm bát: "Cô không phải nói là, rất nhiều người mở cửa xe nổi tiếng ra, chờ người đẹp là cô ngồi lên, tôi lại không có biện pháp so cùng bọn họ, nhưng ít nhất cũng không thể để cho cô quá uất ức. Cô đã rất lâu không mặc váy rồi, bởi vì ngồi xe của tôi không thuận tiện, hơn nữa, có lúc trời mưa, coi như cẩn thận hơn cũng sẽ để cho cô dính đến nước mưa. . . . ."

Thì ra là đây mới là nguyên nhân anh muốn mua xe, mà không phải lão gia gia xe máy kia cuối cùng cũng an hưởng tuổi thọ.

"Nếu như anh là vì tôi mới muốn mua xe, tôi lại cho là cười xe máy cũng không có gì không tốt, nếu không tôi sẽ không thể vô lễ với anh." Thật ra thì ngồi ở sau xe, thỉnh thoảng làm xăng làm bậy, cũng vô cùng có niềm vui thú.

". . . . ." Hoàn toàn không nói gì mà chống đỡ.

"Nếu như anh muốn mua xe, không cần vì người khác, vì chính mình."

Vì cô. . . . . Không tốt sao? Cô không hy vọng sao? Anh nhìn chằm chằm hệ thống cung cấp nước không ngừng chảy xuống, không nói gì.

"Đây, nhà anh mở nhà máy cung cấp nước, rất nhiều tiền a!"

Anh như ở trong mộng mới tỉnh, đóng vòi nước, cắt mồm bát đã rửa sạch xong, trầm mặc ba phút, quay đầu lại nhìn cô, lần này, từng chữ rõ ràng nói ra: "Hân Nông, em gả cho anh, có được hay không?"

Nụ cười cứng đờ, vốn còn muốn hơn thua với anh đôi câu, lần này mất choáng váng.

"Có được hay không?" Anh lại hỏi lại lần thứ nhất, khuôn mặt lo lắng chờ đợi.

"Phạm Hành Thư, anh phát sốt ảm đầu à, thần trí mơ hồ sao?"

"Không có, đầu anh rất minh mẫn."

Cô nhú mày, chẳng nói đúng sai ngoắc ngoắc tay, anh ngoan ngoãn đi tới, hai cánh tay cô vòng lên cổ anh: "Đây là thật để cho tôi nói trúng, mê luyến tôi đến không cách nào tự kiềm chế?"

"Không, không phải như vậy. . . . ." Thanh âm lại bắt đầu nhỏ lại, thân thể cứng còng không dám động.

"Kia nếu không tại sao muốn lấy tôi?"

"Cái đó. . . . . Chúng ta. . . . . Ngày đó. . . . . Đã. . . . . “cái đó” nha, cho nên. . . . . Anh cảm thấy được. . . . . Anh muốn phụ trách với em, hơn nữa. . . . ."

"Phụ trách?!" Cô giống như là nghe được ngôn ngữ ngoài hành tinh, kinh ngạc bật cười: "Anh không phải đã quên thân phận của tôi chứ? Nói phụ trách với tiểu thư khách sạn? Anh nghe qua có người tốn tiền gọi gái còn cần chịu trách nhiệm sao?"

Ngoài ý muốn chính là, lúc này anh không có bởi vì cô lớn mặt trắng trợn thô lỗ mà khốn quẫn, mà là nhũn mý: "Tại sao em phải nói mình như vậy? Vị tiểu thư kia có nói với anh, ngày đó người Hành Uy tìm hoàn toàn không phải em, giữa chúng ta từ lúc mới bắt đầu cũng chưa có giao dịch trên tiền tài."

Hoàn toàn không để cho cô đùa, không dễ chơi.

Cô buông tay, lui ra: "Được rồi, coi như là như vậy, cũng không thể thay đổi chuyện thực sự tôi hành nghề đặc biệt, anh chưa từng nghe qua, cô gái tình trường không có tình yêu sao? Nghiêm túc với tôi? Đầu anh có vấn đề à!"

Anh dùng lực lắc đầu, nóng lòng nói: "Anh biết rõ em là người phụ nữ rất tốt, rất tốt, họ nói. . . . . Em không phải sẽ tùy tiện cùng đàn ông ra sân, em phải ở vào thanhhuang hoàn cảnh như vậy nhất định có nỗi khổ tâm không hề giống như người ngoài d13nd4nl3quyd0n nói, vì vậy nên không thể phủ định nhân cách của em."

"Tôi rất tốt? Anh mới biết tôi bao lâu? Đối với chuyện của tôi hiểu bao nhiêu? Lại có thể chắc chắn như vậy, anh nhìn người rất chính xác sao?"

"Không phải rất chính xác, mười lần có chín lần nhìn lầm. . . . ." Anh thành thực cung khai, bởi vì quá dễ dàng tin tưởng người khác, cho nên luôn bị phản bội, anh biết mình không phải là rất thông minh, không có lợi hại như cô vậy, một đôi đôi mắt sáng nhìn thấu tình đời. . . . .

Tiếp xúc được ánh mắt "Vậy không phải sao" của cô, anh vội vàng bổ sung: "Nhưng là một lần cũng rất đủ rồi! Vì vậy “lần thứ nhất” để cho anh lấy được thì tốt hơn rất nhiều so với người khác, chín lần thương tâm quá nhiều, tựa như Quý Vân. . . . . Ách, anh chưa đề cập tới Quý Vân có đúng hay không? Cậu ấy rất tốt, là bạn rất thân, rất hiểu rõ anh, cũng rất quan tâm anh, xem như có một trăm người bạn, so ra cũng kém người này, cho nên. . . . . Gì, anh giống như lạc đề, dù sao, anh muốn nói là, anh tin tưởng em là cái “lần thứ nhất” này, giống như Quý Vân."

"Anh làm sao biết, tôi nhất định sẽ là một lần ngoại lệ kia?" Mười lần chín lần nhìn lầm, nhưng là lần thứ nhất đã đạt được ích lợi vô cùng, cô thật không biết nên nói anh may mắn hay là bất hạnh.

"Em đối với anh rất tốt, chăm sóc anh, giúp anh làm bữa ăn sáng, sửa sang lại trong nhà, chưa từng có người đối tốt với anh như vậy. . . . . Còn nữa..., đêm hôm sinh nhật anh đó, em ở lại cùng anh, anh biết rõ vốn là em phải đi. . . . . Nhiều người thích em như vậy, nhưng là em thà bị anh kéo lấy bị người đuổi theo, cũng không cần đi bởi dieenndaannleequyydoonn người khác, điều kiện của anh cũng không tốt hơn so với bọn họ, cái gì cũng không thể cho em, còn để cho em mỗi đêm ngồi cỗ xe máy thường thường bãi công kia của anh, có lúc ở trên đường thả neo, tuy em châm chọc anh nhưng cũng không thanhuang oán trách một câu, còn vẫn trêu chọc anh, cười đến thật vui vẻ. . . . . Anh không biết ăn nói, tóm lại, tóm lại. . . . . Ai da, em biết ý của anh, có đúng hay không?"

Không biết ăn nói cũng đã để cho cô cảm động đến không được rồi, lại còn biết ăn nói?

Cô cười cười nhìn vẻ mặt ảo não của anh: "Như vậy vẫn không đủ, anh biết, muốn thành lập một gia đình nhỏ là chuyện cỡ nào không dễ dàng sao? Đó không phải là tôi giúp anh làm bữa ăn sáng, sửa sang lại trong nhà, anh mua xe, không để cho tôi dính mưa là có thể được rồi. Cá tính của anh dễ thương lượng như vậy, chỉ nghĩ thay người khác, ăn thiệt thòi lớn hơn nữa cũng thờ ơ, vậy vợ con anh thì sao đây? Chẳng lẽ muốn họ chịu khổ với anh? Anh không thể đối với mình không hề để ý nữa, bởi vì tất cả của anh, cũng liên quan đến một người khác, anh phải có trách nhiệm đầy đủ, để phụ nữ tin tưởng, để chúng tôi có thể phó thác cả đời cho người đàn ông này, an tâm dựa vào, nhưng là —— anh có thể sao?"

"Anh có thể đấy! Anh sẽ từ bỏ cá tính dễ nói chuyện, cũng sẽ đối với em rất tốt, rất tốt, dùng toàn bộ hơi sức bảo vệ em, tuyệt đối sẽ không để cho em chịu khổ, em nói cái gì, anh đều sẽ nghe. . . . ."

"Còn nữa..., anh hoàn toàn không có tài sản, thứ hai không có bất động sản, sao có thể để vợ con không lo cơm áo? Nếu như có đứa con nít đây? Chẳng lẽ anh không nên có kế hoạch? Từ giờ trở đi, anh nên bắt đầu suy nghĩ vì tương lai của mình, bất kể cuối cùng người anh cưới có phải là tôi hay không, ít nhất, anh có đầy đủ năng lực an bài cuộc đời của anh, chỉ cần điều kiện của anh tốt, cũng không sợ không có phụ nữ muốn."

Tại sao cô phải nói như vậy? "Em—— em không muốn gả cho anh sao?" Lòng anh sợ hãi hỏi.

"Hiện tại hỏi tôi cái vấn đề này còn quá sớm, chờ anh làm được theo lời tôi, tôi sẽ suy tính."

"Oh." Anh nghĩ, anh đại khái hiểu được ý tứ của cô. Anh muốn cố gắng kiếm tiền, cố gắng để cho cô trải qua ngày tháng thoải mái, như vậy, anh mới có tư cách nói muốn cưới cô, cho cô dựa vào.

"Kia, em phải suy tính bao lâu?" Anh lại hỏi.

"Không biết." Cô quay đầu đi.

"Không được không biết." Anh lo lắng lượn quanh ở phía sau cô. Phải cho anh một kỳ hạn, anh mới biết anh có bao nhiêu thời gian, hoàn thành yêu cầu

của cô.

Bị dây dưa đến muốn phát điên, cô thuận tay cầm lên sổ ghi chép điện thoại trong thành phố trên bàn trong phòng khách nhét vào ngực anh: "Mỗi ngày xé một tờ, xé hết tôi sẽ nói cho anh biết đáp án."

Mặt Phạm Hành Thư xụ xuống: "Dầy như vậy?" Tùy tiện lật lật đã có hơn ngàn tờ, kia không phải phải đợi ba, năm năm? "Có thể giảm xuống nữa hay không?" Anh lùi một bước thương lượng.

"Anh làm như anh ở đây mua quần áo ư, còn là ép giá thị trường?" Cô tức giận lườm anh một cái. Còn giảm xuống nữa đây!

"Kia, kia nếu không đổi quyền khác?"

"Có thể."

Anh còn không kịp lộ ra nụ cười, cô lại chọn trúng quyển sách bên tay phải ——

“Bách khoa toàn thư về dược thảo Trung Quốc” đưa tới trước mặt.

Còn không phải vẫn dầy như vậy!

Về mặt anh đau khổ: "Anh vẫn là từ từ xé sổ ghi chép điện thoại cũng được." Suy nghĩ ba giây, ôm một tia hy vọng cuối cùng——"Anh có thể xé hai tờ một ngày sao?"

"Tùy tiện!" Lười phải cùng anh tranh luận những thứ không có dinh dưỡng kia.

"Kia, anh sợ em quên suy tính, có thể thỉnh thoảng nhắc nhở em một chút không?"

"Anh lại tranh cãi đi, tôi lập tức cầm kim vá miệng anh lại!"

"Oh." Anh ngoan ngoãn ngậm miệng, xé tờ thứ nhất xuống, đếm từng tờ một lấy số trang, nhưng không nói lời nào thật sự rất nhàm chán, anh len lén dò xét thấy ánh mắt Dương Hân Nông đang xem tờ báo hôm nay, thừa dịp cô không để ý, lại xé, lấy bút bi ra ở trên viết xuống mấy chữ, gấp thành máy bay giấy bắn về phía cô.

Bị nguy hiểm ám toán, Dương Hân Nông nhặt ám khí bên chân lên, nhìn anh một cái, khi anh dùng điệu bộ chỉ thị, không hiểu ra sao mở ra ——

Hân Nông, suy tính tốt muốn gả cho anh chưa?

Cô dờ khóc dờ cười: "Anh còn nhắc nữa đừng trách tôi đánh anh! Người bị bệnh còn không an phận, ngủ đi!"

Anh nhếch miệng, chỉ chỉ đồng hồ treo tường.

"Nói đi! Đùng cho tôi chơi thử thách lớn vợ chồng ăn ý."

"Oh." Sau khi bãi bỏ lệnh cấm, anh vui vẻ cười một tiếng. Cô mới vừa đã nói "vợ chồng"! Anh thích nghe cô nói như vậy, cho thanhhuang dù cô giống như không có đề ý đến. "Hiện tại anh đã tốt hơn rất nhiều, hơn nữa không ngủ được."

"Tốt hơn rất nhiều? Giọng khàn giống như cái gì, khó nghe muốn chết." Cô bỏ lại tờ báo đứng dậy.

"Được rồi, được rồi, anh không nói dối em, em không phải đi, không cần đuổi anh đi ngủ ——" Phạm Hành Thư vội vàng giữ cô lại.

"Đi siêu thị á! Có muốn đi cùng không?"

"Muốn!" Một giây kế tiếp, người đã nhảy đến bên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Dịch Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 4

Sau đó, Phạm Hành Thư mới biết, cô là đi siêu thị mua hộp tắc vàng, bởi vì nước tắc vàng có công hiệu trị cảm và đau họng.

Trái tim Phạm Hành Thư ấm áp, cô thật tốt với anh.

Bởi vì rất cảm động, anh bước nhanh về phía lqđ trước, vững vàng cầm tay của cô. Cô hơi ngạc nhiên nâng mắt lên, đây là lần đầu tiên anh chủ động dắt cô.

"Suy tính xong chưa? Có muốn gả cho anh hay không?"

Cô trực tiếp coi như không nghe thấy, nghiêng đầu nhìn thấy bảng hiệu màu sắc rực rỡ, nói lảng ra chuyện khác: "Này, tài vận của anh như thế nào?"

"Cũng không tệ lắm" Ít nhất tốt hơn ánh mắt nhìn người của anh rất nhiều. "Vậy em chịu gả sao?"

"Đi, chỉ 50 đồng mua mơ ước đi."

Phạm Hành Thư vâng lệnh nghe theo, tùy tiện viết sáu con số, chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: "Giấc mộng của anh là cưới em. 50 khối đã mua được rồi sao?"

Dày, anh thật đúng là vẫn chưa từ bỏ ý định!

Vì chặn cái miệng của anh, Dương Hân Nông thuận miệng nói: "Tốt, nếu là tấm vé này mở ra mà trúng, tôi liền gả cho anh."

"Em nói nha!" Phạm Hành Thư như nhặt được bảo vật, cẩn thận lấy tấm vé mới ra lò, giống như đó là tờ cuối cùng.

Biểu tình ngu dân này, nhìn ở trong mắt Dương Hân Nông, tâm tình phức tạp nói không ra được: "Anh thật sự muốn lấy tôi như vậy sao?"

"Ừ!" Anh nghiêm túc gật đầu.

"Được, vậy anh hôn tôi, sau đó nói cho tôi biết, anh yêu tôi." Nhuyễn ngọc ôn hương làm nũng dúi dưa vào anh, giương mắt chờ đợi.

Yêu?! Phạm Hành Thư sững sốt. Anh hiên tại không muốn nghĩ tới cái vấn đề này. . . . .

"Cái đó. . . . . Nơi này là trên đường cái. . . . ." Thần sắc anh quần bách, cảm thấy không thoải mái lắm với ánh mắt kỳ lạ của người đi đường quăng tới, thế nào cũng không còn dũng khí nhìn về phía gương mặt xinh đẹp mềm mại đáng yêu đó, chứ đừng nói hôn lên đôi môi hồng kia một hóp.

"Chờ ngày nào đó anh nói ra miệng được rồi hãy nói!" Dương Hân Nông đoán chắc buông hai tay ra, dẫn đầu đi về phía trước.

Cô có ý à? Phạm Hành Thư thờ dãi, bắt đắ dĩ vì da mặt mình quá mỏng.

Dương Hân Nông thành khách quen ở chỗ Phạm Hành Thư.

Anh còn mỗi ngày đúng lúc tan việc đi đón cô, nhưng là về, không hề chỉ là nhà của cô nữa, có lúc, cô sẽ ở lại chỗ ở !eequyydoon của anh bởi anh, nghĩ cũng biết, cái người đàn ông hoàng quý củ kia dĩ nhiên không thể nào đối với cô như thế nào —— trên thực tế, cô không "như thế nào" với anh đã coi như không tệ!

Thật sự không phải cô muốn ghét bỏ chỗ ở của anh, thang máy ba ngày thì hai bữa hồng, cô thật sự rất sợ một ngày kia bị giam ở bên trong, vì không lên được mà bẽ mặt .

Dĩ nhiên, cô tuyệt đối không mệt mỏi, bởi vì anh sẽ rất tự động tự phát cúi người xuống, cõng cô lên lầu.

Dần dà, ngay cả Gấu Gấu nhà anh đều thân quen với cô, mỗi lần nhìn thấy cô đều thân mật thăm thiết dính lên.

Một ngày, vừa mới tân tân khổ khổ leo lên tầng, nghe được điện thoại bên trong vang một tiếng, anh vội vàng mở cửa, người vẫn còn thở gấp, Dương Hân Nông nhảy xuống từ trên lưng anh, một tay tiếp được Gấu Gấu nhiệt tình nhào tới, thành công chặn lại trước khi âm thanh thứ chín của điện thoại vang lên: "A lô?"

"Dương tiểu thư, Hành Thư có ở đây không?"

"Chờ." Nghe ra là giọng nói của Bùi Quý Vân, cô không có làm khó, rõ ràng đưa ống nói ra, xoay người đi vào bếp.

Phạm Hành Thư xuôi một hơi, không chút suy nghĩ lập tức hỏi: "Quý Vân sao?"

"Tôi còn chưa có lên tiếng, làm sao biết là tôi? Còn nữa..., mới vừa làm chuyện gì? Thở gấp thành ra như vậy, lại lâu như vậy mới nhận." Nụ cười mơ hồ, mang theo ý vị đặc biệt.

"Bởi vì bạn bè của tôi không nhiều lắm, duy nhất để cho Hân Nông cảm thấy đủ tư cách, không bị gây khó khăn chỉ có cậu mà thôi, lần trước Hành Uy và Hành Vân bị cô ấy mắng rất thảm, còn bị đuổi ra ngoài." Anh ở một bên, cổ họng đều không dám nói một tiếng, tro mắt nhìn em trai em gái của mình bị đuổi ra khỏi cửa chính. "Còn nữa, tôi không làm cái gì, thang máy lại hư, cứ như vậy mà thôi, tôi biết rõ cậu ở đây loạn tưởng cái gì!"

Bùi Quý Vân cười khề, không có phủ nhận: "Tại sao Hành Uy và Hành Vân lại bị mắng?"

"Bọn họ giống như có chuyện muốn tôi giúp !qd một tay, vốn tôi muốn hỏi rõ ràng, nhưng Hân Nông rất tức giận, hỏi bọn họ lúc tôi ngã bệnh thì bọn họ ở nơi nào? Người nào có vài phần chú ý tới tôi khí sắc không phải rất tốt? Người nào đã quan tâm hỏi một câu rồi hả? Có chuyện thì mới nghĩ tới tôi, bọn họ có coi tôi như anh cả mà đối đãi sao? Tôi cũng không phải là công cụ, tùy thời mặc cho người lợi dụng, còn nói bọn họ vì tư lợi, chỉ nghĩ đến mình. . . . . Tôi lần đầu tiên thấy Hành Uy luôn cau có lại ngoan ngoãn mặc cho người sửa chữa, Hành Vân cũng bị mắng khóc. . . . . Thật ra thì tôi lại không làm sao, cảm vật mà thôi, hơn nữa khi đó đã tốt hơn rất nhiều, cô ấy không cần tức giận như vậy, nhưng là tôi lại không dám cãi lời của cô ấy. . . ." Có lẽ là tin tưởng anh ta, có lẽ cuối cùng vẫn là cây rỗng ruột, Phạm Hành Thư hoàn toàn không giấu giếm, nói ra đầu đuôi.

"Tôi lại cảm thấy cô ấy nói không sai cái gì, hai người em trai em gái kia, đã sớm nên có người mắng bọn họ rồi."

"Nhưng tôi vẫn rất lo lắng cho họ a! Mỗi lần bọn họ gọi điện thoại tới Hân Nông đều treo, lại không để cho tôi đi qua, nếu bọn họ gặp phải chuyện không giải quyết được thì làm sao bây giờ?"

"Vậy thì thế nào? Bọn họ cũng không phải là trẻ con, nên vì cuộc sống của mình mà phụ trách, cậu đã vì bọn họ làm rất nhiều, chẳng lẽ còn muốn giúp bọn họ cả đời sao?"

"Nhưng mà. . . ."

"Cậu có muốn cưới Dương Hân Nôn hay không?" Anh ta ném tới một câu, chặn lời của anh.

"Muốn a! Thế nhưng có quan hệ gì với Hành Uy bọn họ?"

"Muốn, cậu nên vì cô ấy suy nghĩ nhiều hơn một chút, thứ cậu chân chính phải gánh vác, là cuộc sống của người phụ nữ này."

"Nói như cậu vậy giống như cũng có đạo lý."

Nói nhảm, muốn nói thắng anh còn không đơn giản?

Dương Hân Nông chuẩn bị xong thực phẩm lát d13nd4n3quyd0n nữa muốn nấu thì đi ra khỏi phòng bếp, trong tay bung cho anh ly nước trái cây mới vừa ép, thuận tay rút tờ giấy lau mặt thay anh lau mồ hôi.

Phạm Hành Thư cảm ơn cười một tiếng, uống một hớp mới lại nói: "Đúng rồi, Quý Vân, tôi vừa lúc muốn liên lạc với cậu, mấy ngày trước, có người lĩnh một trăm vạn từ sổ tiết kiệm của cậu, cậu biết không?"

"Tôi biết rõ, chi phiếu là tôi mở."

Phạm Hành Thư chần chờ, hỏi: "Vẫn là vì cô ấy sao?"

Một đầu khác trầm mặc thật lâu: "——"Ừ."

"Quý Vân, cậu như vậy cũng không phải biện pháp, cậu vì cô ấy làm nhiều như vậy, nhưng cô ấy cái gì cũng không biết. . . . ."

"Nếu không tôi có thể làm sao bây giờ đây? Bảo tôi trông mắt nhìn cô ấy chịu khổ mà khoanh tay đứng nhìn sao? Nếu như tôi làm được, cũng sẽ không đẩy mình vào nông nổi tiến lùi đều không được như hôm nay!"

"Không thể —— buông tha sao?"

"Nếu như có thể nói buông là buông, vậy thì không gọi là tình yêu rồi." Anh ta nhàn nhạt thở dài. "Tiền, tôi cũng không thiếu, nhưng là nhiều tiền hơn nữa, cũng không mua được tình yêu. Hành Thư, cậu biết tôi hâm mộ cô ấy bao nhiêu không? Cô ấy không biết —— cô ấy rất may mắn! Nếu như có thể, tôi thật sự nguyện trao đổi với cô ấy."

Cảm nhận được bạn tốt thống khổ, Phạm Hành Thư yên lặng một hồi: "Yêu một người —— là cảm giác như thế nào?"

"Để cho cậu nghĩ đến người kia thì tâm sẽ có cảm giác ê ẩm, đau thương ngọt ngào, thấy cô ấy khóc, rất muốn ôm thật chặt cô ấy vào trong ngực, bảo vệ cô ấy không bị thương tổn, chỉ cần cô ấy trôi qua thật tốt, cậu có thể bỏ ra bất kỳ giá nào, giúp cô ấy tìm hạnh phúc, toàn tâm toàn ý, chỉ muốn vì cô ấy. Ít nhất, tôi yêu là như thế."

"Như vậy phải không. . . . ." Nghe, là cảm giác thật mãnh liệt. . . . .

Cúp điện thoại, Phạm Hành Thư lâm vào trầm tư, Dương Hân Nông thấy anh nhăn mặt tựa như táo bón, mười phần thận trọng đang suy tư đạo lý lớn của cuộc sống, cũng không vội vàng quấy rầy, để anh tự sinh tự diệt.

Chuông cửa vang lên, anh không có ý nguyện rũ lòng thương xót, cô không thể làm gì khác hơn là tự mình đi mở cửa.

"Hành Thư, bà chủ nhà và con gái của bà ấy tới." Cô cất giọng kêu, chào hỏi khách nhân vào nhà, vòng vào phòng bếp đi chuẩn bị điểm tâm chiêu đãi, lấy bánh bích-quy nhỏ mới vừa nướng không sai biệt lắm. . . . .

Bưng lấy điểm tâm, nước trái cây ra ngoài, vừa đứng nghe được bà chủ nhà oán trách kinh tế không có nhiều khởi sắc, cuộc sống có nhiều khổ sở ...,

phòng của họ thuê coi như là tiện nghi, tăng giá nhẹ tuyệt không là quá. . . . .

Thật ra thì những thứ này đều không coi là cái gì, dù sao một chút tiền nhỏ, nếu như có thể để cho người khác qua ngày tốt hơn chút, vậy cũng dễ hiểu, nhưng vấn đề nằm ở chỗ thái độ của bà ta! Có chuyện cầu xin với người còn một bộ dạng cao cao tại thượng kiêu ngạo, cường điệu phòng cho thuê của bà ta rất tiện nghi coi như là bố thí anh, hưởng chỉ bằng giao tình của anh và con gái bà ta, cho anh cơ hội này biểu hiện là để mất anh, cũng đừng không biết điều. . . . . Có muốn anh dập đầu tạ ơn hay không a! Bà tám này!

Mà kẻ lỗ mãng kia lại còn ngây ngốc đồng ý, anh cuối cùng có tính khí hay không a! Không nhìn ra người ta cũng đã bò đến trên đỉnh đầu anh rồi sao?

"Xin chờ một chút, Hành Thư và con gái của lqđ bà có cái giao tình gì?" Cô nhún nhún tức giận, để khay xuống, nở nụ cười giả tạo.

Bà chủ nhà nghiêng đầu liếc nhìn anh một cái: "Người nào không biết anh ta yêu thích con gái của tôi đã lâu rồi."

"Là thế này phải không? Hành Thư?" Cô liếc nhìn con bé ú bên cạnh bà chủ nhà, cười như không cười quay đầu lại hỏi.

Phạm Hành Thư lắc đến cổ cũng muốn sái: "Không có, không có, là họ nói, anh không từng đồng ý qua ——"

Cô cũng nghĩ thế.

Nhưng người khác cũng không nghĩ như vậy: "Anh đây là nói cái gì? Chẳng lẽ trước kia anh cùng tôi đi ra ngoài ăn cơm, xem phim đều là giả sao?" Con bé ú nổi đóa, hưng sur vẩn tới .

Đó là bởi vì, cô ta mỗi lần cũng một bộ cô ta đã định đoạt, hơn nữa mỗi lần đi ra ngoài cũng mệnh lệnh anh trả tiền, anh hoàn toàn không có biện pháp cự tuyệt a!

Anh há mồm, chưa kịp phát ra âm thanh, giống như quá khứ vậy, chịu khổ cắt đứt số mạng: "Anh không cần nói! Tôi chỉ muốn anh giao phó rõ ràng, người phụ nữ này là ai? Tại sao cô ta lại ở nhà anh? Tuần trước bảo anh đi đón tôi, anh không tới tôi cũng đã tha thứ cho anh, anh đừng nên quá phận!"

"Tôi không đáp ứng sẽ đi đón cô a, ngày đó tôi đã muốn nói cho cô biết, Hân Nông tan việc, tôi phải đi gặp cô ấy, nhưng là cô không để cho tôi nói chuyện. . . . ."

"Anh ——" con bé ú nhảy lên: "Bây giờ anh thừa nhận anh di tình biệt luyện rồi hả? Phạm Hành Thư! Anh thật quá đáng! Tôi cho anh cơ hội theo đuổi tôi là vinh hạnh của anh, cũng không thể tưởng tượng, tôi là đồng tình anh không ai muốn mới chịu thiệt, anh lại dám bội tình bạc nghĩa với tôi!" Đầu ngón tay ngăn ngùn mặt mập run lên, mười phần tư thái bình trà, nắng xong cầm giận cầm nước trái cây lên uống vài hớp bình ổn tức giận.

Thật là đủ rồi! Thật sự làm cho người ta nghe không vào.

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Dịch Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 4.2

"Đừng nói đùa, khẩu vị của Hành Thư nhà tôi không tốt như vậy, ăn nhiều thịt béo sẽ bị cao huyết áp, coi như là nhân vật bị chồng ruồng bỏ, cô cũng không có cái vinh hạnh đó có được không? Xin không cần dát vàng lên mặt mình, bởi vì chuyện này lqđ liên quan đến vấn đề ánh mắt Hành Thư nhà tôi. Còn nữa..., ai nói anh ấy không ai muốn? Tôi chính là sống chết theo đuổi mới bắt được anh ấy tới tay!" Dương Hân Nông ngang nhiên nũng nịu dựa sát vào, tư thái thân mật tựa vào trên vai Phạm Hành Thư, tức chết cô ta!

"Cô, cô —— Phạm Hành Thư, anh đuổi hồ ly tinh này ra ngoài, tôi lập tức tha thứ cho anh, coi như chuyện này không xảy ra!"

Mặt Dương Hân Nông lập tức biến sắc. Đời này cô thống hận nhất người ta nói cô là hồ ly tinh!

Cô tháo xuống nụ cười, lạnh lùng: "Vậy sao? Có muốn hỏi Hành Thư một chút hay không, người anh ấy muốn là ai đây?"

"Tôi, tôi vốn là chỉ cần Hân Nông a, là chính cô quyết định muốn làm bạn gái của tôi, tôi lại không đáp ứng." Anh nho nhỏ nói ra, sợ Hân Nông hiểu lầm, cũng không kịp để ý vấn đề này có đã thương người hay không.

"Cậu lại có thể cứ thea tổn thương con gái của tôi, tôi, tôi tăng tiền thuê phòng của cậu lên gấp đôi!" Bà chủ nhà tức giận quát xuống lời nói.

Dương Hân Nông cũng không tranh luận với bà ta: "Hành Thư, lấy hợp đồng thuê nhà ra."

"Oh." Phụng mệnh dâng lên.

Cô xem mấy phút —— "Bà chủ nhà, trên đây giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, hợp đồng thuê nhà đến cuối năm nay mới hết hạn, trong thời gian này,

bà không có quyền tùy ý gia tăng tiền thuê phòng. Cách thời gian hợp đồng hết hạn còn hai tháng, đến lúc đó bà muốn chúng tôi xéo đi, tôi tuyệt không hai lời, nhưng là đừng mơ tưởng tôi sẽ cho bà nhiều hơn nửa xu. Nếu như bà không cam tâm, có thể, tôi có mấy người bạn là luật sư, bọn họ cũng rất vui lòng giúp tôi, chúng ta sẽ gặp nhau tại tòa án vậy!”

Mang luật pháp ra, bà chủ nhà cũng run sợ rồi: “Nhưng mà..... Mới vừa rồi anh ta đã đồng ý.....”

“Hân Nông, anh cảm thấy được.....” Phạm Hành Thư muốn nói chuyện.

“Ngậm miệng, để tôi xử lý.”

“Nhưng mà ——”

“Là ai nói chuyện gì cũng nghe tôi? Còn muốn lấy tôi lập tức ngậm miệng.”

Thái độ của cô cực kỳ cứng rắn: “Anh ấy đồng ý nhưng tôi không đồng ý, ở trong gian phòng này tôi quyết định!”

“Cái người này đúng là chỉ biết bắt nạt đàn ông, cũng chỉ có cái ngốc tử này mới để cho cô ——” con bé ú nói tiếp.

“Cám ơn! Đó là Phạm Hành Thư tuệ nhãn cao siêu! Tiểu thư, khuyên cô một câu, người xấu xí không sao cả, nếu là ngay cả tâm cũng xấu xí, vậy thì thật không ai muốn!”

“Hân Nông, em không phải muốn ——”

Cô cũng không thêm đề ý Phạm Hành Thư phía sau vài lần cố gắng khuyên can: “Hai vị xin cứ tự nhiên, không tiễn!” Lấy lại ly trà từ trong tay cô ta, ngay cả nước trái cây cũng không cho cô ta uống....uó...ng!

“Cô ——” Con bé ú chịu khổ nhục nhã, tức đến gần như là điên cuồng rơi nước mắt.

“Cô còn tiếp tục ồn ào nữa, tôi liền đóng cửa thả chó!”

Sợ cô thật sự nói là làm, hai mẹ con vội vàng nhảy dựng lên.

“Thật xin lỗi, bà chủ nhà, hôm nay tâm tình cô ấy không được tốt lắm.....” Về mặt anh xin lỗi muốn tiễn khách, cho tới bây giờ cũng chưa từng tôn trọng người khác, anh cảm thấy mình bây giờ..... Thật là xấu.

“Ai nói? Chỉ cần không nhìn thấy người chướng mắt, tâm tình tôi sẽ tốt vô cùng!”

“Cô ——” Gương mặt đầy thịt béo của bà chủ nhà run lên, gần đến mức không phát ra được âm thanh nào, hậm hực rồi đi.

Phạm Hành Thư ngăn con sóng dữ không có hiệu quả, bắt đầu dĩ thử dài: “Hân Nông, em như vậy..... Sau này anh rất khó làm người.”

“Không cần phải lo khách khí với thứ người như thế, anh chính là như vậy, khó trách tất cả mọi người đều ăn hết anh!”

“Em không phải cũng giống vậy ăn hết anh sao? Anh lại không thêm đề ý, hơn nữa đây cũng không phải là chuyện rất nghiêm trọng, mọi người sau này vẫn còn gặp mặt, em cần gì.....”

Anh đây là đang chỉ trích cô sao? Cô dùng hết tâm tư để bảo vệ cho anh, thế nhưng quay đầu lại anh lại vì người khác chỉ trích cô?!

“Đúng, tôi chính là ăn hết anh, hiện tại mới oán trách, có phải quá muộn rồi hay không? Cá tính tôi chính là như vậy, chỉ làm việc mình yêu thích, xem không thuận mắt lập tức đuổi ra khỏi cửa chính, tôi hại anh khó làm người, hại anh đều đắc tội sạch với tất cả thân bằng hảo hữu, anh đuổi tôi ra ngoài a!”

Phạm Hành Thư tròn tròn mắt, không nghĩ tới cô nói nổi giận lập tức nổi giận, hình thức suy tư đơn giản không theo kịp tâm tình biến hóa nhanh chóng của cô, anh sững sờ nhìn lại cô.

“Anh, cái đồ đầu heo này!” Nhìn biểu tình ngu ngốc này của anh, trong bụng cô càng giống như có thêm một cây đuốc đốt.

Cô dụng tâm lương khổ tính toán cho anh như vậy, cuối cùng là tội gì phải vậy a? Người ta hoàn toàn không cảm kích!

Nói không ra là uất ức hay là tức giận, cô xách ví da, hất đầu đi.

“Hân, Hân Nông!” Lần này, anh thật bị dọa sợ, hoàn toàn không có cơ hội nghĩ nhiều, dưới tình thế cấp bách, ôm cô thật chặt, một chút cũng không dám thanhhhung buông tay, chỉ sợ cô thật sự rồi đi, không bao giờ đề ý tới anh nữa: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Anh biết rõ em là vì tốt cho anh, em đừng tức giận, đừng đi ——”

Dương Hân Nông nghiêm mặt, bất động thần sắc: “Không phải oán trách bị tôi ăn hết sao?”

“Anh thích bị em ăn hết.”

Một câu nói rất ngọt ngào. Anh không nói lời tâm tình, như chuyện đương nhiên mà nói ra miệng, lại làm cho cô ngọt thẳng vào tận đáy tâm khảm.

Không được, Dương Hân Nông, mày phải có chút tiền đồ!

Cô cố gắng chống đỡ về mặt nói năng thận trọng: “Tôi hại anh khó làm người.”

“Chính là vì người bên cạnh anh đều bị em đắc tội hết sạch, nên em mới càng phải ở lại nha.” Anh buồn buồn lâu bầu.

“Anh, nói, cái, gì!” Mắt hạnh nheo lại, chính mắt nhìn người của anh thối rửa đến rồi tỉnh rồi mù còn dám trách cô?! Tất cả mọi người bên cạnh đều là một dạng chỉ biết chiếm tiện nghi của anh, loại bạn bè này không cần cũng được! Cũng không thể tưởng tượng, cô cố gắng tổng vệ sinh, diệt sạch đồ bỏ đi bên cạnh anh cũng rất khổ cực!

Mấy ngày nay nhìn thấy cũng đã nổi giận trong bụng rồi, thật không hiểu được là trước kia anh sống như thế nào.

“Chẳng phải như vậy sao! Vốn là tính khí của em cũng chưa có bốc hỏa như vậy, coi như tức giận cũng sẽ cười đến rất có phong độ, nhưng là, đối với người anh quen biết đều rất hung dữ.....”

Cô chính là quá nóng giận a!

Tự thân khuất nhục, cô có thể nhịn, nhưng đối mặt với những thứ có ý bắt nạt người thiện lương như anh kia, cô chính là như thế nào cũng nuốt không trôi, mới có thể một phen đốt sạch không thể thu thập.

“Tôi, đây, là, vì, người nào, rồi, a!” Cô quay người lại, từng chữ oán hận đâm vào lồng ngực anh.

“Vì anh, vì anh!” Phạm Hành Thư nhẫn nhịn để cô đâm, không dám phạm thượng.

“Biết là tốt rồi!” Cô lạnh lẽo hừ hừ, thu tay lại.

Thấy thần sắc cô hơi bớt giận, anh cẩn thận hỏi ra lời: “Đừng tức giận nữa, có được hay không?”

“Có thể a, anh hôn tôi——” Cô gây khó khăn liếc xéo anh, cố ý muốn thấy bộ dáng anh lúng túng không biết làm thế nào cho phải.

Nhàn nhạt hồng, ửng lên bên tai: “Như vậy, em sẽ không tức giận sao?”

“Đúng vậy a, anh hôn tôi, tôi sẽ không sinh ——” Xúc giác âm ẩm, in lại bờ môi, mắt cô choáng váng.

Này, này là cái tình hình gì?! Anh —— thật sự hôn cô rồi hả? Lần này Dương Hân Nông tính sai, hoàn toàn không có biện pháp tiếp nhận sự thật.

Địu dàng nhàn nhạt hôn nhẹ qua, tựa như là ảo giác, âm ẩm, không có lực sát thương gì, lại dịu dàng muốn say leequyydoon lòng người, làm cho người mềm đến tận xương. Cô khẽ rên một tiếng, kim lòng không được mở miệng nghênh hợp, cảm thụ anh yêu thương mát nhẹ, từ từ dây dưa hôn sâu hơn, hơi thở rối loạn lẫn nhau, điên cuồng khó khăn rút lui, thần hồn si say ——

Cho đến khi mỗi người đều tự mình tách ra, thở dốc dồn dập. Phạm Hành Thư đỏ mặt quần bách, không dám ngẩng đầu nhìn cô.

“Này ——” Thoáng điều hòa hơi thở, cô mở miệng kêu.

“À?” Thanh âm nhỏ như muỗi kêu, chờ cô nhẹ nhàng kết án.

“Ôm rất thuận tay a? Anh còn muốn ôm bao lâu? Có muốn trực tiếp vào động phòng hay không?” Cô chế giễu.

“À?” Phạm Hành Thư như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng buông tay, lui ra mấy bước thật lớn: “Đúng, đúng, đúng ——”

“Đúng, muốn vào động phòng?” Cô cố ý trêu chọc anh.

“Không phải, không phải, anh là muốn nói, thật xin lỗi!”

Là cô bảo anh hôn, anh nói xin lỗi cái gì?

“Anh thật là thành thật cũng không phản đối!” Cô thờ dãi: “Anh như vậy, nếu như không có người ở bên cạnh, thật không biết anh sẽ biến mình thành cái dạng gì.”

Không sai, ở lĩnh vực chuyên nghiệp, anh có bản lĩnh mà người khác không theo kịp, nhưng mà ở cách đối đãi với mọi người, anh đơn thuần giống lqđ như tờ giấy trắng, ngày nào đó sau khi cô rời đi, ai tới giúp anh chống đỡ chuyện vụn vặt lớn nhỏ? Sợ rằng, anh sẽ bị người ta khi dễ đến chết, vẫn còn không hiểu được phản kích. Lo lắng a.....

“Có em nha!” Anh không để ý cười một tiếng, cầm tay của cô: “Hân Nông, em đi theo anh.”

Chương 11: Chương 4.3

Edit: Thanh Hưng

Anh dắt tay của cô trở về phòng, kéo ra ngăn kéo trong tủ quần áo, lấy vật phẩm ra giao vào trong tay cô.

"Sổ tiết kiệm?!" Còn có con dấu?!

"Ừ, em giữ lấy." Anh không buông tay cô ra, liếc nhìn kéo cô ngồi xuống bên giường: "Anh không biết như thế nào mới coi là đủ, nhưng là ít nhất muốn cho em cảm thấy cuộc sống có điều bảo đảm, chờ em cảm thấy được rồi lại nói cho anh biết."

Anh, dùng hành động cam kết với cô tương lai không lo thiếu thốn? Nói cho cô biết, anh muốn trở thành một người đàn ông có thể gánh vác trách nhiệm, để cho cô toàn tâm dựa vào?!

Cõi đời này, có mấy người đàn ông sẽ không chút do dự giao toàn bộ tài sản của họ vào tay một người phụ nữ khác, để cho cô ấy toàn quyền xử lý?! Nhưng là anh, cái người đàn ông có nụ cười chân thành tha thiết này, lại cứ toàn tâm tin cậy cô như vậy, tin tưởng cô có thể vì anh —— không, là vì tương lai "bọn họ", làm an bài tốt nhất.

Tay thật nặng. Hôm nay anh giao vào tay cô, không phải toàn bộ tài sản của anh, mà là một tấm lòng thành khẩn không giả dối, một đoạn tương lai hoàn toàn mới.

Cô có thể nhận sao? Cô nên nhận sao? Cô có tư cách nhận sao?

"Chính anh giữ lấy đi!" Cô cười yếu ớt, cuối cùng, vẫn là giao trả cho anh, lúc nghiêng người sang chỗ khác thì đáy mắt lộ ra vẻ sâu nào.

"Em, không nhìn sao?" Anh có một chút thất vọng.

"Không được. Trong lòng anh tự nắm chắc, hiểu được hoạch định là tốt rồi."

Phạm Hành Thư lần nữa lặp lại nụ cười: "Vây, anh đã nghĩ qua a, cơ bản nhất chính là muốn có một nơi che mưa che gió trước, dù sao hợp đồng thuê nhà ở đây cũng tới cuối năm là hết hạn, chúng ta thừa dịp trong khoảng thời gian này tìm kiếm phòng ốc thích hợp. Em chừng nào thì rảnh rồi, chúng ta cùng đi xem có được hay không?"

Dương Hân Nông há mồm đang muốn từ chối, nghĩ lại —— "Cũng tốt." Nếu cô không theo bên người, chỉ sợ người này lại không để ý, mặc cho người ra giá bầu trời coi như làm việc thiện.

Phạm Hành Thư cười đến thật vui vẻ: "Vây em thích phòng ốc như thế nào? Anh sưu tập rất nhiều tài liệu a, em tới xem một chút thích loại nào, chúng ta lại thảo luận ——"

Các loại tờ rơi màu sắc rực rỡ, ảnh chụp, giới thiệu văn bản trải đầy giường, anh nằm ở phía trên chọn lựa, Dương Hân Nông hít thật sâu, giờ khắc này nhìn lại anh sắc mặt vui vẻ tự nhiên, lòng tràn đầy mong đợi vào viễn cảnh kế hoạch tương lai tốt đẹp, chỉ là, cô lại không cách nào tham dự ——

"Hành Thư ——" Cô khẽ gọi, ngón tay dài khẽ vuốt qua gương mặt tươi cười của anh, nghiêng người tiến lên nhẹ nhàng hôn một cái.

Anh có chút đỏ mặt, lại không tránh nữa, chỉ là thẹn thùng kêu: "Hân Nông, em ——"

"Không có sao, chẳng qua là cảm thấy giờ khắc này anh mạnh khỏe đẹp trai, không kìm hãm được muốn hôn anh."

Mặt anh không được tự nhiên, không biết thanhhuang nên đáp lại thế nào. Anh biết diện mạo của mình thật ra thì rất bình thường, cô mới là xinh đẹp không thể phản đối, nhưng là nghe được cô nói như vậy, tâm vẫn là ấm áp. Hân Nông không có ghét bỏ anh. . . . .

"Hành Thư, anh đáp ứng em, phải đối xử với mình tốt hơn một chút a, nếu như người khác khi dễ đến trên đầu anh, không thể im lặng không lên tiếng nữa, phải hung hăng phản kích lại, nếu không bọn họ sẽ được voi đòi tiên, hạng người gì nên đối tốt, hạng người gì lại nên ít lui tới, tổn thêm chút tâm tư phán đoán, biết không?"

Anh nghiêng đầu suy nghĩ một lát: "Vây em gả cho anh, giúp anh phán đoán, có được hay không?"

Cô thờ dãi. Nói cũng chỉ là uống công, cũng không phải là không biết được anh mười phần chín lần vận khí suy yếu.

"Nói cho tôi biết, anh đã từng ăn cái gì để cho anh ấn tượng rất khắc sâu rồi, không thể quên được thiết thời?"

"Ừ ——" Anh trầm ngâm: "Khi năm tuổi ở lớp chòi vườn tre, Tiểu Bàn ngồi trước mặt anh mỗi lần cũng giành ăn điểm tâm của anh, nói cậu ta và anh là bạn tốt, mà đồ tốt phải cùng bạn tốt chia sẻ, nhưng mà cậu ta lại chưa từng chia sẻ thức ăn của cậu ta với anh; hồi tiểu học, có người cũng nói là muốn làm bạn bè với anh, nhưng là mục đích của cậu ta là bởi vì anh làm bài tập tốt, muốn anh tới cuộc thi giúp đỡ cậu ta, anh không đáp ứng, cậu ta lập tức lqđ không để ý tới anh; trong nước, hồi trung học, thường thường có rất nhiều nữ sinh chủ động đến gần anh, cũng nói muốn cùng anh làm bạn bè, thật ra thì trong lòng anh hiểu mình cũng không có lực hút lớn như vậy, mục đích của các cô ấy là từ tiểu học đã cùng lớp với anh, có tình cảm rất tốt với Quý Vân, thường thường muốn anh giúp các cô ấy nói thêm vài lời hữu ích, đưa thư tình. . . . ."

"Vậy anh tức giận hay không?" Bị người lợi dụng như vậy, cho dù ai đều có tư cách tức giận chứ?

"Sẽ không nha! Bởi vì đáng đáp Quý Vân rất tuân thủ, gia thế tốt, học tập cũng tốt, đối xử với mọi người lại ôn hòa, không tự cao tự đại, nếu như không phải là sau đó đi du học nước ngoài, điểm thi đại học hạng nhất nhất định là cậu ấy. Từ nhỏ đến lớn, cậu ấy vẫn luôn là tiêu điểm trong đám người, anh đã quen với chuyện ánh mắt của các cô gái luôn đuổi theo cậu ấy, nếu như mà anh là phụ nữ mà nói, cũng sẽ thích cậu ấy."

"Anh ta thật sự tốt như anh nói vậy sao?" Cô nhớ tới giọng nói dịu dàng ấm áp kia, xác thực, ngay cả thanh âm cũng mê người.

"Đúng nha." Anh cười đến hoàn toàn không có ngăn cách, không thèm quan tâm bạn tốt quá xuất sắc sẽ làm anh kém đi. "Nhưng là thật kỳ quái, thế nhưng cậu ấy lại thích một cô gái vĩnh viễn sẽ không yêu cậu ấy, rất sâu rất sâu, không có cách nào quay đầu lại."

"Tôi tương đối hiếu kỳ, một người điều kiện xuất sắc như thế, làm sao sẽ trở thành bạn tốt tri tâm của anh? Cái bí mật gì cũng có thể nói?" Phạm Hành Thư nơi nào đáng giá để anh ta đối đãi khác biệt? Chẳng lẽ lại là một người ác liệt, lợi dụng Phạm Hành Thư tôn lên chỗ bất phàm của anh ta? Cho dù, cô không quá tin tưởng Bùi Quý Vân sẽ là người như vậy.

"Cậu ấy nói, bọn anh đều là người tịch mịch."

Cô trong nháy mắt hiểu rõ.

Đúng vậy a, một người đàn ông tài giỏi như vậy, xuất sắc đến gần như không có khuyết điểm, có thể nào không tịch mịch? Đàn ông ghen tỵ anh ta gặp may mắn, không cách nào thật lòng kết bạn với anh ta, mà phụ nữ đối mặt với anh thì ý loạn tình mê rồi, khó có tình hữu nghị tình khiết. . . . . Đại khái cũng chỉ có Phạm Hành Thư không có cái loại đề tâm đó, có thể chân thành làm bạn với anh ta thôi.

"Anh hiểu ý của anh ta sao?" Cô rất hoài nghi, rốt cuộc anh hiểu mấy phần.

"Không phải rất hiểu. Dù thế nào đi nữa cậu ấy nói đúng là, cậu ấy không yên lòng anh à, nếu là cậu ấy không có ở đây bên cạnh anh, anh sẽ luôn bị người bán đứng còn không biết chuyện, bởi vì cậu ấy nhìn người rất chính xác, sẽ nhắc nhở người nào anh nên cách xa một chút. Trước kia không phải rất rõ ràng, sau tới tốt nghiệp trung học, cậu ấy xuất ngoại du học, không hề cùng anh cùng trường cùng lớp nữa rồi, thật giống như cậu ấy nói như vậy, trước lúc tốt nghiệp đại học, một đồng học rõ ràng rất tốt với anh, thường thường đi theo anh tìm tài liệu, nghiên cứu nội dung luận văn, anh không nghĩ tới, hắn ta sẽ ăn cắp luận văn tốt nghiệp của anh, mạo danh thế thân, hại anh kéo dài thêm một năm.

"Đối với bạn gái đầu tiên thì cho đến khi cô ấy nói chia tay, anh mới biết cô ấy bắt cả hai tay, Hành Uy rất tự trách, cho là cậu ta gây chuyện thị phi, hại anh bởi cậu ta ở trong bót cảnh sát vượt qua một lễ tình nhân không có người tình, mới có thể khiến bạn gái tức giận nói chia tay, thật ra thì hoàn toàn không liên quan tới cậu ta; bạn gái sau, bởi vì anh muốn nhập ngũ, nhưng là cô ấy là một cô gái nhỏ rất lệ thuộc vào người khác, anh không yên lòng về cô ấy, nên nhờ bạn tốt chăm sóc, kết quả là chăm sóc ra tình cảm, sau khi làm lính khó được nghỉ phép đứng dịp lễ tình nhân, vẫn là không có biện pháp cùng cô ấy trải qua. Tin được không? Em là người phụ nữ đầu tiên trải qua lễ tình nhân cùng anh."

Dương Hân Nông nghe đến mắt choáng váng. Mẹ ơi, số mạng của anh thật nhấp nhô. Cứ như vậy một đường nghe xuống, nếu như cô có lòng thiết kế anh, tuyệt đối có bản lĩnh lừa gạt anh đến táng gia bại sản, ngay cả quần lót cũng không chừa lại!

Nhưng có tình, anh chính là gặp được cô, gặp được Bùi Quý Vân, không phải sao?

Đây nên coi như là "Ông trời thương người nghèo" sao? Anh không hiểu được so đo, chung quy lại là có người giúp anh tranh thủ, thật lòng thương yêu anh.

"Anh hận những người đối đãi với anh như kia sao?" Không cách nào tưởng tượng, đủ loại đãi ngộ, anh lại vẫn có thể giữ vững một tấm lòng son tình khiết lương thiện.

"Vừa mới bắt đầu có một chút. . . . ." Anh xấu hổ nhỏ giọng thừa nhận: "Anh không phải là rất xấu chứ?"

"Đó là bình thường có được hay không? Nếu đổi thành tôi, đã sớm đưa cho họ một thùng đạn, chúc bọn họ chết sớm siêu sinh sớm rồi." Anh coi như có phong độ đấy, làm gì mà áy náy giống như là giết người phóng hỏa thế?

"Không cần thiết a, bởi vì sau đó anh suy nghĩ một chút, đồng học trộm được luận văn của anh, lại không trộm được gì đó trong óc anh, sau khi tốt nghiệp, hắn ta có thể vẫn dựa vào ăn cắp của người khác sống qua ngày sao? Bạn gái thứ nhất của anh, cô ấy có lựa chọn tốt hơn, anh chỉ có thể nói anh không thích hợp với cô ấy, cho nên sớm phát hiện, tổng so với tương lai càng ít hối hận hơn, điều này cũng không tính là chuyện xấu; cho tới bạn gái sau đó, cô ấy cũng không phải có ý tổn thương anh, thời điểm lui tới, anh biết ngay cá tính của cô ấy tương dieendaanleequydoon đối mềm yếu, lại tương đối phong hoa tuyết nguyệt, ở lúc anh không thể bởi ở bên người cô ấy thì Bách Quân cho cô ấy thứ cô ấy muốn, anh có thể nói gì? Hơn nữa, trước kia cô ấy thường oán trách anh làm việc dứt khoát, thật ra thì cũng không sao, bọn họ vui vẻ là được rồi, dù sao Bách Quân là bạn tốt của anh, anh không muốn phá hư tình cảm."

"Cho nên anh lấy bạn gái ra đến đáp?" Đây nên coi là rộng rãi hay là không có thần kinh? Cô đang suy nghĩ, anh coi như gặp phải tổn thất lớn hơn nữa, cũng vẫn biết tự nói với mình, dù sao chuyện thâm như vậy cũng gặp được, cũng không thể bị thâm hơn như vậy nữa, sau này cũng không có chuyện gì không thể đối mặt, bởi đường năng lực chống đỡ của mình cũng chưa hẳn không phải chuyện tốt. . . . .

Cô coi như là phục anh luôn rồi!

"Không sao, hiện tại anh có em, em có muốn gả cho anh không?"

Mẹ ơi, những lời này sắp biến thành lời nói cửa miệng của anh rồi, cách ba đến năm tiếng lại nói một lần.

"Ai biết ngày nào đó anh có thể cũng lấy tôi ra để đến đáp hay không, hào phóng đưa cho người ta? Tôi xong rồi hay sao mà lại làm cho mình thành giá rẻ như vậy?"

"Sẽ không! Lần này anh sẽ rất dễ tâm chăm sóc em, không để cho em chạy mất." Anh cường điệu bảo đảm, có chút hoảng hốt thanhhuang ôm chặt cô.

"Vậy sao?" Dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, khi được anh ôm chặt trong lòng, cảm thụ anh quan tâm, tâm lại chưa sót muốn rơi lệ.

Anh, thật sẽ luôn luôn ôm chặt em, không bao giờ buông tay sao? Hành Thư?

Cô ở đáy lòng hỏi khẽ, không cho mình được đáp án chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Lẽ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Dịch Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 5.1

Edit: Thanh Hưng

Mấy ngày nay, Dương Hán Nông tích cực cùng anh đi xem nhà, xem xét nơi nào có giao thông thuận tiện, đi rất nhiều nơi, mỗi ngày trở lại đều mệt đến không muốn cử động nữa, anh nhìn rất luyến tiếc, nhưng cô cũng không oán trách một tiếng nào, còn nói cho anh biết: "Mua nhà là chuyện cả đời, nhất định phải thận trọng suy tính, không hợp cứ tiếp tục tìm, tìm đến ưng ý mới thôi, không thể vì mệt mỏi mà rút lui."

"Được." Anh đã nói, cái gì cũng nghe cô.

Thật vất vả, tìm được một căn nhà mà cả hai bọn họ đều hài lòng, thiết kế, bố cục không tệ, giao thông, khu vực cũng đều coi như là lý tưởng, cô ra mặt cùng đối phương hiệp đàm chi tiết, thật ra thì chuyện tiền bạc anh cảm thấy vẫn có thể tiếp nhận, hơn nữa khó có được để cho cô hợp mắt, tốn thêm chút giá cao cũng đáng, nhưng Hán Nông có biện pháp ngay cả bảng giá cũng giảm xuống, hơn nữa còn là ngoài dự liệu, giá thấp đến nỗi anh thiếu chút nữa trừng rớt con ngươi.

Anh cảm thấy Hán Nông thật lợi hại, kỹ năng nói chuyện tốt, một khi chuyện gì tới tay của cô, giống như có thể giải quyết rất đơn giản, từ đầu tới đuôi, anh hoàn toàn không nói nên lời.

Đối với vẻ mặt khiếp sợ không khép miệng được của anh, cô chỉ là nhàn nhạt liếc anh: "Không phải còn muốn mua xe? Hơn nữa, lần nữa bố trí trang hoàng lại nhà còn phải tốn thêm một khoản nữa, phương diện nào có thể tiết kiệm thì tiết kiệm."

Cho nên sau đó, bọn họ cùng đi xem đồ dùng trong nhà, không biết được bọn họ nói thế nào, sau khi Hán Nông tới nơi đó làm nhân viên phục vụ một ngày, bởi vì dáng người Hán Nông xinh đẹp, lại biết nói chuyện, âm thanh cũng ngọt, giúp bọn họ bán ra hai bộ ghế sa lon, hai chiếc giường đôi, còn có một số tủ rượu, sau đó quản lý của bọn họ lập tức bán giường đôi và ghế sa lon mà bọn họ coi trọng với mức giá thấp.

Quản lý trong tiệm vẫn còn chưa từ bỏ ý định thuyết phục cô đi làm lâu dài, tiền lương có thể thương lượng, nhưng Hán Nông kiên quyết cự tuyệt.

Trước khi rời đi, ông chủ cửa hàng chân ga gối đệm nói với anh nói một câu: "Phạm tiên sinh thật có phúc khí, cưới được người vợ hiền như vậy."

Về mặt anh hạnh phúc cười khúc khích.

Anh cũng cảm thấy Hán Nông đối với anh rất tốt, chuyện gì cũng suy nghĩ cho anh, vì thay anh tính toán tỉ mỉ, mình tình nguyện khổ cực một chút, này thật sự rất giống như vợ đang làm việc đấy!

Tiếp tục chính là chờ thủ tục sang tên phức tạp, vốn anh muốn ghi tên của cô, nhưng cô không chịu nhận, thật ra thì cũng không diệnendaaneequyydoorn quan hệ, dù thế nào đi nữa trong lòng anh đã coi nơi này thành nhà chung của bọn họ, từ không đến có, từ trống trải không có sinh mệnh đến tràn đầy sức sống, biến thành ngôi nhà ấm áp, bên trong mua thêm từng chút vật phẩm lớn nhỏ một, đều là bọn họ cùng nhau cố gắng có được thành quả.

Cuối cùng, một chuỗi sự việc bận rộn đi qua, đại khái chấm dứt, có thể thật sự thả lỏng một hơi——

Cô biến mất.

Không có lý do gì, không có báo động trước, cứ như vậy đột nhiên từ trong cuộc đời anh biến mất.

Tan việc đi đón cô, cũng không tìm được người nữa; đi nhà cô đợi cô, đợi đến trời sáng cũng không thấy được cô; gọi điện thoại di động cho cô, thủy chung không có mở máy. . . . .

Cô thật, cứ như vậy rời anh đi, ra khỏi tương lai tốt đẹp mà anh một lòng thiết kế.

Anh thật không hiểu, mấy ngày trước, bọn họ không phải vẫn dắt tay nhau tới phòng ở mới quét dọn, nhiệt liệt thảo luận muốn bố trí phòng ốc thế nào, muốn mua rèm cửa sổ như thế nào, tường quét sơn màu gì, đồ dùng trong nhà muốn bày thế nào, không gian muốn phân chia thế nào. . . . .

Tại sao, cô đột nhiên, đã không để ý đến anh rồi hả?

Trong lòng anh có thật nhiều nghi vấn, thậm chí hoài nghi, lần này anh vẫn là nhìn lầm người sao? Ngay cả cô cũng ghét bỏ anh?

Không, sẽ không! Ý niệm như vậy chỉ dừng lại ở trong đầu ba giây, sau đó ngay lập tức bị anh xóa đi.

Bắt đầu từ khi biết cô, tất cả đều là cô vì anh để tâm hao tổn tinh thần, sợ anh thua thiệt, sợ anh bị lừa, muốn anh sửa đổi một chút cá tính quá lqđ thành thật, giúp anh dạy dỗ những người chiếm tiện nghi của anh, giúp anh xử lý chuyện vụn vặt trong cuộc sống, khắp nơi suy nghĩ thay anh, ai nấy đều thấy được, cô tốt với anh bao nhiêu, nếu cô thật sự ghét bỏ anh, cũng sẽ không làm cho anh nhiều chuyện như vậy rồi.

Cô bỏ ra nhiều như vậy, lại cái gì cũng không muốn, không cần tiền của anh, không cần phòng ốc, thậm chí—— ngay cả lòng của anh cũng không muốn.

Vậy, cô tốt với anh như thế, là vì cái gì? Anh thật không hiểu.

Cho đến khi có một ngày, mở chiếc hòm vì cô mà bắt đầu để dành ra, phát hiện bên trong có một tờ giấy gấp——

“Chăm sóc mình thật tốt, biết không? Chớ cô phụ dụng tâm quan tâm chăm sóc của tôi a!”

Không có ký tên, không có nói năng dư thừa rườm rà, chỉ đơn giản một hàng chữ này, nhưng anh biết là cô.

Đã dùng tâm quan tâm chăm sóc, vì sao không ở lại cùng hưởng thành quả với anh? Đây là cô nên được a!

Anh bắt đầu mỗi ngày mỗi đêm tìm kiếm thanhhung cô, phố lớn ngõ nhỏ, nhà cô, chỗ cô làm việc, gặp người liên hệ, điện thoại liều chết gọi, tất cả những nơi có thể tìm đều tìm, tất cả biện pháp có thể nghĩ cũng dùng hết. Một tháng trôi qua, người cũng gầy đi, nhưng mà, cô lại vẫn mất tích như cũ.

Cho đến có một ngày, cái người đã từng nói cho anh biết một chút chuyện của Hân Nông, anh nhớ giống như cô gái đó gọi là tiểu Nghê, nhìn anh vì tìm kiếm Hân Nông mà tâm lực quá mệt mỏi, không nhận được hỏi anh: "Tại sao anh lại muốn tìm chị ấy?"

Tại sao? Trong khoảng thời gian ngắn anh không trả lời được.

Đó là phản ứng trực giác a! Bị thương, bản năng sẽ đau; đứa trẻ khóc, đầu tiên sẽ muốn tìm mẹ; thứ quan trọng nhất trong cuộc đời không thấy, đương nhiên sẽ phải liều mạng đi tìm, cần phải có tại sao không?

"Tôi lại không tìm được, người phụ nữ đối xử với tôi tốt hơn cô ấy. . . . ." Chưa từng có một người phụ nữ nào, giống như cô vậy đối tốt với anh, nếu như không tìm về được, nhất định anh sẽ tiếc nuối cả đời.

"Anh có nghĩ tới hay không, nếu như chị ấy có lòng tránh anh, anh vĩnh viễn tìm khắp nơi cũng không thấy chị ấy."

"Không nghĩ qua, bởi vì tôi sẽ luôn luôn đi tìm, cho đến khi nào tìm được mới thôi."

Tín niệm ngu ngốc cỡ nào, cố chấp kiên trì cỡ nào. . . . .

Một người phụ nữ, cả đời có thể được đối đãi một lần như vậy, cũng coi như đáng giá chứ? Chị Dương, em thật hâm mộ chị.

Không đành lòng nhìn anh hành hạ mình như vậy, cô ấy hỏi anh: "Vậy nếu như tìm được chị ấy thì sao đây? Anh lại định làm như thế nào?"

"Tôi muốn cả đời đối tốt với cô ấy, giống như cô ấy đối tốt với tôi vậy."

"Được, đi theo địa chỉ này tìm chị ấy." Tiểu Nghê cuối cùng cũng nhả ra, đưa ra một tờ giấy.

"Bệnh viện?" Còn có số phòng bệnh! Lòng ngực anh co rút nhanh một hồi: "Hân Nông cô ấy—— làm sao?"

"Đừng hỏi, đi thi biết. Tôi chỉ có thể nói cho anh biết, chị Dương đối với anh thật sự bỏ ra rất nhiều, trước kia rất ít khi thấy chị ấy không tới làm, kể từ sau lqđ khi biết anh, thì ba ngày hai bữa chỉ vì chuyện của anh mà xin nghỉ, chị ấy nghiêm túc đối với anh, cho nên, trước khi đi, xin tự hỏi mình trước một chút, anh xác định thật muốn chị ấy sao? Bất luận như thế nào tuyệt không thay đổi?"

"Ừ!" Anh chắc chắn gật đầu, vẻ mặt kia, lại thần thánh trang nghiêm đến mức người khác không thể nhìn gần.

Anh sẽ dùng toàn bộ sinh mạng của anh, để bảo vệ cô!

Theo địa chỉ đi trên tờ giấy đi tới bệnh viện này, hỏi một hộ sĩ, tìm được số phòng bệnh chỉ định.

Giờ tay lên, trước lúc gõ xuống thanhhuang cánh cửa lại chần chờ. Cho dù đã làm tính toán xấu nhất, nhưng vẫn là tâm thần bất định bất an, ngộ nhớ Hàn Nông . . . . .

Chần chờ một hồi lâu, cuối cùng cũng lần nữa lấy dũng khí, đang muốn gõ cửa, cửa phòng lại đồng thời mở ra, hai người đối mặt nhau dưới tình huống không hề báo động trước——

Trong nháy mắt đó, anh chỉ là sững sờ nhìn cô.

"Anh, làm sao anh lại đến nơi này?" Sau khi kinh ngạc qua đi, cô né người sang một bên, chặn lại tầm mắt của anh, như muốn che giấu cái gì, một tay đặt ở cửa phòng.

Cô không có sao, cô không có sao. . . . . Thật tốt quá!

Thở phào nhẹ nhõm, anh tiến lên ôm chặt lấy cô, đôi tay khẽ run: "Em chạy đi nơi nào? Anh một mực tìm em, ăn không vô, ngủ không ngon, thật lo lắng em sẽ không bao giờ để ý tới anh nữa ——"

Mềm yếu bất lực thì thầm, cô nghe được không hiểu sao lại chua xót trong lòng.

Cô kiên quyết không để cho mình dao động, quyết tâm hung ác đẩy anh ra: "Chúng ta một không phải là thân thích, hai không phải là bạn bè, tìm tôi làm cái gì?"

Tìm cô làm cái gì? Tiểu Nghê hỏi như vậy, cô cũng hỏi như vậy.

Anh nóng lòng, lộn xộn trần thuật: "Gâu Gâu rất nhớ em, nó hiện tại chỉ ăn gì đó em dứt, đều không để ý anh; hộp âm nhạc lần trước chúng ta cùng đi xem đã đưa tới, nhưng là anh không biết muốn bày nơi nào; đồ ăn để trong tủ lạnh đã sắp hỏng, em không nói cho anh biết phải nấu thế nào; lần trước em nói quần áo chia như thế nào, anh không nhớ nổi, thường thường không tìm được, cũng mặc loạn một trận; phòng ốc trang hoàng không sai biệt lắm rồi, anh đang đợi em cùng nhau dọn vào ở, cho tới bây giờ, anh mỗi ngày đều xé sô ghi chép điện thoại, chờ ngày em đáp ứng gả cho anh đó. Còn nữa..., còn có —— anh không ngủ được, nửa đêm tỉnh lại không tìm được em, anh sẽ sợ. . . . ."

Một câu cuối cùng, gần như bức ra nước mắt của cô.

"Vậy thì lại đi tìm một người phụ nữ xử lý cuộc sống thường ngày của anh, để cho cô ấy dọn vào ở cùng anh, cô ấy sẽ nói cho người biết bày hộp âm nhạc thế nào, nấu món ăn thế nào, để quần áo thế nào, nửa đêm có thể ôm cô ấy ngủ!"

"Anh không cần người khác, anh chỉ muốn em." Anh bám riết không tha, tiến lên hai bước ôm lấy cô: "Anh muốn em ở đây bên cạnh anh, nhắc nhở anh nghiêm túc sống qua ngày, nhắc nhở anh không mơ hồ; anh mua xe, mua phòng ốc, cố gắng tiết kiệm tiền, đều là bởi vì em! Bây giờ anh mới biết, cảm giác có một mục tiêu để lqđ cố gắng, có người để phải bảo vệ thật vô cùng tốt, nếu như không có em, tất cả những thứ kia cũng không có ý nghĩa nữa, em không muốn, anh cũng vậy không cần ——"

Lời nói này nghe vào trong tai, trái tim chưa xót: "Em, quan trọng như vậy sao?"

"Ừ, rất quan trọng." Anh ôm chặt hơn, sợ vừa buông tay, sẽ mất đi cô: "Trở lại, có được hay không? Cái nhà kia, là em và anh cùng bỏ thanhhuang_dieiendanlequydonon ra tâm lực chống đỡ, chỉ có em mới có tư cách đi vào ở, anh không cần người phụ nữ khác đi chiếm cứ về quyền lợi thuộc về em."

Đối mặt với anh cố chấp ôm, kiên định bảo vệ, lòng dạ sắt đá đã đi nữa, cũng khó không hòa tan.

Dương Hàn Nông xúc động, đưa tay ôm lại anh: "Nhưng mà, nếu như mà em không có tốt như anh nghĩ vậy, để cho anh thất vọng thì sao đây?"

Cảm nhận được lực đạo cô ôm, anh giống như ăn định tâm hoàn, thoáng ổn định trái tim lo sợ không yên: "Không sao a, anh cũng vậy không phải rất tốt, chỉ cần em không ghét bỏ anh thì tốt lắm"

"Vậy ——" Thật giống như hạ xuống cái quyết tâm gì, cô buông tay ra: "Anh đi theo em."

Anh không biết cô muốn làm gì, tùy ý cô kéo lấy đi vào phòng bệnh.

"Cô bé là ——?" Bên trên giường bệnh, một bé gái ngủ yên, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, lại nhìn lên, có mấy phần giống Hàn Nông, sau mấy năm nữa, chắc chắn giống như cô, trở mã thành đại mỹ nhân điểm kinh tứ tọa.

Tuổi của cô bé, xem ra cũng chỉ 8, 9 tuổi, trên cánh tay trắng mịn đang cầm kim truyền dịch, cũng không có thiếu dấu vết lỗ kim trước kia từng chích để lại, làm cho người ta nhìn được không nhẫn tâm, tuổi nhỏ như thế, làm thế nào cô bé chịu đựng được đây?

"Nó là con gái của em." Tay đang muốn chạm vào gương mặt thanh tú yên ổn ngủ say kia dừng tại giữa không trung, Phạm Hành Thư kinh ngạc quay đầu lại.

Cô mới mấy tuổi? 27? 28? Lại có thể có con gái lớn như vậy rồi hả? Làm sao có thể! Không phải hù dọa anh chứ? Anh ba mươi tuổi rồi, ngay cả trái trứng cũng không có sinh!

Cô khẽ sở cười một tiếng: "Đây chính là nguyên nhân em không thể ở chung một chỗ với anh. Khi em hai mươi tuổi sinh ra nó, tạm nghỉ học, tìm việc làm, cần phải tự mình nuôi dưỡng nó, nhiều năm như vậy, vẫn luôn chỉ có mẹ con bọn em lặng lẽ sống nương tựa lẫn nhau, cho tới bây giờ em cũng không nghĩ đến sẽ có một người đàn ông khác đi vào trong cuộc sống của bọn em, ban đầu khổ sở thế nào đi nữa em đều sống qua rồi, từ nay về sau lại càng không có gì thay đổi."

"Cha đứa bé đâu?"

"Chết rồi." Cô rùng rợn nói: "Sau đó, sinh hạ Bái Bái —— nó tên là Dương Bái Nhiên, bởi vì em hi vọng, nó có thể có đầy đủ sinh mệnh, ôm trong ngực hi vọng sống tiếp. Nó vừa sinh ra, đã di truyền chứng thiếu máu Địa Trung Hải. Anh biết cái gì gọi là chứng thiếu máu Địa Trung Hải không? Đó là một loại bệnh về máu, người bệnh không cách nào chế tạo huyết sắc tố bình thường, giống như nó là chứng thiếu máu Địa Trung Hải loại hình β, phát bệnh sau khi ra đời ba đến sáu tháng, nhất định phải dựa vào truyền máu mới có thể tiếp tục sống sót, mỗi tuần cần truyền sắt năm đến bảy lần, nếu không sẽ bởi vì không duy trì đủ lượng sắt mà chết, mặt khác còn có một đồng bệnh chứng nhiều đến không nhớ được. . . . . Coi như điều trị tốt, giới lâm cũng chỉ có thể để cho nó sống đến mười mấy tuổi, mỗi ngày em run run rẩy rẩy bởi ở bên người nó, qua một ngày là một ngày, trừ lần đó ra, em đã cái gì cũng không dám tưởng tượng rồi. Nhìn nó gần như là sống nhờ truyền máu, tiêm vào trong, thời gian chờ ở bệnh viện còn dài dằng dặc, em đau đến nhiều hơn ở nhà, không thể giống như đứa trẻ bình thường vui vẻ chơi đùa, chứ đừng nói tới tiếp nhận giáo dục bình thường. . . . . Lòng của em đau đến nói không ra lời, phương pháp duy nhất, là tìm được tùy thích hợp để ghép, nhưng là nó ngoại trừ em ra, đã không còn bất kỳ người thân nào, tùy của em lại không thích hợp với nó, trừ chờ đợi kỳ tích bên ngoài, còn có thể làm sao?"

Phạm Hành Thư không cách nào tưởng tượng, một cô gái mới hơn hai mươi tuổi, không có ai có thể dựa vào, bên cạnh mang theo một đứa trẻ gào khóc đòi ăn, lại không khỏe mạnh, cô phải chịu đựng bao nhiêu áp lực cùng đau xót "có tài mà không được trọng dụng" đây?

Hiện tại anh mới hiểu được, cô sành sỏi, cô thông minh tài giỏi, là bởi vì chịu nhiều đau khổ, ném hết chua cay, nhìn thấu tình đời lạnh ấm, từng bước một kìm nén huyết lệ mới đổi lấy.

Phạm Hành Thư rất đau lòng, dang tay ôm cô, thu nhận bất lực của cô: "Đều đã qua rồi, Hân Nông, em đã chịu nhiều đau khổ như vậy, bắt đầu từ bây giờ, đến lượt anh để cho em dựa vào."

"Anh còn không hiểu đúng không? Đối với em mà nói Bái Bái quan trọng hơn bất cứ thứ gì, vì nó, muốn em dứt bỏ nhiều hơn nữa em đều nguyện ý, bởi vì từ ngày sinh hạ nó, em biết em đã mất đi quyền lợi theo đuổi hạnh phúc rồi."

"Ai nói em không có quyền lợi theo đuổi hạnh phúc? Em cho anh nhiều hạnh phúc như vậy, anh có thể chia hạnh phúc của anh cho em." Anh sẽ không để cho cô có cơ hội dứt bỏ anh.

Sống mũi cô chua chua, có chút nghẹn ngào nói: "Đây là trọng trách em nên gánh vác, em không muốn kéo anh xuống nước. . . . ."

"Không phải em nói với anh là, phải làm người đàn ông có thể gánh vác trách nhiệm sao? Anh đang cố gắng làm như vậy a!" Lực đạo ôm cô thanh hương càng chặt hơn: "Em xem, ngực của anh khá lớn, ôm nhiều hơn một người nữa cũng không thành vấn đề, anh muốn chăm sóc em, chăm sóc con gái của em, gánh vác phiền não của em, để cho mẹ con các em có một người để dựa vào, để cho em có thể an tâm phó thác cả đời cho anh. . . . . Những thứ này, không phải đều là em nói sao? Em không thể đổi ý!"

Chưa từng có người nói lời như vậy với cô.

Ánh mắt Dương Hân Nông phiếm lệ, xúc động nói: "Anh xác định sao? Đây là trọng trách rất nặng, một khi khiêng lên, thì sẽ không tháo được xuống rồi."

"Anh chỉ lo lắng, em không chịu để cho anh gánh."

Cái gì đều không cần nhiều lời nữa rồi! Dương Hân Nông ngửa đầu, mút chặt môi của anh, thay thế tất cả trả lời ——

Ngôn ngữ, đã thành dư thừa.

Phạm Hành Thư hôn vội vàng, ném đi tất cả cố kỵ, thâm trầm, cuồng nhiệt cùng dây dưa với cô, ôm nhuyển ngọc ôn hương ngày đêm tưởng niệm vào trong ngực, buông thả sợ hãi trải qua mấy ngày nay, thật ra thì, anh thật sợ mất đi cô, thật sợ cô không cần anh. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Chương 5.2

Edit: Thanh Hưng

"Mẹ ——" Đúng lúc này một thanh âm nhẹ nhàng, vô cùng phá hư không khí vang lên, hai người đang kích tình cuồng nhiệt dây dưa bỗng chốc tách ra, tự mình xấu hổ quay mặt đi.

"Bái Bái, tỉnh rồi?"

"Mẹ, mẹ ở đây nói nhảm." Nó không tỉnh chẳng lẽ bây giờ là trợn mắt nói mớ? Mẹ rất ít khi đầu óc không rõ ràng lắm như vậy a! Nghĩ tới đây, nó có thâm ý khác nhìn tên đàn ông xa lạ kia nhiều hơn một cái.

"Ách, chú ấy là bạn của mẹ. . . . ." Trong khoảng thời gian ngắn, thật đúng là không biết giải thích với con gái thế nào.

"Mẹ, bánh pút-đing của con đâu?"

"Oh, đúng! Thiếu chút nữa đã quên rồi, hiện tại mẹ đi mua ——"

Liếc Phạm Hành Thư một cái, lại không ai giữ cô, đáp trả cô một câu: "Từ từ đi, đừng té ngã."

Nghe được câu này của anh mới có thể té ngã!

Cô chỉ có thể chấp nhận đãi ngộ bị đuổi ra ngoài, để lại Phạm Hành Thư ở chung một chỗ với con gái.

"Ách. . . . . Xin chào, chú tên là Phạm Hành Thư. . . . ." Người đàn ông thất bại! Ngay cả đối mặt với đứa bé tám tuổi cũng sẽ thanhhuang_dieenddanleequyydoorn luống cuống tay chân, ai bảo hiện tại anh là tội phạm, bị tóm được lúc đang cọt nhà mẹ người ta.

"Cháu nghe được a!" Dương Bái Nhiên cười cười, nghiêng đầu dò xét anh.

"Nghe được cái gì?"

"Chú mới vừa nói, muốn chăm sóc mẹ, chăm sóc cháu."

"Ách. . . . ." Rất muốn hỏi cô bé là bắt đầu nghe từ đâu, anh vừa vặn cũng giống như nói rất nhiều lời nói ghê tởm! Bây giờ nhớ lại, quá mất mặt. . . . .

"Chú yêu thích mẹ cháu? Muốn tán tỉnh bà ấy?!" Câu này hỏi đến rất thẳng thắn.

". . . . ." Thật ra thì đã của từ lâu rồi, là anh quá vô dụng, vẫn không của được mà thôi.

"Thành thật mà nói, kiểu như chú, không phải loại đàn ông mà mẹ sẽ để mắt."

Ngực Phạm Hành Thư căng thẳng, trái tim nhảy lờ một nhịp.

Có ý tứ gì? Cô bé —— phản đối anh và Hân Nông ở chung một chỗ sao?

"Cháu đã xem qua ảnh của cha cháu, chú biết không? Đẹp trai vô cùng, đứng chung một chỗ với mẹ cháu rất xứng đôi, so với chú mà nói ——" Cô bé trên dưới quét mắt nhìn anh một cái, lấy âm thanh than thở làm kết.

Phạm Hành Thư yên lặng không nói. Vốn là bề ngoài của anh không quá xuất sắc, thật sự không xứng với Hân Nông.

"Cháu khát, muốn uống nước."

Anh tiến lên rót chén nước, đỡ cô bé, để ý phục vụ.

Uống hết nước, nhuận hầu, tiếp tục đợt bắt bẻ thứ hai: "Còn nữa..., bây giờ là cái loại đó không đáng hoàng, xấu xa, nếu không nữa thì chính là lạnh lùng, đàn ông lạnh lùng tương đối được ưa chuộng, chú xem ra lớn lên không có cá tính gì, người lại cọc gỗ, nếu mẹ cháu mắng chú, có thể chú cũng không dám mạnh miệng."

Ngay cả cháu chú cũng không mở được miệng, hướng chỉ là Hân Nông, cũng không phải là tìm chết.

"Cho nên, kết luận là gì chú biết không?"

Phạm Hành Thư lắc đầu, còn thật sự im lặng không lên tiếng mặc cho cô bé tổn thương.

"Ánh mắt mẹ thật lùi."

"@#% . . . ." Triệt triệt để để không phản bác được.

Hiện tại anh tin tưởng, cô bé thật sự là con gái của Hân Nông, sẽ không sai rồi! Miệng của hai mẹ con lợi hại như nhau, đúng lý không lqđ buông tha người, cả đời anh cũng không thể nói thắng họ.

"Nhưng mà cháu lại biết, tại sao bà ấy lại coi trọng chú." Cô bé thành linh bổ sung một câu.

"Gi?"

"Chú là người tốt, cháu biết rõ, chú nhất định sẽ rất thương mẹ cháu."

Gi gì gì? Vậy bây giờ vậy là cái tình hình gì? không phải cô bé thề sống chết đấu tranh, phá hư tới cùng?

"Cho dù rất nghi ngờ ánh mắt của mẹ, nhưng sự thật là bà ấy xem trọng chú, cháu chỉ có thể bắt đắ dĩ đón nhận." Cô bé lần nữa thở dài một hơi, giống như thừa nhận là bị kịch nhân gian.

Vậy bây giờ là như thế nào? Tất cả những gì cô bé vừa nói đều là đang chơi đùa anh sao?

Lớn như vậy, nhỏ cũng như vậy, toàn bộ lấy trêu anh làm thú vui, có phải hay không, đời này của anh chính là muốn thua trong tay hai mẹ con này?

Ô ô! Anh bây giờ bắt đầu hối hận rồi. . . . .

"Chú nói một câu đi! Nếu không cháu sẽ cho là chú bị câm"

"Chú. . . . . Không có lời nào để nói." Anh chỉ muốn khóc.

"Vậy, chú nói một chút chú yêu thích mẹ cháu ở điểm nào, bởi vì bà ấy xinh đẹp?"

Anh không chút suy nghĩ, lắc đầu: "Không phải." Cái này anh có chuyện nói: "Hân Nông rất ít tức giận, nhưng nếu người khác không tốt diendaanlequydoon với chú thì cô ấy sẽ tức giận, chú đối với mình không tốt, cô ấy cũng sẽ tức giận, khi cô ấy mắ chú, chú biết rõ cô ấy là vì tốt cho chú, sở dĩ phải để cho cô ấy mắ. . . . ."

"Chú nói mẹ cháu giống như mẫu dạ xoa."

Anh bối rối vuốt vuốt mái tóc: "Chú miệng vụng, không biết ăn nói!"

Vậy sao? Mới vừa rồi rõ ràng đã nói đến một phen cảm động, thu người mẹ khó trị của cô bé vào tay.

"Cháu hiểu rồi, bởi vì tính khí bà ấy không tốt, cho nên chú thích bà ấy?"

"Không phải. . . . ."

"Hay là bà ấy thích mắ chú, cho nên chú thích bà ấy?" Cô bé trách móc một hồi.

"Không phải!" Anh ảo não gặm nhẹ.

"Hay là bà ấy tính khí không tốt lại thích chửi loạn người khác, cho nên chú ——"

"Dương Bái Nhiên, con lại tiếp tục trêu thanhhuong chú ấy nữa thì căng da ra một chút cho mẹ." Ở cửa ra vào nghe một lúc lâu, thật sự nghe không vào, Dương Hân Nông đẩy cửa ra, tức giận trợn mắt liếc con gái một cái.

Dương Bái Nhiên lè lưỡi, ghé vào bên tai mẹ thấp giọng: "Đau lòng?"

"Không, đó là quyền lợi độc quyền của mẹ. Nếu muốn có đàn ông để cho con chơi, chính mình tự đi tìm."

Đó a! Có người tỏ rõ quyền sở hữu rồi! "Keo kiệt."

"Đúng vậy a, ăn bánh pút-đing của con đi!" Cô khẽ hừ.

"Các người đang nói cái gì vậy?" Phạm Hành Thư không hiểu nhìn hai người kẻ tai nói nhỏ.

Dương Hân Nông đưa một túi khác trong tay cho anh: "Mua bên ngoài. Gần đây anh lại không ăn cơm đúng giờ có lqđ đúng hay không? Mới bao lâu không gặp đã biến mình thành cái bộ dáng này, trẻ chút nữa là không phải sẽ cấm ba nén nhang lên mộ phần rồi. . . . ."

Phạm Hành Thư ăn xú mại cô mua, nghe được cô quan tâm nhắc đi nhắc lại, cảm giác cảm động quen thuộc lần nữa chảy về đáy lòng, rất ấm, rất ấm

Chương 14: Chương 6

Vào đêm hôm sau, Phạm Hành Thư đưa cô về nhà nghỉ ngơi, từ khi quen biết tới nay, lần đầu tiên bước vào cửa nhà cô.

Cô lợi dụng com trắng còn lại trong nồi com điện, bỏ thêm tôm, ngô, đậu nành, củ cải đỏ, cùng với một quả trứng, làm com rang trứng lqđ thơm ngào ngạt cho anh ăn bữa đêm, mệnh lệnh anh ăn xong, lập tức vào phòng tắm đi tắm.

Phạm Hành Thư vừa ăn, vừa cười khúc khích, trong lòng ấm áp ngọt ngào, bởi vì cô nói: "Em muốn bù lại thịt anh đã thiếu mất, nếu không làm sao anh có được em?"

Ăn xong một bàn lớn com rang trứng nguyên liệu phong phú, thuận tiện giúp cô thay đèn huỳnh quang bị hỏng, anh ngồi ở phòng khách, sau khi đợi cô tắm xong ra ngoài nói với cô một tiếng, anh cũng nên đi về.

Dương Hân Nông vì đi từ trong phòng tắm ra ngoài, trên người chỉ vền vện vậy quanh một chiếc khăn tắm lớn, hơi nóng mồ mịt hun da thịt tuyết trắng đến ửng hồng, vô cùng mịn màng, vào giờ khắc này cực kỳ mê người.....

Anh nhìn đến mắt choáng váng.

"Ngắn người cái gì?" Cô rút trâm cài tóc cổ thanhhuang định ở sau đầu, tùy ý vung vẩy tóc dài, một đầu tóc đen như thác đổ xuống vai trần, đối với một người đàn ông mà nói, đây là hấp dẫn trí mạng cỡ nào, không rung động cũng không bình thường!

"Hân, Hân Nông, anh nên trở về, về nhà ——" Muốn chết, lại nói lấp rôi. Hô hấp anh khẽ rối loạn, mắt tự nhiên dờn tầm mắt đi.

"Vẫn sớm a, không vội." Lơ đãng giơ tay nhắc chân, khăn tắm trượt rơi xuống hơn tấc, lúc khom người tìm túi trà khe rãnh giữa bầu ngực như ẩn như hiện.

"Cái đó, Hân Nông ——" Anh rất muốn nhắc nhở cô, nếu không coi chừng một chút, khăn tắm của cô sẽ rớt!

"Làm gì?" Liếc nhìn anh một cái, đề xuống công tác đun nước nóng.

"Em có cần..... Trước tiên đi vào mặc quần áo đã?" Anh háng giọng, làm sao đột nhiên sẽ miệng đắng lưỡi khô? Giọng nói cũng khàn ——

Dương Hân Nông buồn cười giương mắt: "Cần gì tốn công? Anh trực tiếp nhào lên không phải tốt lắm?" Nếu cô không mở miệng, sợ rằng máu mũi anh phun đến chết cũng sẽ không tiến lên một bước.

"À?" Ngây ngô rồi!

Cô cười yếu ớt, nhẹ nhàng bước tới, ngồi lên bắp đùi của anh, cánh tay tuyết trắng quấn lên vai anh: "Ăn xong com em chiến, cũng nên cống hiến một chút thể lực chứ?" Lại có thể không hiểu ám hiệu, kẻ lỗ mãng này!

"À?" Huyết sắc lần nữa tụ hội ở trên mặt, khuôn mặt người đàn ông quẫn ngạc (túng quẫn + kinh ngạc).

"Anh chỉ biết a sao? Có thể có chút khác hay không? Ví như —— hôn hôn em, ôm em một cái...." Tiếng nói mềm mại như nước, dùng âm thanh lqđ gần như khí âm thì thầm, mặt đẹp đưa tới gần, lúc khẽ động đôi môi vô tình hay cố ý đụng chạm vào anh, anh có thể cảm nhận được, cô hà ra hơi thở nhẹ vẩy vào trong môi anh.....

Anh liếm liếm môi: "Này, như vậy không tốt, chúng ta còn chưa kết hôn....." Xem ra đạo đức của anh rất nặng, vẫn còn liều chết chống đỡ.

Tay nhỏ bé mềm mại không xuong thuận theo thân thể căng thẳng mà nhạy cảm của anh khẽ vuốt: "Anh không phải nói là, ban đêm không nhìn thấy em, tâm sẽ sợ sao? Vậy, hãy ôm chặt lấy em đi!"

"Nhưng, nhưng là ——" Như vậy, không công bằng với cô, anh không thể sàm sỡ cô.....

Tay nhỏ bé dao động đi xuống, đụng chạm vào phản ứng sinh lý không cách nào ản núp của anh ——

"A!" Anh xấu hổ khẽ hô.

"Anh còn muốn lại < | 丿 đi xuống không? Phạm tiên sinh." Cô khoi mắt, buồn cười nhìn gương mặt ửng đỏ của anh.

"Anh ——"

Không đợi anh mở miệng, cô chủ động hôn lên môi của anh, lấy nhu tình làm dịu.

"Ừ——" Cái gì lý trí a, đạo đức a, tất cả vì một cái dây dưa hôn xuống này mà quân lính tan rã, anh rên lên một tiếng, mở miệng xâm nhập thăm dò, trắng trợn, nóng hừng hực hôn đến hai người thở hồng hộc.

Dưới một phen dây dưa, khăn tắm sớm rơi xuống, hai tay tiếp xúc được da thịt mềm mại mê người, cũng sẽ không rời ra nữa: "Thật có thể không? Hân Nông?" Anh đè nén ham muốn, thờ dốc xác nhận.

Cô không trả lời, trực tiếp đưa tay thay anh bỏ đi quần áo.

Phạm Hành Thư không cách nào suy tư nhiều hơn nữa, ấn cô vào trong ghế sa lon, thân thể trầm trầm đè xuống, dây dưa xâm nhập.

Thân thể của cô thơm quá, thật mềm, anh khó có thể thỏa mãn mút hôn từng tác da, giống như ong bướm hút mật, quyến luyến lấy không cách nào kháng cự hương vị ngọt ngào.

"Ừ....." Cô thờ gấp, mặc cho anh đang trên người cô, chế tạo từng trận tê dại, châm nhiều ngọn lửa.

Hai chân thon dài quần lên anh, đầu đón khó đè nén cùng khăn cầu cũng đã đạt đến điểm giới hạn, anh cường thế đi vào trong cơ thể cô, lửa nóng cùng mềm mại, cộng hưởng ra một chương nhạc phù hợp——

"Hành Thư....." Cô đơn giản yêu kiều thôi thúc.

"Ừ?" Anh ôm sát cô, thẳng tiến vào chỗ mềm mại sâu nhất.

Ngón tay thon dài khẽ vuốt chân mày anh, ngũ quan, dừng ở bên gò má anh, đưa mắt nhìn thật sâu: "Đáp ứng em, vĩnh viễn, vĩnh viễn đừng rời khỏi em——"

"Sẽ không, sẽ không!" Anh không ngừng cam kết, dùng triển miên mắt hôn bảo đảm, kích tình cuồng nhiệt khó khăn ngừng nghỉ, như muốn khám đối phương vào trong cơ thể của mình——

"Nếu như có một ngày, anh gặp được người phụ nữ tốt hơn em, anh sẽ rời đi sao?" Trên đường lái xe đi về phía bệnh viện, Dương Hân Nông đã hỏi anh như thế.

Tay Phạm Hành Thư điều khiển tay lái, lưu ý đường xá, liếc cô cười một tiếng: "Sẽ không." Lúc dừng đèn đỏ thì anh hỏi ngược lại: "Vậy nếu em gặp được người đàn ông tốt hơn anh, sẽ rời đi sao?"

"Sẽ." Cô ngay cả nghĩ cũng không có. "Ngu ngốc mới có thể lựa chọn người đàn ông kém cỏi."

"Oh." Anh thất vọng đáp một tiếng. Xong đời, phụ nữ tốt hơn cô đã ít lại càng ít, nhưng là đàn ông tốt hơn anh còn rất nhiều, vậy trường hợp của anh không phải rất nguy hiểm?

Dương Hân Nông bật cười: "Cho nên anh nhất định phải đối tốt với em, thương em vào tận trong xương cốt, để cho em cảm thấy anh là tốt nhất."

"Được!" Anh lần nữa giương môi cười một tiếng. Cái này không thành vấn đề, anh vốn đã tính toán đối tốt với cô, rất tốt, đem tất cả hạnh phúc toàn thế giới đều cho cô.

"Nói cho anh biết một bí mật nhỏ, Bái Bái rất yêu thích anh."

"Có sao?" Không phải mỗi lần chinh anh cũng chinh rất sung sướng?

"Đưa ngọc, anh cho rằng ai con gái em cũng muốn trêu? Vậy cũng phải thuận mắt nó, người khác nó còn khinh thường rồi đấy! Mẹ nó cũng thế, đầu tiên nhìn đã cảm thấy người đàn ông này chơi rất khá, những người khác cũng không có vinh hạnh đặc biệt này."

Cho nên anh nên nói, anh rất vinh hạnh bị họ đùa bỡn sao?!

Phạm Hành Thư dờ khóc dờ cười: "Vậy, anh bây giờ có thể cưới em rồi sao?"

Dương Hân Nông vuốt vuốt đuôi tóc, thuận miệng quăng ra một câu: "Đi hỏi con gái của em."

"Oh." Anh suy tư một lát. "Hân Nông, em đừng làm công việc kia nữa có được hay không?"

Động tác của cô dừng lại: "Thế nào? Khinh thường nghề nghiệp của em, sợ mất thể diện?"

"Không phải. Anh chỉ không muốn em phải gượng thanhhuang cười với những người khách kia, làm chuyện em không thích, uống nhiều rượu, đối với thân thể không tốt. Trước kia không biết nguyên nhân, cũng không dám nói, hiện tại anh biết rõ em là vì Bái Bái mới có thể đi nơi đó làm, trên người em có gánh nặng, đến lượt anh tới gánh giúp em."

"Anh gánh được sao?" Cô liếc anh.

"Ừ! Anh sẽ dốc hết toàn lực, không để mẹ con các em đói bụng." Anh dứt khoát cam kết.

"Sau này hãy nói!" Cô cười cười bỏ qua.

Phạm Hành Thư há mồm còn muốn nói tiếp lqđ cái gì, nghĩ lại, từ trước đến giờ Hàn Nông có chủ kiến, nên làm như thế nào cô tự có chủ trương, anh chỉ cần truyền đạt ý nghĩ của anh cho cô biết là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 6.2

Hôm nay Bái Bái ra viện, Hàn Nông đi làm thủ tục xuất viện, Phạm Hành Thư ở lại phòng bệnh cùng cô bé, câu được câu không trò chuyện.

"Cháu cũng rất ngạc nhiên, chú là khách ở ở khách sạn của mẹ cháu sao? Chú không giống như người sẽ đi cái loại địa phương đó." Bái Bái ngồi ở mép giường, lắc lắc hai chân, nghiêng đầu rảnh rỗi nhìn anh.

Phạm Hành Thư đang giúp cô bé thu dọn đồ đạc dừng động tác lại: "Cháu coi thường nghề nghiệp của mẹ mình sao?"

"Không ăn trộm, không ăn cướp, tại sao phải xem thường?" Cô bé tự nhiên hào phóng đáp lại, không chút khó chịu nào: "Huống chi, mẹ phải đi nơi đó làm việc cũng là vì cháu, cháu là người không có tư cách nhất khinh thị bà ấy."

Đứa nhỏ này —— tư tưởng thành thực đến khiến người kinh hãi.

"Len lén nói cho chú biết a, thật ra thì cháu đã từng nghĩ tới cái chết rồi, như vậy mẹ cũng không cần phải vì cháu mà hy sinh lớn như thế, hơn nữa có lúc thật sự rất đau mệt quá, chết ngược lại tương đối nhẹ lòng, nhưng cuối cùng, cháu vẫn cùng mẹ chống đỡ đến hiện tại, bởi vì cháu biết, hiện tại mẹ chỉ còn lại cháu, nếu là ngay cả cháu cũng mất đi, nhất định bà ấy cũng sẽ sống không nổi, cho nên mỗi lần vào bệnh viện, cháu đều thật lo lắng sẽ không ra được, bỏ lại mẹ một người làm sao bây giờ? Chỉ là, hiện tại cháu yên tâm, bởi vì bà ấy đã có chú, chú sẽ đi cùng bà ấy."

Cô bé vẫn đậm phong khinh nói xong, Phạm Hành Thư lại nghe mà đau xót.

Là do ốm đau nhiều năm sao? Để cho tư tưởng của cô bé, thoải mái hơn những đứa trẻ cùng lứa, kiên nghị, dũng cảm, hiểu ý người, tựa như mẹ của cô bé một dạng, làm người ta thương tiếc.

"Đúng, chú sẽ đi cùng cô ấy, nhưng là ít đi cháu cũng không được, biết không?"

Cô bé thông minh nháy mắt mấy cái: "Dĩ nhiên rồi! Chú nghĩ cùng cháu so a, còn kém một khoảng lớn á! Chú phải chấp nhận!"

"....." Anh thu hồi tất cả mọi tia cảm tính cảm xúc!

"Các người đang nói chuyện gì?" Dương Hàn Nông đứng lúc đẩy cửa phòng ra: "Có thể đi chưa!"

"Có người muốn cống cháu sao?" Bái Bái lạnh lạnh vươn tay.

Phạm Hành Thư chấp nhận ứng tiếng: "Có."

"Không có!" Dương Hàn Nông đồng thời trả lời. "Dương Bái Nhiên, con có thể được voi đòi tiên thêm một chút nữa cũng không quan hệ!"

"Không có gì." Phạm Hành Thư cười cười, kéo túi hành lý lên giao cho Dương Hàn Nông, quay lại cống cô bé.

"Hành Thư, anh quá cưng chiều nó, nó sẽ ——"

"Em cũng luôn muốn anh cưng em nha!"

"Đó là quyền lợi của em, nha đầu này muốn cùng em so, kém xa rồi!"

@#%.....

Mẹ con quả nhiên là mẹ con, cá tính giống nhau đến khiến không người nào chống đỡ được.

Dương Bái Nhiên ung dung tựa vào trên vai anh, chăm chọc: "Mẹ, làm người không cần quá nhỏ mọn."

"Con nằm mơ đi, Dương Bái Nhiên! Không cần được tiện nghi còn ra về. Khi dễ người đang hoảng, con coi là cái người Hán tốt gì?"

"Hân Nông, em đừng mắng cô bé." Có lẽ Hân Nông cho rằng Bái Bái ăn hết anh, nhưng anh lại cho là, đứa nhỏ luôn thích làm nũng, cô bé chỉ đang dùng phương thức của mình bồi dưỡng tình cảm với anh.

Gần như mỗi ngày Bái Bái đều phải đến bệnh viện tiêm sát, thời gian làm việc của Phạm Hành Thư tương đối tự do, thế là cùng Hân Nông đạt được nhận thức chung, do anh đưa đón, một mặt khiến hai người quen thuộc hơn, bồi dưỡng tình cảm.

Dần dà, thầy trò trong trường học tự nhiên coi anh như cha của Bái Bái, lúc có chuyện, Bái Bái sẽ nói lên người liên lạc ngược lại là anh, không phải mẹ.

Một ngày, Phạm Hành Thư nhận được thông báo, nghe được thân thể Bái Bái khó chịu, vội vã chạy tới trường học.

Hỏi mấy người, dưới gốc đại thụ ở bãi tập tìm được cô bé.

"Dương tiên sinh sao?" Thầy giáo thể dục tiến lên hỏi.

"Tôi họ Phạm"

"Ách....." Thầy thể dục lầm tưởng bọn họ là cha con nên lúng túng một hồi.

Dương Bái Nhiên đang nhắm mắt dưỡng thần chống lên mí mắt nhìn anh một cái, anh thuận tay ôm lấy, lạnh nhạt nói: "Bái Bái theo họ mẹ."

"Oh!" Bùng tỉnh hiểu ra, thầy thể dục lqđ gật đầu một cái. "Thế chất cô bé thật không thích hợp làm vận động kịch liệt, nhưng tự cô bé lại muốn chơi bóng, mới mười phút đã choáng váng đầu, sắc mặt tái nhợt....."

Phạm Hành Thư cúi đầu nhìn Bái Bái đang vùi ở trong ngực anh, gơ tay lên nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh trên trán cô bé: "Rõ ràng không được, tại sao muốn miễn cưỡng mình?"

"Cháu không có miễn cưỡng, nếu không thoải mái, cháu sẽ lập tức nghỉ ngơi." Cô bé như đứa nhỏ, dầy dụa ôm hông của anh, thấp giọng lầm bầm: "Cháu chỉ là muốn chơi bóng."

"Muốn đá bóng còn không đơn giản, tìm một ngày cháu tinh thần tốt, thời điểm gần tới ánh mặt trời không gắt, chú cùng cháu đánh, nhường cháu một tay, cho cháu đánh trước mười quả, nếu vẫn còn đánh thua chú, xin tự mình kết thúc!"

"Gi? Tài ăn nói cũng thay đổi tốt hơn! Cháu và lão mẹ huấn luyện quả nhiên vẫn còn dùng được, chú cũng không gồ gộc như chúng ta nghĩ!"

"Lại muốn miệng lưỡi, có tin chú tố cáo chuyện ngày hôm nay với mẹ cháu hay không?"

"Xem như chú lợi hại." Cô bé vì sợ mẹ lo lắng mới có thể tìm anh, bị anh điểm trúng tử huyệt.

Hiện tại anh càng lúc càng thông minh, càng lúc càng không chơi được anh.

"Phạm tiên sinh, tình cảm cha con các người thật tốt." Chưa từng thấy cha con nào như vậy, có thể cãi vã không có kỵ chút nào, rồi lại không quá càn rỡ, không đúng mực.

Phạm Hành Thư cười cười: "Tôi có thể giúp con gái tôi xin phép, dẫn cô bé về nghỉ không? Làm trễ nải đến việc học, tôi sẽ đốc thúc cô bé vượt qua."

"Có thể. Tôi sẽ chuyển lời tới giáo viên của cô bé."

"Cám ơn, vậy chúng tôi đi trước một bước."

Không yên lòng đi đến bệnh viện kiểm tra, xác định tất cả đều coi như bình thường, Phạm Hành Thư dẫn cô bé về nhà, để cho cô bé chọn mất lqđ một lát, mà anh lại bận chuyện của mình, dù sao chỉ cần có một máy tính, kết nối với internet, anh tới chỗ nào cũng có thể làm việc. Đợi cô bé tỉnh lại, lần nữa đốc thúc cô bé theo kịp tiến độ học tập. Dạy a dạy ——

"Chú Phạm, chú chừng nào thì muốn kết hôn với mẹ cháu?" Đột nhiên cô bé thốt ra một câu.

Gi? "Chú có thể cưới sao?" Anh còn tưởng rằng, muốn để Bái Bái có thể tiếp nhận anh, phải qua một đoạn thời gian nữa mới có thể cùng cô bé nói cái vấn đề này, không nghĩ rằng cô bé lại nhắc tới trước.

"Cái vấn đề này, chú nên đi hỏi mẹ cháu chứ?"

"Hân Nông lại bảo chú đi hỏi cháu." Anh rất muốn khóc nói cho cô bé biết.

Họ đều ở đây đùn đẩy, vậy bây giờ là như thế nào? Đường cầu hôn của anh nhất định phải nhấp nhô như vậy sao?

"Aiz! Chú có thể ít dần một chút hay không? Mẹ cháu nói như vậy chính là không phản đối, chú còn nghe không hiểu ý tứ sao? Chỉ cần nhiều hơn một

cái nữa ㄅㄨˊ ㄨˊ là được rồi, sao chú vẫn còn ngờ ngác thực sự chạy tới hỏi ý kiến cháu chứ?"

Đúng, đúng như vậy phải không? Anh cũng không lạc quan như vậy. Mỗi lần nhắc tới cái này cô đều chỉ nói qua loa tắc trách, tâm tình cầu hôn của anh đã từ đỏ mặt khấn trương, nhịp tim 100, đến bây giờ là tê liệt rồi, anh còn có thể vừa ăn KFC vừa hỏi rồi đấy!

"Đi đi đi! Lại đi hỏi lần nữa đi."

"Chú mới không cần." Vấp phải nhiều trắc trở, lỗ mũi sẽ đẹp đi.

"Chú muốn ăn xong chùi mép, chết không nhận trưởng a!"

"Ăn —— xong chùi mép?" Còn chết không nhận trưởng?!

"Ba ngày hai bữa ở trong phòng ngủ mẹ cháu, cháu cũng không phải là người mù."

Lập tức, xấu hổ muốn chết: "Chú, chú....."

"Không cần chú chú, dù sao cháu giao mẹ cho chú rồi, chú phải bồi ở bên người bà ấy cả đời, không thể có lỗi với bà ấy, có biết hay không?"

Ngụ ý, cô bé, thừa nhận anh?

Không đợi anh từ trong sững sờ hồi hồn, cô bé nhảy lên: "Đi nào, đi chơi bóng rổ ——"

"Cái người này đề số học còn chưa có xem xong....."

"Trò lại lại viết!"

"Cháu chắc chắn là thua rồi, phải làm mười đề."

"Được rồi, được rồi!"

Lúc ăn cơm tối——

Bái Bái bới phần cơm, phía dưới bàn ăn lặng lẽ đá đá anh, ám hiệu anh nên lên tiếng.

‘Cháu nói giúp chú.’ Anh dùng ánh mắt cầu cứu.

‘Bà xã cũng là chú muốn kết hôn! Lúc vào động phòng có muốn cháu giúp chú một tay hay không? Mau, tự nói!’ Người đàn ông này thật là kỳ cục!

‘Mới không cần! Chú không muốn bị mắng.’ Anh lấy ánh mắt đáp lại.

‘Bảo chú nói thì nói, có chút kiên quyết của đàn ông có được hay không! Cùng lắm thì chết sớm siêu sinh sớm.’ Cô bé cũng lấy ánh mắt phỉ nhổ.

‘Người nào không biết cháu ở đây chờ nhìn chuyện cười của chú —— làm, không, được!’

Coi như bị cự tuyệt, cũng muốn tai thời điểm bốn bề vắng lặng tương đối không mất thể diện, dù thế nào đi nữa anh cũng đã tê dại.

Mất đi mây lại nửa ngày, cho dù là người mù thanhhuang cũng không thể hoàn toàn không biết. Dương Hân Nông kỳ dị liếc nhìn hai người: “Có phải các người có chuyện gì lừa gạt tôi hay không?”

"Không có, không có nha, nào có?" Trăm miệng một lời, cũng bởi vì rất có ăn ý, ngược lại có cái gì đó không đúng.

"Dương Bái Nhiên, con không cần lại đá chú ấy, cuối cùng là chuyện gì!"

Hồngбет, bị phát hiện rồi. Bái Bái là lừa, đang muốn há mồm ——

"Bởi vì hôm nay cô bé chơi bóng rổ cùng anh, thua rất không có tinh thần vận động." Phạm Hành Thư đã vượt lên trước một bước.

"Mới là lạ! Mẹ, người đàn ông của mẹ lấy lớn hiếp nhỏ, dù không có nhân phẩm!" Cô bé cũng có lời.

"Chú đã dùng một tay, còn để cho cháu mười trái rồi!"

"Ai dạy chú giành bóng với cháu, làm sao cháu giành được thắng chú!"

"Cháu rõ ràng bảo không cho phép chú ném bóng thôi!" Ở đâu ra Thổ Bá Vương!

"Này, các người làm như tôi không tồn tại à?" Nghe bọn họ có qua có lại tranh luận, Dương Hân Nông buồn cười ra lệnh: "Toàn bộ ngậm miệng cho tôi, ăn cơm!"

"Đùi gà là của cháu! Chú Phạm, chú giành bóng coi như xong, không cần ngay cả thức ăn cũng giành."

"Được, vậy một miếng tôm viên cuối cùng cho chú."

"Đồng ý."

Chia của xong, hai người hài lòng lẫn nữa vui đầu vào bát com.

Dương Hân Nông đã không biết nên khóc hay lqđ nên cười rồi. Cô cũng không ngờ tới, bọn họ sẽ hợp ý như vậy, thay vì nói cha con, vẫn còn không bằng nói, bọn họ tương đối giống như anh em kết nghĩa.

Ánh mắt dịu dàng nhìn lại một lớn một nhỏ này, nhìn bọn họ vẻ mặt thỏa mãn thưởng thức thức ăn cô nấu, cô nghĩ, đây chính là toàn bộ hạnh phúc của cô.

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 7

Sau đó, anh bị Bái Bái niệm đến lỗ tai cũng muốn xuất hiện vết chai, một tuần lễ sau đó đều dùng ánh mắt liếc nhìn anh, bởi vì cô bé nói, cô bé phi nhỏ người đàn ông ngay cả cầu hôn cũng không dám, lá gan còn nhỏ hơn vi khuẩn.

Sau đó anh mới phát hiện, bị Hân Nông uyển chuyển từ chối với bị Bái Bái một nhọc oanh tạc giống như không có sự khác biệt quá lớn.

Thế là anh lại mò lên hi vọng sớm đã chìm đến đáy Thái Bình Dương rồi, tìm ngày mây đen giăng kín, gió lạnh vù vù —— khụ khụ! Là đoàn tụ sum vầy, ban đêm gió lqđ thổi nhẹ, ở nhà nấu mấy món ăn —— cho dù nhìn qua chưa ra hình dáng gì, chỉ là tâm ý tương đối quan trọng, anh có tự tin sẽ không đau bụng.

Mua hai chai rượu —— dựa vào suy tính cho sức khỏe, anh tự chủ trương đổi rượu đỏ Bái Bái giao phó thành bia.

Trở lại, tạm thời không tìm được cây nến, đành phải lấy cây nến lần trước sinh nhật mới đốt được một nửa ra dùng tạm.

Tất cả đều theo Bái Bái giao phó an bài thỏa đáng, cũng chỉ chờ nữ nhân vật chính nữa là có thể thu hoạch rồi.

Ai ngờ cô về đến, nhìn thấy một màn này, gấp mặt lập tức ném tới một câu: "Bị cúp điện sao?"

"Không có....."

Cô liếc thấy tình hình trên bàn ăn, cùng đồng nển kia: "Vậy là sinh nhật ai? Đầu tiên nói trước, em không có già như vậy, hơn nữa sinh nhật cũng không phải là mấy ngày nay."

"Không phải, phải.... Phải.... Cái đó....." Không khí thế nào giống như có chút buồn cười? Hoàn toàn không duy mỹ lãng mạn như Bái Bái hình dung. Còn nữa..., nét mặt của cô một chút cũng không cảm động! Như vậy lời cầu hôn của anh làm sao nói ra được?

Anh nhut chỉ rừ hai vai xuống: "Không sao, ăn com đi!"

Ăn a ăn, ăn được một nửa, thật vất vả từ từ ngưng tụ lại dừng khí, chuẩn bị lên tiếng: "Cái đó, Hân Nông, anh đang suy nghĩ, chúng ta không phải là ____"

Linh —— tiếng điện thoại vang lên.

Anh sợ tới mức đứng bật dậy, trái tim thiếu chút nữa dừng lại!

"Em, chờ một chút, anh đi nghe điện thoại." Vội vội vàng vàng chạy tới phòng khách, bởi vì quá hốt hoảng, chân trái đá vào chân phải một cái, thiếu chút nữa ngã quỵ. Thật vất vả nhếch nhác nhận điện thoại ——

"Chú nói chưa? Bà ấy đáp ứng chưa?" Là Bái Bái.

"Đang muốn nói! Nếu như cháu không gọi tới, chú đã nói rồi!" Anh cắn răng gặm nhẹ. Sớm không gọi muộn không gọi, đúng lúc này làm hỏng chuyện tốt của anh, ngại quá trình cầu hôn của anh còn chưa đủ quanh co nặng nề sao?

"Như vậy a, ngưng ngưng, vậy chú tiếp tục, tiếp tục! Cháu không quấy rầy chú."

Phạm Hành Thư quả thật hận đến tận tâm can.

Cúp điện thoại trở lại bàn ăn, cô thuận miệng hỏi: "Ai gọi đến vậy?"

"Một người bạn, cô ấy chúc anh thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý, hoàn thành tâm nguyện, quốc thái dân an." Anh tùy tiện trả lời, tâm tình có đủ ảm ức.

Lại qua mười phút, thật vất vả lấy lại dũng khí lần nữa, quyết định chết sớm siêu sinh sớm——"Hân Nông, em hãy nghe anh nói, lần này bất kể như thế nào, anh nhất định muốn nói cho em, cho dù anh biết rõ em sẽ phản đối, nhưng anh vẫn muốn nói——"

"Nói gì?" Cô kỳ quái liếc nhìn anh một cái. Về mặt thận trọng như vậy, chưa từng thấy qua anh như vậy, là chuyện gì?

"Anh muốn nói, là nói——súp lơ này cũng không tệ lắm a." Lời nói đến khóe miệng, đơn giản vòng sang chuyện khác.

Haiz! Phạm Hành Thư, mày thật vô dụng!

Anh ảo não muốn cắn nát đầu lưỡi nuốt xuống.

Dương Hân Nông nhếch mày thật cao, ngu ngốc đi nữa cũng nhìn ra hôm nay anh có cái gì đó không đúng: "Cuối cùng anh muốn nói cái gì?"

"Anh..... Là muốn..... Là muốn....." Anh cũng không biết làm sao mình lại trở nên không có can đảm như vậy, trước kia bình thường đều thanh thản không cảm thấy như thế nào, nhưng sau khi cùng cô lui tới càng ổn định, quan hệ càng thân mật, thì càng không có dũng khí mở miệng, càng sợ bị cự tuyệt.

Lại nói, Bái Bái không có việc gì lại muốn anh làm cho trường hợp này thận trọng đến như vậy, trước kia tùy tiện hỏi một chút, cô có thể tùy tiện cự tuyệt, hiện tại chính thức hỏi, không phải chờ bị chính thức cự tuyệt?

Bất kể, dù sao tựa như Bái Bái nói——chết sớm siêu sinh sớm! Cùng lắm thì lần tới lại ngóc đầu trở lại.

Hít một hơi thật sâu, dùng khí thể rời núi lấp lợ biển mở miệng: "Hân Nông, anh muốn nói cho em biết——"

Leng keng! Lúc này là chuông cửa.

Anh thiếu chút nữa tức chết!

"Người nào nữa——" Anh suy sụp vai, tự giận mình đi về phía cửa, ngay cả hơi sức muốn khóc cũng mất.

Cửa vừa mở ra——

"Hành Thư!" Mỹ nhân hoa lê đắm mưa lao thẳng vào trong ngực anh, anh lập tức sững sờ thành pho tượng.

"Lại, Lại Lâm? Sao em lại khóc thành như vậy?" Thấy rõ giai nhân trong ngực, anh kinh ngạc hỏi. "Tên khốn Bách Quân kia! Em không cần lại để ý đến anh ấy nữa!" Nức nở một tiếng, lại tiếp tục vùi mặt vào trong ngực anh, một lòng một dạ, chuyên tâm khóc.

"Các người——đã xảy ra chuyện gì?"

"Anh ấy đã có em, còn đối tốt với nữ sinh khác, bây giờ người ta yêu anh ấy, muốn giành bạn trai với em..... Ô ô! Em rất tức giận, em muốn chia tay với anh ấy!"

"Có phải em hiểu lầm hay không? Bách Quân không phải người như vậy a..... Lại Lâm, trước hết em đừng khóc, từ từ nói rõ ràng sự tình ra....." Muốn kéo ra, cổ tình cô ấy cuốn lấy thật chặt, lại khóc thảm như vậy, anh hoàn toàn không biết như thế nào cho phải.

"Mới không phải hiểu lầm, hiện tại anh ấy cũng không quan tâm em, không nhớ rõ sinh nhật của em, kỷ niệm một năm yêu nhau, còn có lễ tình nhân! Trước kia anh ấy cũng sẽ lãng mạn tặng hoa, tặng quà, cho em vui mừng, dụ dỗ em vui vẻ, nhưng bây giờ chỉ biết bận rộn công việc! Là chính anh ấy nói sẽ đối với em rất tốt, em mới cùng với anh ấy, nhưng anh ấy cũng không làm được! Lúc em sợ hãi, anh cũng sẽ chạy tới theo em, thế nhưng anh ấy lại chê em quá bám người; đồ em thích ăn, xa nữa anh cũng sẽ giúp em mua được, thế nhưng anh ấy lại chê em tùy hứng; tâm tình em không tốt cầu kinh, anh cũng sẽ bao dung em, thế nhưng anh ấy lại mắng em cố tình gây sự..... Vậy thì anh tốt nhất, Hành Thư, em muốn quay lại làm bạn gái anh, em không cần anh ấy!"

Quay lại làm bạn gái anh?! Đùa gì thế!

Phạm Hành Thư cả kinh thất sắc: "Không, không được, Lại Lâm, anh đã....."

"Cô nói quay lại là sao? Vậy cô xem hai người đàn ông này thành cái gì? Đi chợ bán thức ăn mua thức ăn, mua lỗi lại đổi một?"

"Hân Nông——" Cô đứng ở phía sau bao lâu rồi?

"Cô ấy là ai?!" Ông Lại Lâm tạm thời quên mất khóc thút thít, tròn to mắt nhìn chăm chú vào người phụ nữ không biết nhớ ra từ nơi nào, hơn nữa——

xinh đẹp đến khiến người ghen tỵ.

"Cô ấy là bạn gái của anh." Phạm Hành Thư trả lời theo bản năng.

"Bạn gái?!" Ông Lại Lâm sợ hãi kêu: "Không thể! Hành Thư, em đã muốn quay lại làm bạn gái anh, anh không thể có bạn gái, không thể không quan tâm em!"

"Sao cô lại nói không thể? Ban đầu là cô buông tha anh ấy trước, không phải sao?" Dương Hân Nông tự nhận đã nghe rất rõ ràng, cũng hiểu cô lo kia là bạn gái thứ hai: "Thời điểm cô phản bội anh ấy, có nghĩ tới hay không, điều này làm tổn thương anh ấy sâu bao nhiêu? Hiện tại một câu cô muốn quay lại, anh ấy phải đập đầu ta ọn, cảm động đến rơi nước mắt, giang hai cánh tay tiếp nhận cô sao?"

"Hành Thư anh ấy..... Anh ấy sẽ....." Ông Lại Lâm có chút bức bối.

Dương Hân Nông hừ lạnh, ánh mắt lạnh như băng: "Sao cô lại cho là anh ấy sẽ? Cũng bởi vì anh ấy không hiểu lãng mạn, không hiểu phong hoa tuyết nguyệt, cho lo nên cô lựa chọn ruồng bỏ anh ấy, hiện tại lại bởi vì bạn trai hiện tại không có dịu dàng, bao dung, cùng với săn sóc giống anh ấy, lại quay đầu lại tìm anh ấy, cả đời cô đều ở đây làm chuyện như vậy, tùy ý tổn thương người khác, cô có từng để ý đến cảm thụ của người khác hay không?"

Ông Lại Lâm luôn luôn nhu nhược, không phải đối thủ của Dương Hân Nông, lập tức bị cô nhấn tâm chỉ trích ép đến nước mắt rùng rùng: "Tôi, tôi cũng không phải là cố ý..... Tôi chỉ là..... Chỉ là muốn tìm một người đàn ông đối tốt với tôi mà thôi, đây là chuyện mỗi người phụ nữ đều khát vọng nha, cô..... Nói giống như tôi rất xấu....."

"Đúng! Đây là khát vọng của mỗi người phụ nữ, nhưng cô lo cũng bỏ ra như vậy sao? Cô không cảm thấy hành động như vậy rất vô sỉ? Lúc cô xa cầu một người tình thật toàn thật mỹ thì cô có nghĩ tới hay không, chính cô hoàn mỹ sao? Cô làm được những thứ cô muốn đối phương làm kia sao? Chính cô có bao nhiêu khuyết điểm? Nói một cách thẳng thừng, cô đây không gọi là tùy hứng, gọi là tư lợi! Một người chỉ biết yêu cầu người khác, nhưng cũng không tự xét lại bản thân mình, từ đáy lòng tôi phỉ nhổ cô!"

"Tôi, tôi....." Ông Lại Lâm bị nhục nhã á khẩu không trả lời được.

"Đừng nói ahhh... Hân Nông." Dù sao cũng là bạn gái trước, Phạm Hành Thư thấy cô ấy thương tâm muốn chết, trong lòng cũng khó chịu.

"Em không giống như cô ấy nói, Hành Thư, anh phải tin tưởng em ——" Ông Lại Lâm yếu ớt bám víu vào anh, giống như coi anh là bè gối lúc rơi lo xuống biển, tìm kiếm người dựa vào, vẻ mặt như vậy làm cho người ta thấy thương tiếc, khiến Phạm Hành Thư thật sự không hạ được quyết tâm đẩy cô ấy ra.

"Phạm Hành Thư, em đếm tới ba, anh tốt nhất đẩy cô ấy ra, chậm, chính anh nhìn mà làm!" Dương Hân Nông mặt không chút thay đổi, lạnh lùng tuyên cáo.

"Hân Nông ——"

Cô mất điếc tai ngơ: "Một, hai ——"

"Hành Thư, đừng đối với em như vậy, lúc đầu em thật không phải là cố ý muốn thương tổn anh, bây giờ em mới biết anh tốt bao nhiêu, chúng ta làm lại từ đầu có được hay không....." Ông Lại Lâm ngược đời mất kiểm soát, yếu đuối không chỗ nương tựa cầu xin thương xót.

"Anh ——" Anh mới há mồm, lại bị cắt đứt.

"Trừ giả vờ yếu ớt, giống như con đĩa hút máu hút lấy tinh lực đàn ông ra, cô còn biết cái gì?"

"Cô, cô thật quá đáng ——" Ông Lại Lâm lần nữa khóc sùi sụt, khóc đến không kiềm chế được.

"Đủ rồi, Hân Nông ——" Đã dụ dỗ Lại Lâm ngừng rơi lệ rồi, cô vẫn còn đồ thêm dầu vào lửa.

Dương Hân Nông thấy giống như có một cây đuốc đốt trong bụng, tức giận đứng lên đoạt người: "Muốn giả bộ nhu nhược, ai không làm được? Tôi diễn tốt hơn cô gấp trăm lần! Trừ giả trang một bộ dáng vẻ vô dụng tới tranh thủ sự đồng tình của đàn ông ra, cô còn biết cái gì? Quả thực là bại hoại của phái nữ, tôi thay cô lấy làm hổ thẹn ——"

"Anh nói đủ rồi! Có cần phải nói làm người khác khó chịu thành ra như vậy không?" Phạm Hành Thư đề cao âm lượng.

Dám đối với cô hô to gọi nhỏ! Dương Hân Nông nổi giận kêu: "Ba!" Cô trừng mắt nhìn tám móng vuốt còn quấn ở trên người anh: "Rất tốt, đây chính là quyết định của anh? Em đi!"

"Hân ——" Đưa tay muốn giữ cô lại, chụp hụt, trên người lại quấn một người, tiến lui không được, trong lúc hỗn loạn chỉ có thể trở mắt nhìn bóng lưng cô rời đi, cùng —— dùng sức sập cửa chính.

"Ô ô, Hành Thư....." Vẫn còn khóc?! Sao cô ấy lại nhiều nước mắt như vậy a!

Quả thực là rồi một nùi!

Nhìn bạn gái trước vẫn còn ở trên người anh làm nạn lụt, Phạm Hành Thư trừng mắt, im lặng hỏi ông trời.

Ai tới nói cho anh biết, kế hoạch cầu hôn thật tốt, tại sao lại biến thành như vậy?

Sau đó, hết lời khuyên can, cuối cùng khuyên ngừng lqđ được nước mắt của Ông Lại Lâm, hơn nữa lại tốn một phen công phu để cho cô ấy hiểu, khả năng nổi lại tình xưa bằng không, hiện tại cả trái tim anh đã bị một người phụ nữ khác chiếm cứ, mà người phụ nữ kia bị anh tức giận mà chạy. Sau đó, lại một lần bảy tám nạn lụt.....

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 7.2

Edit: Thanh Hưng

Thu dọn xong hỗn loạn nơi này, gần như là cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nhưng là, chuyện cũng chưa xong, bởi vì người phụ nữ bị anh làm cho bỏ chạy hiển nhiên rất tức giận!

Anh nói hết lời, nói xin lỗi đến gần như đau rát đầu lưỡi, không chỉ trùng hợp một lần, anh thật sự là vô tâm, ngay lúc đó tình huống quá loạn, anh không phải cố ý hung dữ với cô.....

Nhưng là cô đáp lại, một mực rập theo khuôn khổ —— "Anh đi chết đi!" Sau đó, hung hăng cúp điện thoại của anh; đi tìm cô, cũng là trước mặt anh đóng sầm cửa, hơn nữa còn kêu anh cút đi.

Vất hết óc suy nghĩ vẫn nghĩ không ra biện pháp, không thể làm gì khác hơn là nhờ bạn bè người thân bên cạnh giúp đỡ.

Hành Uy nói: "Đơn giản a, hát một bài tình ca không phải được rồi sao? Phương pháp này là cách tán gái nhanh nhất, nhất định có hiệu quả."

"Hát cái gì?"

"Vợ nhỏ a, em cũng biết anh yêu em nhiều, anh muốn dẫn em bay đến bầu trời ——" Thủy tinh chấn động, núi sông dao động, vì sự an toàn của nàng nhĩ, anh lựa chọn cúp điện thoại.

Sau đó Hành Vân nói: "Được đấy —— anh cả, anh ngây ngô đến Thái Bình Dương á! Chẳng lẽ không nhìn ra cô ấy đang ghen sao? Nếu đổi thành em, bạn trai bị người khác lừa chết ôm tưa như không cần tiền, em cũng sẽ nổi giận cầm dao chém người."

"Ghen?!" Đầu óc anh nhất thời không xoay kịp: "Nhưng là —— cô ấy bảo anh cút a!"

"Cô ấy bảo anh cút thì anh cút ngay a? Không cần lqđ thành thật như thế có được hay không? Cô ấy chỉ là ở phát cáu, không phải thật muốn anh đi á..., anh chỉ cần nặt dây may dạn một chút, tiến lên dây đưa cô ấy, lại nói mấy câu biển cạn đá mòn, lời nói dài đằng đẳng, kế tiếp đừng nói lên giường, chính là lên trời xuống biển cô ấy đều theo cùng."

Là như thế phải không? Nhưng Hàn Nông thoát nhìn rất nổi giận a! Anh nửa tin nửa ngờ.

Cuối cùng là Quý Vân, anh ta chỉ có đơn giản mấy chữ: "Cái gì cũng không cần làm, mang theo lòng của cậu đi tìm cô ấy."

Sau khi tiêm sắt xong từ bệnh viện trở về, Bái Bái suy yếu tưa vào đầu giường, giường mất liếc nhẹ người mẹ đang lo trong lo ngoài.

"Mẹ còn muốn hôn đổi với chú Phạm bao lâu nữa?"

"Ai muốn cùng con ngỗ không có đầu óc kia hôn đổi, lãng phí óc của mẹ!" Cô hừ lạnh, dùng sức kéo rèm cửa sổ lên, bởi vì có một con ngỗ ngỗ nghịch đang đứng ở dưới lầu.

Mẹ nói lời này rõ ràng chính là hôn đổi!

Bái Bái lạnh nhạt nói: "Vậy sao mẹ không ngồi xuống?"

"Mẹ thích đi tới đi lui!" Nổi giận trong bụng!

Không nghĩ tới người mẹ luôn luôn lý trí thành thực của cô bé cũng có thời điểm tính tình lại trẻ con, cô bé buồn cười nhạo báng: "Còn nói không phải hôn đổi, mấy ngày trước, khi chú Phạm tới đón con tan lớp, đi bệnh viện, là ai nói đây là con gái lqđ của mình mẹ, không cần chú ấy phải gả mẹ? Là ai khi chú ấy đưa bữa đêm tới bồi tội thì lại nhiều lần đá cánh cửa trước mặt chú ấy? Điều này cũng coi như thôi, con không thể tha thứ nhất là, lúc mẹ đá cánh cửa không cần gấp gáp, dù gì cũng lấy bữa đêm vào, vậy thì cũng không nhất định là cho mẹ ăn, bên trong cũng có phần của con, mẹ coi thường nhân

quyền của con, con kháng nghị."

"Dương Bái Nhiên, con có một chút tiết tháo nào hay không?" Dựa vào thức ăn cũng có thể thu mua nó, uống phí nuôi nó nhiều năm như vậy, tức chết cô!

"Rõ ràng thèm thường người ta còn phải giả bộ cao quý, như vậy cũng rất có tiết tháo hay sao?"

"Người nào thèm thường chú ấy!" Cô lập tức bắn ngược, tức giận kháng nghị: "Mẹ là nhìn chú ấy đáng thương, người của toàn thể giới cũng khi diendanlequydomn dễ chú ấy, ngay cả chó chú ấy nuôi cũng không để chú ấy vào trong mắt, mới có thể mỗi ngày làm một việc thiện, miễn cưỡng tiếp nhận, nếu không sớm muộn gì chú ấy cũng bị găm đến nỗi ngay cả xương đều không chừa."

"Tốt, vậy bây giờ mẹ không cần dùng uy khuất, bạn gái trước của người ta quay lại, mẹ muốn trả lại sao?"

"Vậy mẹ chúc bọn họ đầu bạc răng long, sớm ngày chết đi!" Từ kể rằng nặn ra lời nói, cắn đến dẫn lợi ra.

Bái Bái cười thâm đến thất ruột: "Đó << | ∟, rõ ràng yêu người ta muốn chết, mẹ chỉ là giận chú ấy không hiểu tâm ý của mẹ, vẫn còn vì cái bạn gái trước cũ nát đó mà lớn tiếng với mẹ, nôn đến nội thương trong lòng."

"Dương Bái Nhiên, mẹ sinh con ra để con không vâng lời mẹ sao?" Đúng vậy a, cô rất nôn! Nha đầu này rốt cuộc nhận bao nhiêu lợi ích từ chỗ Phạm Hành Thư? Một lòng thiên vị, cố ý đối nghịch với cô.

"Con chỉ nói lời công đạo." Quả nhiên, người quá thành thật chính là không được hoan nghênh, thiên tài luôn là tịch mịch.

Dương Hán Nông vén rèm cửa sổ lên, Anh vẫn là thật khờ, ngây ngốc đứng dưới ánh mặt trời chói chang.

"Ngu ngốc này." Cô lăm bắm khẽ nguyên rủa.

Bái Bái nhìn ở trong mắt, nếu mẹ không bỏ được mặt mũi, cô bé thân là con gái của người ta, sẽ phải biết chừng mực, là người thông minh. Cô bé chống thân thể còn rất yếu lên ——

"Con đi đâu?"

"Mẹ, mẹ sao lại không có lương tâm a, "thấu trung truêu chọc"* , sẽ bị cảm nắng!"

*nhờ giúp đỡ!!!

Dương Hán Nông hơi nhếch môi, đơn giản nghiêm mặt không lên tiếng.

Bái Bái trực tiếp được ngầm cho phép, tự chủ trương đi đến mở cửa để Phạm Hành Thư đi vào.

"Hán Nông —— hết giận rồi hả?" Phạm Hành Thư chần chờ hỏi, là cô bảo Bái Bái ra mở cửa hay sao?

"Không có." "Vậy ——" Bước một nửa chân, không có can đảm muốn lùi về. Nếu như cô còn đang tức giận, anh vẫn là đừng "không vâng lời" cô tương đối tốt hơn?

"Đi vào trước rồi lại nói á!"

"Nhưng mà, cô ấy nói chú chóng mặt, bảo chú rút."

"Chú không biết dụ dỗ a?" Ngay cả điều này cũng muốn cô bé dạy, có muốn dạy sinh con luôn hay không?

Đừng nói mẹ, ngay cả cô bé cũng tức giận, người đàn ông này có thể bót đàn một chút hay không?

Dẫn anh vào phòng khách, Bái Bái lqđ rất thức thời —— thật ra thì vô cùng sợ chết trở về phòng tị nạn, kế tiếp bất kể có bất kỳ tiếng kêu than dậy khắp trời đất hay trường hợp thương vong gì, cũng không phải việc của cô bé!

"Hán, Hán Nông ——" Anh cả lăm gọi.

"Tránh qua một bên đi!" Cô cầm cây chổi đông vung tây vung, dường như muốn quét không phải là sàn nhà, mà là tức giận.

"Oh." Nhưng mà, anh không phải đồ bỏ đi a! Cô thế nào một mực quét trên người anh?

Anh chậm chạp đi nữa cũng biết cô vẫn đang tức giận: "Hán ——"

"Hán cái gì mà Hán, không phải tôi bảo anh đi về sao? Ở bên ngoài làm gì? Nhà tôi không thiếu thần giữ cửa."

Quả nhiên —— lửa giận vẫn còn rất lớn.

Anh cẩn thận từng li từng tí đáp: "Anh..... Anh có lời nói với em a! Anh không biết chừng nào thì em mới bằng lòng gặp anh, không thể làm gì khác hơn là..... Ở bên ngoài đợi....."

Động tác ngu dần, thật sự làm cho cô không biết nên tức giận hay là đau lòng, tức giận nói: "Chờ tôi làm cái gì? Người bạn gái trước kia mềm mại yếu ớt, vừa thấy đã thương không phải muốn anh an ủi sao? Đi a! Tôi thể nhưng không có cần anh."

Phạm Hành Thư nghiêng đầu nghiên cứu nét mặt của cô một lúc lâu, không xác định hỏi: "Hành Vân nói, em là đang ghen, có thật không?"

"Khụ ——" Cô sắc mặt cái, sắc mặt thoáng đen thoáng đỏ: "Tôi ăn cái dấm người chết gì á! Cút ngay!"

Anh theo bản năng nhận lệnh đi hai bước, lại vòng trở lại: "Trước kia em bảo anh biến, anh không dám không nghe, là sợ em sẽ tức thanhhuang giận hơn, nhưng Hành Vân nói, em bảo anh cút thật ra thì không phải thật muốn anh biến, nếu anh thật sự nghe lời cút đi, em mới có thể tức giận hơn, là thể này phải không?"

"Anh ——" Như vậy bảo cô trả lời thế nào?

"Hành Uy còn nói, bảo anh hát một bài cho em nghe, em cũng sẽ không tức giận. Cậu ấy nói đây là bài hát tán gái sét đánh, là thiên hạ vô địch thù....."

Bọn khốn kiếp kia! Mới mấy ngày mà thôi, đã dạy bậy cho người đàn ông của cô.

"Sau đó Quý Vân nói cho anh biết ——"

"Đù rồi! Hành Vân nói, Hành Uy nói, Quý Vân nói! Vậy bản thân anh đây? Anh cũng không có nói cái gì muốn nói với tôi sao?" Càng nghe càng nổi giận, sợ mình sẽ giận đến động thủ đánh chết anh, cô xoay người muốn đi ——

Một đôi tay có lực vòng ôm lấy cô thật chặt: "Anh thích em." Thành linh, giọng nói dè xuống thật thấp truyền ra.

Cô dừng bước chân, thân thể cứng còng: "Quý Vân bảo anh nói?"

Anh dùng lực lắc đầu: "Em hỏi anh có lời gì muốn nói với em không, đây chính là anh muốn nói a! Quý Vân nói đúng lắm, muốn anh mang theo lòng tôi tìm em, nhưng là, lòng của anh vẫn luôn đặt ở trên người em a, trừ phi em không muốn, muốn trả lại cho anh. Em —— muốn trả sao?" Anh đáng thương nhìn cô, không dám thờ mặt.

Cô chậm chạp quay người lại, ngược mắt nhìn gương mặt nín thở chờ đợi của anh, nhàn nhạt nâng lên nụ cười: "Em —— không —— trả!"

Phạm Hành Thư thở phào nhẹ nhõm, thu hẹp hai cánh tay: "Anh đã nói muốn cả đời đối tốt với em, cũng sẽ không đối tốt với người phụ nữ dieendaaneequydoon nào nữa, nếu như, nếu như em thật không thích người khác chạm vào anh, vậy lần sau anh nói cho Lại Lâm, nếu như cô ấy lại loạn ôm anh nữa, lần sau anh sẽ không hoan nghênh cô ấy tới nhà nữa!"

"Anh bỏ được?" Cô kiêu mỹ ngẩng lên liếc anh.

"Ừ! Em vui vẻ là được rồi." Anh nhìn cô, ánh mắt tươi cười.

"Anh cười cái gì?"

"Em thật sự đang ghen."

"Em, em ăn ——" Cô nói không ra lời, không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác.

"Ghen đại biểu quan tâm, em đây là để ý anh, sợ anh bị cướp đi." Lấy được kết luận, về mặt anh ngốc nghếch, cười đến giống như được giải nhất trong tay.

"....." Người cầm ăn hoảng liên.

Luôn luôn chỉ có cô đùa bốn anh, lúc nào thì đầu óc người này trở nên linh hoạt như vậy? Xong đòi, anh thật sự bị em trai, em gái không lương tâm kia dạy hư rồi! Sau này sẽ coi hai người kia như bệnh nhân SARS, hoàn toàn cách ly với Phạm Hành Thư!

Sau đó, mỗi lần Ông Lại Lâm gọi điện thoại hoặc khóc lóc kể lể với Phạm Hành Thư, tám chín phần mười cũng là để Dương Hân Nông chặn lại, thông thường Hân Nông cũng sẽ trả lời cô ấy: "Cô cũng đã thương tâm muốn chết, tôi cảm thấy cô cũng sung sướng không nổi nữa, như vậy tôi đề nghị cô, nhân lúc nước sông Hoàng Hà còn chưa có dâng lên, sớm nhảy xuống một chút xong hết mọi chuyện, không tiền!"

Anh sớm biết, người có thể làm cho Hân Nông thương thức, cô có thể bỏ ra tất cả, tốt đến không thể phản đối, ngược lại, nếu để cho cô phi nhỏ, cô tuyệt đối ngoan độc.

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 7.3

Phong ba người tình cũ coi như là bình ổn. Ngày hôm trước, Hân Nông nói với anh, cô đã suy nghĩ muốn nghỉ việc ở khách sạn, là có nguyên nhân mới làm đến bây giờ. Cho đến trước đó một ngày đã làm xong, cuối cùng mới nói cho anh biết, cho anh kinh hi, đồng thời hỏi anh: "Em để cho anh nuôi, có được hay không?"

"Được." Anh vui vẻ ôm cô xoay vòng vòng.

Thế là, nhân một ngày trời trong nắng ấm, chim hót hoa thơm, anh phụng mệnh Bái Bái, quyết định tiếp tục thi hành đại kế cầu hôn một lần nữa.

Vì sợ anh sẽ lại lấy nền sinh nhật ra cười chết người, lúc này địa điểm được chọn là ở nhà cô bé, lần này Bái Bái kiên trì do cô bé tự tay bố trí.

Đầu tiên, không tin tưởng tài nấu nướng của anh, gọi điện thoại cho nhà hàng bên ngoài đưa tới.

Tiếp theo, không tin tưởng thưởng thức của anh, hoa tươi, rượu đỏ, nến các loại, toàn bộ do cô bé một mình ôm lấy.

Cuối cùng, không tin tưởng ánh mắt của anh, tự mình bôi anh đi cửa hàng trang sức chọn nhẫn.

Tất cả đại công cáo thành, chỉ còn chờ cơ hội, cô bé tràn đầy tự tin thúc giục anh nhanh đi đón mẹ của mình.

Từ đầu tới đuôi, Phạm Hành Thư để cho cô bé định đoạt toàn bộ, chỉ là nhìn bộ dáng đã tính trước của cô bé, anh cũng bị lây d1end4n3quyd0n kích động, dấy lên hi vọng, đồng thời, cũng âm thầm cầu nguyện, lần này ngàn vạn lần không được có cái ngoài ý muốn gì, cảnh ngộ anh gặp phải đã đủ làm người ta đồng tình, thật, thật không thích hợp tái diễn gọn sóng.....

Bởi vì đã từ bỏ công việc kia, thời gian nhiều hơn rất nhiều, Hân Nông sau khi suy nghĩ, quyết định đi học cắm hoa, dự định tương lai mở cửa hàng bán hoa.

Quyết định của cô, tự nhiên anh sẽ không có dị nghị, giờ hai tay tán thành, nghĩ đến có thể cùng cô cùng nhau trông coi gia nghiệp nho nhỏ, cùng nhau cố gắng phấn đấu, cho dù khổ cực, nhưng là loại cảm giác đó —— rất thực tế, rất thỏa mãn.

Nơi cô học cách nhà không xa, anh không lái xe, đi bộ đi đón cô, lại tiếp tục cùng cô tay trong tay, một đường tán gẫu về nhà, cô nhất thời tính trẻ con không mất, nói muốn cùng anh chơi đoán số, thua sẽ bị búng lỗ tai.

"Không cần, mỗi lần anh đều thua." Anh cũng không biết tại sao, vô luận cái quyền gì cũng không thắng được cô.

"Được rồi, em sẽ nhẹ một chút. Anh thua búng lỗ tai, em thua để cho anh hôn xuống."

"Không cần, anh muốn búng lỗ tai."

"Này, anh không phải không biết gì chứ! Bao nhiêu người muốn hôn bản cô nương cũng không hôn được."

"Được rồi, được rồi....."

Một đường đi xuống, anh đã bị búng mười ba lần rồi, búng đến vành tai đều đỏ, lại có thể không thắng nửa lần, thật là gặp quý!

"Em còn nói sẽ nhẹ một chút, gạt người!" Anh buồn bã kháng nghị.

"Được rồi! Lần sau sẽ á! Mau, đen với trắng, nam sinh với nữ sinh——"

Dù sao không thắng được. Anh gần như tự giận mình xòe tay ra —— cái gì? Lại có thể thắng, anh trừng mắt nhìn ngón tay của mình, không thể tin được "thần tích" bực này.

"Anh muốn hôn em!" Lần đầu thắng cô, rất có cảm giác thành tựu! Anh hưng phấn thúc giục.

"Về nhà lại nói á!"

"Không được, em sẽ ăn vạ." Anh kiên quyết chặm lên miệng, nhất định phải hôn đến, đây là vấn đề nguyên tắc.

"Này, nơi đông người ——" Mặt cô ửng đỏ, cười đùa né tránh.

"Bất kể, đây là em tự mình nói ——" Tựa như đứa trẻ cười đùa thành một đoàn, anh đang muốn đuổi theo, Hân Nông đột ngột dừng bước lại, anh thiếu chút nữa đụng vào.

Thấy sắc mặt cô cứng ngắc, thuận theo tầm mắt của cô nhìn lại ——

Cửa nhà cô, đang đứng một người đàn ông, một —— người đàn ông anh tuấn đẹp trai xuất chúng.

Nói không ra tại sao, anh có dự cảm xấu, vô ý thức cầm tay của cô.

Ánh mắt của cô —— làm anh bất an.

"Hân Nông?" Cô không có phản ứng! Cô —— lại không nghe thấy anh gọi.

Người đàn ông từng bước một đi về phía bọn họ —— không, chính xác mà nói, là đi về phía cô, nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng: "Nông Nông, đã lâu không gặp."

Hân Nông khẽ run lên, Phạm Hành Thư cảm thấy, tay nhỏ bé bị anh cầm, cảm giác lạnh như băng.

"Anh..... Trờ lại?" Ngay cả thanh âm, đều là run rẩy.

"Ừ, anh đã trở về, trở lại tìm em, trở lại tìm người anh đã từng bỏ lỡ."

"Đã từng mất đi, đã từng mất đi..... Nếu đã mất đi, còn có thể tìm trở về sao?"

"Có thể! Chỉ cần chúng ta đều có tâm, thì có thể!" Người đàn ông duỗi tay ra, ôm chặt cô vào trong lòng, hơi kích động trần thuật: "Em rất rõ ràng, trừ em ra, đời này anh sẽ không yêu người phụ nữ thứ hai nào nữa."

Phạm Hành Thư giật mình, tay của cô, rơi ra khỏi lòng bàn tay anh, mà cô, hoàn toàn không biết.

Thậm chí anh không biết nên đổi mặt thế nào, hình ảnh người phụ nữ của anh bị một người đàn ông khác ôm.....

Sau khi sững sờ qua đi, cô dùng sức giãy ra: "Anh tại sao! Người quyết định bỏ qua là anh, tại sao nói muốn tìm lại? Nếu ban đầu đi đều đã đi rồi, còn trở về làm cái gì ——"

Phạm Hành Thư ngạc nhiên nhìn cô tâm tình mất khống chế.

Anh chưa từng thấy cô khóc bao giờ, nhưng là giờ khắc này, cô khóc, vì người đàn ông này mà khóc.

Khi giọt nước mắt thứ nhất chảy xuống, nước mắt bị vũng vàng khóa ở bên trong tim thấy đường ống, lập tức sẵn sàng nghênh tiếp giọt thứ hai, thứ ba lăn xuống.

"Lúc đầu anh đi cũng là bắt buộc, em cũng rất rõ ràng! Tình yêu của anh đối với em vẫn không thay đổi, chỉ là, cõi đời này có rất nhiều chuyện quá thanh hương mức bắt buộc, không phải chúng ta có thể nắm trong tay, có lẽ anh không nên vì lý tưởng khát vọng mà bỏ em, nhưng mà, anh chỉ không muốn bình thường sống hết một đời, không muốn để cho em theo anh chịu khổ, như vậy có lỗi sao? Anh cũng tìm em rất lâu ——"

"Tìm tôi?" Cô nhẹ nhàng cười, cùng với nước mắt, lộ ra thê tuyệt (thê lương + đoạn tuyệt): "Tôi nói rồi, từ ngày anh quyết định rời đi đó, tôi sẽ coi như anh đã chết rồi, nếu có một ngày, anh công thành danh toại cũng không cần quay lại tìm tôi, bởi vì anh tìm được, đã không còn là tôi lúc đầu rồi."

"Đừng như vậy, Nông Nông! Những năm này, anh lúc nào cũng nghĩ đến em, nếu như không có em, anh sẽ không có dũng khí chịu đựng cô tịch, chúng ta làm lại từ đầu có được hay không? Anh sẽ không để cho em chịu ủy khuất nữa!"

"Không còn kịp rồi, không còn kịp rồi! Cũng đã nhiều năm như vậy, anh có thể nào cho là, anh còn có thể đuổi theo trở về?" Cô thống khổ cười trào phúng, lui về sau một bước, hai bước, chạm vào lồng ngực ấm áp, cô không chút do dự xoay người vui sâu vào, vũng vàng dây dưa ôm lấy, tìm kiếm dựa vào.

Chưa từng gặp qua bộ dáng cô yếu ớt như thế, cô biểu hiện ra, vẫn luôn là một mặt kiên nghị dũng cảm, cô giờ phút này, khiến Phạm Hành Thư cực kỳ đau lòng, thương tiếc thu cô vào trong ngực.

Người đàn ông chấn động, thống khổ nhắm mắt lại: "Đây là trả thù của em sao?" Nếu như phải, cô thật ngoan độc.

"Vây ít nhất —— để cho anh gặp con của anh, bằng cá tính của em, anh biết rõ em nhất định sẽ sinh ra, là nam hay nữ? Năm nay —— cũng chín tuổi đi?"

Cô nâng con người không có tình cảm lên: "Lúc anh muốn tôi bỏ con đi thì anh đã mất tư cách làm cha rồi, anh không có quyền lợi được gặp nó!"

"Nông Nông, em không thể tàn nhẫn như vậy, dù nói thế nào nó cũng là con của anh. Em biết rõ hạ xuống loại quyết định này, trong lòng anh cũng thống khổ hơn ai khác, tại sao em không thể tha thứ cho anh, suy nghĩ tới nỗi khổ tâm riêng của anh một chút?"

"Nỗi khổ tâm riêng của anh? Vây tôi đây? Một cô gái không đầy hai mươi tuổi, ôm bụng bầu, một mình đối mặt với tương lai mịt mờ, anh có nghĩ tới nỗi khổ tâm riêng của tôi hay không?! Quan Thừa Dĩnh, anh thật ích kỷ! Ban đầu là anh muốn tôi bỏ con, hôm nay, anh có tư cách gì nói muốn gặp con của anh?"

Phạm Hành Thư không ngăn cản cô phát tiết tâm tình, bởi vì anh rất rõ ràng cô tại sao không cách nào tha thứ cho người đàn ông này, vì Bái Bái, khổ cực cô chịu không phải người khác có thể tưởng tượng, bao gồm cả người đàn ông tự xưng là cha đứa bé này.

"Có lẽ, anh đã như ý nguyện lấy được danh và lợi anh khát vọng, nhưng mà, anh trả giá cao, là tình yêu." Sâu sắc nhìn anh ta một cái cuối cùng, nói xong một câu nói cuối cùng, cô chuyển sang Phạm Hành Thư.

"Em mệt quá, Hành Thư, em muốn đi vào nghỉ ngơi——" Cô vô lực tựa vào trên vai anh, nhẹ nói.

"Được, anh công em."

"Ừ." Không nhìn người đàn ông nhiều hơn một cái nữa, cô nằm sấp tựa vào trên lưng anh, vui mặt vào đầu vai anh, hai mắt nhắm nghiền.

"Mẹ thế nào ——" Vừa vào cửa, Bái Bái tiến lên đón. Phạm Hành Thư im lặng lắc đầu, cô bé lập tức không lên tiếng.

Đưa Hân Nông về trong phòng, đặt vào bên trong giường, lại kéo chăn lên, anh cái gì cũng không hỏi, chỉ nhẹ nhàng nói câu: "Nghỉ ngơi thật tốt." Lập tức đi ra bên ngoài. Anh hiểu được, cô lúc này, cần một không gian riêng.

Đi vào phòng ăn, anh không nói một câu, lặng lẽ dọn dẹp tâm huyết hai người bố trí cả một buổi chiều, trong lòng Bái Bái biết tình hình nghiêm trọng, vẻ mặt cũng ngưng trọng đứng lên.

"Chú Phạm, đã xảy ra chuyện gì?"

Chú Phạm —— là a! Bất luận nhiều người nói bọn họ là cha con hơn nữa, bất luận anh làm được nhiều hơn nữa, cuối cùng chỉ là "chú Phạm"; ai cũng không thay đổi được việc trên người cô bé thật sự đang chảy dòng máu của tên đàn ông kia, anh ta mới chân chính là cha của Bái Bái.

Hân Nông lừa anh, cha Bái Bái không hề chết, chỉ là ở trong lòng cô không ngừng thuyết phục mình anh ta đã chết rồi, như thế mới có thể không để cho mình oán hận.

Anh ngẩng đầu lên, rất nhẹ, rất nhẹ hỏi ra lời —— "Bái Bái, cháu có muốn gặp cha của mình không?"

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 8

Rất nhiều việc, thật ra thì mỗi người cũng có tính toán trong lòng. Phạm Hành Thư biết, cô đã từng toàn tâm toàn ý yêu một người đàn ông, để cho cô cam tâm tình nguyện sinh con cho anh ta, mà bây giờ anh ta trở lại, cũng tuyên cáo dùng hết toàn lực vẫn hồi mẹ con các cô; Bái Bái biết, cô bé có một người đàn ông gọi là cha, trước kia chỉ có thể dựa vào tấm ảnh để tưởng tượng, hôm nay, người từ trong tấm ảnh đi ra, sống sờ sờ xuất hiện ở trong sinh hoạt của cô bé; Quan Thừa Dĩnh cũng biết, anh ta thật sự có một cô con gái đáng yêu, lại chỉ có thể mỗi ngày nhìn từ xa, không dám vượt quá giới hạn, bởi vì anh ta không có tư cách.....

Chỉ là, một ngày Dương Hân Nông còn không chịu nổi, mỗi người đều không dám lơ đãng, sợ vượt qua cái giới tuyến mơ hồ mà nguy hiểm kia, tình huống sẽ diễn biến thành như thế nào, ai cũng không dám tưởng tượng.....

Cho đến có một ngày, Bái Bái tế xú ở trong trường, lúc Phạm Hành Thư nhận được thông báo chạy tới, sau khi khẩn cấp đưa cô bé tới bệnh viện, tình huống miễn cưỡng khống chế được, sau khi anh cùng với bác sĩ điều trị nói chuyện xong, tâm tình phức tạp quay lại phòng bệnh bình thường của Bái Bái.

"Chú Phạm——" Cô bé giật giật mí mắt, tiếng hô không còn hơi sức.

"Có khỏe không? Bái Bái?" Anh tự tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn không có huyết sắc, trái tim mơ hồ đau đớn, anh rất luyến tiếc, tuổi nhỏ như thế, tại sao lại phải chịu đựng nhiều khổ cực hơn người khác đây?

"Không thành vấn đề, còn chống đỡ được."

Phạm Hành Thư đưa mắt nhìn cô bé, suy nghĩ sâu xa hỏi ra lời: "Cháu thật không muốn gặp người đó, chính miệng gọi người đó một tiếng ba sao?"

Đêm đó, cô bé ngây người tại chỗ thật lâu, đáp lại anh, là một từ kiên định: "Không!"

Nhưng mà, cô bé thật không muốn sao?

Người nào không muốn được cha mình ôm, cảm nhận cưng chiều của cha đây? Anh biết cho dù trong miệng Bái Bái không nói ra, nhưng đáy lòng thật ra thì vô cùng khát vọng tình thương yêu cưng chiều của cha.....

"Nếu như, nếu để cho người đó đi vào trong cuộc sống của chúng ta, chú biết sẽ biến thành như thế nào không? Mẹ đã từng yêu người đó như vậy, chú không dám đương được, tâm....."

Thì ra có kị của cô bé, là cái này sao? Vì anh?

"Bái Bái, không có gì có thể quan trọng hơn sức khỏe của cháu, người đó có lẽ có thể cứu được cháu." Máu mủ tình thân là không chém đứt được, anh không thể ích kỷ như vậy, huống chi, người đàn ông này là một tia hi vọng sinh tồn cuối cùng của Bái Bái, hiện tại anh chỉ có thể cầu mong cốt tủy của anh ta phù hợp, khiến Bái Bái bình an, khỏe mạnh lớn lên.

"Vậy nếu như..... Cháu là nói nếu như, mẹ thật cùng người đó tình cũ không rừ cũng tới rồi, chú phải làm sao?" Cô bé không tin anh không hiểu được tình thế không có lợi cho anh, thế nhưng anh lại muốn tự tay dẫn tình địch về trong cuộc đời của bọn họ?

Anh cười khổ, khẽ vuốt sợi tóc mềm mại của cô bé: "Không sao, cháu không có việc gì là tốt rồi."

Cô bé còn muốn nói điều gì, nhưng nghênh đón ánh mắt kiên định của anh, chỉ có thể thở dài một hơi.

Chú Phạm này, dần chết! Nhưng lại ngốc đến —— làm người ta đau lòng.

Phạm Hành Thư lừa gạt Hàn Nông, bí mật tự chủ trương an bài Quan Thừa Đình tiếp xúc với Bái Bái, từ trong miệng anh, Quan Thừa Đình hiểu rõ cuộc sống Hàn Nông phải trôi qua những năm này, cùng với tình huống trước mắt của Bái Bái.

Quan Thừa Đình chợt hiểu, tại sao cô lại oán hận anh ta như thế, cô ăn nhiều khổ như vậy, trong lúc nhất thời muốn cô tha thứ cho người đàn ông đã từng vứt bỏ không để ý tới cô này, nói dễ vậy sao?

Đồng thời cũng hiểu ——“Chỉ là cô ấy vẫn không thể quên được, cũng không phải thật sự không yêu mình nữa rồi!"

Phạm Hành Thư im lặng không lên tiếng, không phản bác, cũng không bày tỏ bất kỳ ý kiến gì, chỉ là nhìn chăm chăm lá rụng trên mặt đất, suy nghĩ bay thật xa.

Anh ta nói, anh ta và Hàn Nông rất yêu nhau, cũng từng cùng nhau xây dựng rất nhiều mơ ước, khi đó, bọn họ đều rất trẻ tuổi, cho rằng thế giới chính là tốt đẹp, cho nên cũng yêu rất tốt đẹp.

Sau đó, anh ta tốt nghiệp đại học, thành tích tương đối xuất sắc, cũng xin được học bổng để du học nước ngoài, từ nhỏ Hàn Nông không có người thân, nội tâm thiếu hụt cảm giác an toàn cực độ, không muốn anh ta rời cô đi, nhưng anh ta không cam lòng cứ bình bình thường thường như vậy vượt qua cả đời, khi anh ta rõ ràng có cơ hội thực hiện ước mơ. Anh ta hi vọng cô có thể đợi anh ta, chỉ cần cho anh ta mấy năm, anh ta sẽ trở lại, thực hiện tất cả những lời đã hứa với cô.

Thế là, ý kiến có khác nhau, tình yêu không hề tốt đẹp nữa, bọn họ bắt đầu cãi vã, trọng tâm đề tài lật ngược lộn quanh lấy anh ta đi hay không đi nước ngoài tranh cãi lên, tình cảm gần như tan vỡ.

Tiếp theo, Hàn Nông phát hiện mình mang thai, lòng cô tràn đầy mong ước, cho là đứa bé này sẽ mang đến chuyển biến giữa bọn họ, anh ta sẽ vì cô, vì đứa nhỏ mà ở lại.

Nhưng cô sai lầm rồi, anh ta vẫn lựa chọn rời đi, cũng muốn cô bỏ đứa nhỏ đi.

Bởi vì anh ta nói, nếu muốn đứa nhỏ sau này còn có thể sinh, nhưng là bỏ qua cơ hội lần này, sau này sẽ không còn nữa.

Lòng của cô lạnh, chết rồi. Cô nói cho anh ta biết: "Anh phải đi, có thể. Đứa nhỏ tôi sẽ sinh ra, một khi anh lựa chọn rời khỏi cuộc sống của tôi, tôi sẽ coi như anh đã chết rồi, tương lai đối với đứa nhỏ, tôi cũng sẽ nói như vậy cho nó biết. Ngày nào đó anh công thành danh toại, không cần trở lại tìm tôi, bởi vì anh tìm được, sẽ không còn là tôi lúc đầu nữa, ở thời điểm anh hạ quyết định, hi vọng anh rõ ràng, anh buông tha là cái gì."

Anh ta rõ ràng cá tính cô trong cứng ngoài mềm, một khi nói ra khỏi miệng, thì tuyệt không có cơ hội cứu vãn, nhưng anh ta vẫn đi! Hơn nữa ôm một tia hi vọng, cho là tương lai vẫn sẽ có cơ hội tiếp tục tình duyên với cô, lại không nghĩ rằng, lần này đi, lại thật sự đoạn tuyệt tin tức với cô——

Mỗi khi nửa đêm tỉnh mộng, anh ta luôn nhớ nhưng khắc khoải, dung nhan thanh diễm kia vững vàng khắc sâu trong lòng, anh ta không hề có một khắc quên cô——

Cho đến hôm nay, cô vẫn là cô gái duy nhất mà anh ta yêu sâu đậm.

"Tôi hi vọng anh hiểu, tôi sẽ không buông tha mẹ con các cô ấy, cho dù, tôi cảm kích tấm lòng khoan hậu của anh, nhưng cái này cũng không đại lqđ biểu tôi sẽ khách khí với anh, phải là của tôi, tôi sẽ dùng hết toàn lực tranh thủ, làm cho các cô ấy trở lại bên cạnh tôi, dùng nửa đời sau của tôi bồi thường chỗ tôi thua thiệt họ." Anh ta quảng xuống tuyên cáo.

Phạm Hành Thư cười khổ: "Tôi hiểu."

Nếu như, đây cũng là quyết định cuối cùng của Hàn Nông, anh không lời nào để nói.

Vậy mà, kết quả xét nghiệm cốt tủy đã có, nhưng lại làm cho bọn họ thất vọng, ngay cả cha ruột của cô bé cũng không cứu được cô bé.

Ngày biết được kết quả kia, Phạm Hành Thư khổ sở không thốt nên lời.

"Đừng như vậy mà, chú Phạm. Chú chưa từng nghe qua sao? Sống chết có số, phú quý tại trời, vốn cháu cũng không hy vọng sống lâu trăm tuổi....." Trên giường bệnh, Bái Bái cố gắng hết sức an ủi anh.

"Đừng nói như vậy! Chắc chắn sẽ có hy vọng." Quan Thừa Đình cau mày, không để cho cô bé nghĩ theo hướng tiêu cực. Đứa con gái này, anh ta đã bỏ lỡ mất chín năm thời gian, vừa mới gặp lại, còn chưa kịp thương cô bé, cùng cô bé bồi đắp tình cảm, bỏ sung chỗ trống chín năm, anh ta không cho phép cô bé dễ dàng rời khỏi cuộc sống của anh ta.

"Tốt, vậy các người cười một cái."

Vì muốn cô bé vui mừng, hai người đàn ông này chỉ đành phải gượng cười.

Chỉ là, bọn họ không nghĩ tới, câu "Sống chết có số, phú quý tại trời" của cô bé sẽ thành một câu sấm làm báo động trước, sau đó mấy ngày, bệnh tình Bái Bái cấp tốc chuyển biến xấu, truyền máu lâu dài tạo thành tích trữ sắt, dẫn tới lá lách sưng to lên, cơ tim bệnh biến.

Bác sĩ toàn lực cấp cứu, sau khi cắt bỏ phần lớn lá lách, tình huống vẫn không cải thiện.

Tất cả đều tới quá đột ngột, Dương Hân Nông hoàn toàn không chuẩn bị tinh thần, cô luống cuống tay chân, ngày ngày canh giữ ở bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, bám lấy con gái sống chết chưa rõ bên trong.

"Đừng như vậy, Hân Nông, em phải kiên cường một chút, Bái Bái không có việc gì, những năm này cô bé không phải đều sống rất tốt sao? Anh thanhhuong tin tưởng lúc này cũng giống vậy, cô bé không phải đơn độc một mình chiến đấu hằng hải, có em, có anh cùng nhau giúp đỡ cô bé, không phải sao?" Phạm Hành Thư không ngại phiền chán an ủi cô, không ngừng nói chuyện với cô, sợ đâu cô không minh mẫn, sẽ suy nghĩ lung tung.

Ở phòng chăm sóc đặc biệt đợi bảy ngày, bệnh tình Bái Bái thuy chung không ổn định, thỉnh thoảng chuyển biến xấu, làm cho tất cả nhân viên cấp cứu cũng không dám phớt lờ.

Mấy ngày này, anh thuy chung toàn bộ hành trình chờ đợi, một tắc cũng không rời.

Lúc này, nếu anh không ở bên người cô theo cùng cô chống đỡ, cô nhất định sẽ suy sụp mất.

Chỉ là, sau khi tất cả mọi người ngăn con sóng dữ, bác sĩ vẫn nói cho bọn họ biết: "Rất xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, trái tim người bệnh đã suy kiệt, chức năng gan thoái hóa, tình huống tương đối không lạc quan....."

Hân Nông bị đá kích lớn, gần như không cách nào tiếp nhận thực tế như vậy, cũng chỉ trợn to lấy mắt nhìn anh thật lâu, không chảy ra một giọt nước mắt.

"Ở bên cô bé nhiều đi, cô bé —— không có nhiều thời gian." Ánh mắt bác sĩ tràn đầy đồng tình.

"Làm sao có thể? Làm sao có thể? Nó mới chín tuổi, làm sao có thể không có nhiều thời gian?" Cô không thể tin được, mờ mịt túm lấy Phạm Hành Thư, không ngừng hỏi tới: "Em đã cùng nó nói rồi, muốn cùng nó tham gia tiểu học, trong học, cao trung, buổi lễ tốt nghiệp đại học, phải giúp nó nhận xét bạn trai, phải giúp nó chuẩn bị đồ cưới, thật vui vẻ mà gả nó ra ngoài, còn phải xem nó trở thành mẹ, nghe quý nhỏ của nó gọi em một tiếng bà ngoại, làm sao nó có thể sẽ không có thời gian, làm sao có thể....."

"Hân Nông! Em tỉnh táo một chút, đừng để Bái Bái nhìn thấy bộ dáng này của em! Cô bé sẽ khó chịu." Nếu thời gian không nhiều lắm, vậy ít nhất để cho cô bé an an tâm tâm đi.

Dương Hân Nông vui mặt vào lồng ngực anh, cũng không kiềm chế nỗi bi thống, lên tiếng khóc rống.

Anh thở dài, xóa đi lệ quang nơi đáy mắt, vỗ nhẹ lưng đôi vai rung động của cô: "Khóc đi, khóc xong lau khô nước mắt, chúng ta phải mỉm cười đối mặt với cô bé, biết không?"

"Được, em không khóc, em sẽ không khóc....." Cô không ngừng hít khí, uồn thẳng bả vai, lau khô nước mắt trên mặt, vuốt vuốt tóc dài sửa sang lại dung mạo, kiên cường bật ra nụ cười: "Đi thôi, chúng ta vào gặp Bái Bái."

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Dịch Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 8.2

Lấy tình huống trước mắt của Dương Hân Nông, tinh thần, tâm tình, cùng với thể lực, đều đã đạt tới có thể mức độ bão hòa cực hạn, Phạm Hành Thư lo

lắng qđ khuyên cô đi về nghỉ một lát, bệnh viện có anh. Nhưng cô không chịu, kiên quyết canh giữ ở bên cạnh con gái, mỗi phút, mỗi giây.

Sau khi Bái Bái ngủ—— thật ra thì bọn họ đã không biết là ngủ yên hay là ngủ mê man, Phạm Hành Thư mắt kiên nhẫn thấy cô đưa mắt nhìn gương mặt con gái khi ngủ, liền tiếp roi lệ, dẫn cô ra bên ngoài giường bệnh.

Nghiêng người dựa vào hành lang bên ngoài cửa sổ, anh nhìn về phía những ngôi sao trên bầu trời, trầm tư hồi lâu, cuối cùng cũng xoay người lại, nhẹ nhàng mở miệng: "Em có muốn hay không, suy tính thông báo “người đó” tới gặp Bái Bái một chút?"

Không cần nói rõ, bọn họ cũng đều biết, cái “người đó” này là ai.

"Không cần thiết! Anh ta không đủ tư cách làm cha Bái Bái ——"

"Cũng đã như vậy, còn có cái câu nệ gì đây? Anh ta cuối cùng vẫn là cha đẻ của Bái Bái, em không cảm thấy Bái Bái vẫn rất khát vọng có một người cha sao? Cô bé không nói, vì không muốn làm em khó chịu trong lòng, đây là cô bé tri kỉ, không có nghĩa là cô bé không quan tâm. Chúng ta có thể vì cô bé làm đã không nhiều lắm rồi, ít nhất đừng làm cho cô bé mang theo tiếc nuối đi hết cuộc đời của cô bé, được không?"

"Em....." Cô hơi nhếch môi, không nói.

"Bỏ qua lòng riêng cùng thành kiến, bất kể anh ta làm nhiều chuyện sai hơn nữa, nên trả giá cao anh ta cũng đã trả rồi, nếu như ngay cả cơ hội bởi con gái một đoạn đường cuối cùng cũng không cho anh ta, này không khỏi quá tàn nhẫn."

Dương Hán Nông á khẩu không trả lời được: "Sao anh lại muốn nói giúp anh ta?"

Phạm Hành Thư âm thầm thở dài: "Anh không phải giúp hắn, là vì Bái Bái, vì em. Anh biết em không phải là người có lòng thù hận nặng như vậy, lại đã từng thương anh ta sâu như vậy, chỉ là em còn không hóa giải được khúc mắc mà thôi, nếu như mà anh không làm như vậy, ngày sau nhất định em sẽ hối hận." Anh thả nhẹ giọng điệu: "Để anh đi tìm anh ta, được không?"

Cô từ chối một hồi lâu, cuối cùng cũng nhượng bộ đồng ý.

Hôm sau, Anh tới tìm Quan Thừa Đình.

Biết được tin tức con gái bệnh tình nguy kịch, anh ta một khắc cũng không thể chờ, vội vàng chạy tới bệnh viện.

Không có quá nhiều không được tự nhiên, chưa từng có nhiều căng thẳng, Bái Bái vô cùng tự nhiên gọi: "Cha."

Lần đầu nghe được con gái gọi anh ta, thừa nhận anh ta, Quan Thừa Đình vừa cảm động lại tan nát cõi lòng, ôm chặt lấy cô bé, xúc động không thốt nên lời.

Bệnh tình Bái Bái, đã làm Dương Hán Nông tâm lực quá mệt mỏi, không còn hơi sức dư thừa đi bài xích anh ta, kiên trì ân oán vô vị năm xưa.

Ở bệnh viện, thấy anh ta một tác cũng không rời canh giữ ở bên cạnh mẹ con các cô, lưu ý coi chừng bệnh trạng Bái Bái, đồng thời cũng lo lắng thân thể Hán Nông, nhắc nhở cô nghỉ ngơi, chuẩn bị ăn uống cho cô, quan tâm chăm sóc, cẩn thận, có vài lần trở lại, Phạm Hành Thư thấy anh ta dịu dàng vì cô lau lệ.....

Bái Bái bệnh, có anh ta một vai khiêng lên; Hán Nông đau lòng, có anh ta thu nhận thương yêu, bọn họ, mới giống như người một nhà chân chính, mà anh, giống như là dư thừa.....

Không nói ra được khổ sở tràn đầy khoang ngực, anh chỉ có thể một lần lại một lần mang theo cô đơn, thối lui khỏi không gian không có đất dung thân của anh, cô lại chưa bao giờ phát hiện.....

Anh không biết, mình làm như vậy rốt cuộc có đúng hay không, anh chỉ làm chuyện anh nên làm, người khác có lẽ sẽ cho là anh ngu dốt, có thanhhuuung lẽ anh sẽ vì vậy tự tay đưa người phụ nữ mình thích nhất đến bên cạnh một người đàn ông khác, từ đó mất đi tư cách bảo vệ cô, vậy mà, thế nhưng anh lại không thể hối hận, khổ, chỉ có thể tự mình nếm.

Buổi sáng ngày nào đó, thái độ Bái Bái khác thường, tinh thần cực tốt nói một đồng lời nên nói, trong lòng anh mơ hồ bất an, cũng không dám biểu hiện ra.

Cô bé nói cho Quan Thừa Đình: "Khi còn bé rất hâm mộ người khác có cha, cũng sẽ suy nghĩ, cha của mình là một người như thế nào, lại chỉ có thể suy đoán từ trong tấm ảnh, hiện tại con hiểu rõ rồi, rất vui về a, cảm ơn!"

"Con gái ngốc." Quan Thừa Đình vuốt vuốt tóc của cô bé: "Con sẽ có rất nhiều cơ hội để biết cha là một người như thế nào."

Cô bé nói cho Dương Hán Nông: "Mẹ, bởi vì mẹ rất thông minh, mới có thể sinh hạ con gái thông minh như con đây sao....."

Dương Hán Nông nhăn lại chưa xót, gõ nhẹ lên trán của cô bé một cái: "Con cái này là đang khen mẹ hay là khen bản thân a!"

"Đều có á..., bởi vì mẹ rất thông minh, luôn là biết mình đang làm gì, cần chính là cái gì. Trước kia bởi vì con, làm chậm trễ thật nhiều năm qđ thanh xuân của mẹ. Mẹ ngốc, mẹ không biết thanh xuân của phụ nữ có hạn sao? Mẹ cho rằng mình sẽ không già, thành yêu quái ngàn năm á?"

"Con mới là con gái ngọc không biết tiếc phúc, đối với con tốt còn ngại a!" Mắng thì mắng, nhưng vẫn là ôm chặt thân thể nhỏ nhỏ, lặng lẽ, xóa đi lệ quang nơi khóe mắt.

"Nếu thông minh như vậy, hạnh phúc của mình, phải biết nắm chặt a!" Bái Bái nhẹ nhàng nói những lời này ở bên tai cô.

Dương Hân Nông nghẹn ngào. Cô biết, con gái không yên lòng cô.....

"Tốt lắm, mẹ, không cần ở trên người con làm nạn lụt rồi, mau thoát vị." Ánh mắt cùng Phạm Hành Thư đụng vào nhau.

"Chú sao?" Anh đi lên trước, cung cấp lồng ngực để cho cô bé dựa vào.

"Chú Phạm, chú có thể ôm con một cái hay không? Giống như ôm con gái vậy."

Phạm Hành Thư theo lời thất chặt hai cánh tay, cô bé tới gần lỗ tai anh, cúi đầu, rất nhẹ rất nhẹ, ngoài dự đoán gọi: "Cha!"

Phạm Hành Thư chấn động, kinh ngạc thu chặt hai tay. Chưa từng nghĩ tới, một tiếng gọi đơn giản, sẽ làm cho người ta rung động đến ngay cả tâm cũng đau đớn.

"Gọi người đó là cha, là trên danh nghĩa, bởi vì ở trên phương diện máu mủ, người đó đúng là cha của con; nhưng gọi cha là cha, là trên mặt cảm tình, bởi vì ở trong lòng, con đã sớm coi cha là cha ruột của mình. Cha là người đầu tiên chạy tới bên cạnh con lúc con có việc; bài tập không hiểu, người dạy con là cha; con muốn chơi bóng rổ, cũng là cha chơi cùng con, những thứ này, đều là chuyện cha sẽ làm vì con gái trong tưởng tượng của con, len lén nói cho cha biết a, bạn học của con thật hâm mộ con có người cha thương con như vậy đây....."

"Vậy chờ con khỏe lại, cha lại dắt tay của con, đi cảm ơn thầy giáo của con, bạn bè của con đã chăm sóc cho con gái của cha —— đây cũng là việc cha nên làm, có đúng hay không?"

"Ừ. Đừng quên còn phải lại đi đánh bóng rổ lần nữa."

"Đánh mấy lần đều được, lúc này cha sẽ không giành bóng với con nữa."

"A ——" Cô bé cười khê: "Nhưng con vẫn sẽ giành đồ ăn với cha a!"

"Không sao, cha sẽ ăn trộm trước khi món ăn bung lên bàn."

"Đại nhân tâm cơ thật nặng....." Cô bé thấp giọng lẩm bẩm, dưới mi tâm nhẹ chau lại, hô hấp đột nhiên dồn dập.

"Bái Bái?" Lòng anh hoảng sợ kêu.

"Không có, không có sao." Phí sức thờ gấp một hơi, tiếng thờ yếu ớt. "Cha..... Lỗ tai..... Dựa tới gần một chút....."

"Được!" Phạm Hành Thư không dám trì hoãn, cẩn thận kề sát lỗ tai vào lắng nghe.

"Trước kia, con sợ sau khi ánh mắt con khép lại, thì sẽ không mở ra được, vậy..... Bỏ lại mẹ một người làm sao bây giờ? Hiện tại..... Con biết rõ cha sẽ đi cùng bà ấy, cho dù, bà ấy vẫn sẽ rất thương tâm, nhưng mà, sẽ trôi qua, bởi vì bà ấy đã có cha..... Con không lo lắng nữa, tâm....."

"Đừng nói cái này, Bái Bái ——"

"Hãy nghe con nói hết! Nếu như..... Con là nói nếu như..... Con thật sự không sống được, vậy..... Cha đáp ứng con, đời sau, con muốn làm con gái của cha, con gái chân chính! Có được hay không? Chỉ là, con vẫn muốn mang họ Dương a! Lần này, con sẽ thật khỏe mạnh, không để cho cha và mẹ lo lắng....."

"Được! Cha đáp ứng con."

"Đây là bí mật nhỏ của chúng ta, không thể nói cho người khác biết a, đánh ngoắc ngoắc ——"

Phạm Hành Thư cố nén chua xót, cùng với cô bé ngoắc đầu ngón tay.

"Như vậy con yên tâm." Cô bé khe khẽ cười, thật thỏa mãn rừ mắt xuống: "Con mệt quá, để cho con ngủ một chút, một chút là tốt rồi ——"

Buổi tối hôm đó, Bái Bái bệnh tình nguy cấp, nhân viên cấp cứu đã dùng hết toàn lực cấp cứu, vẫn là tuyên cáo hết cách xoay chuyển, trái tim lỵ suy kiệt mà chết.

Thời gian là sông, vẫn như cũ róc rách lưu động, mà tuổi hoa của cô bé, vĩnh viễn dừng lại ở năm chín tuổi ấy, khi ánh sao đầy trời rực rỡ trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 9

Khi xử lý xong chuyện của Bái Bái, đã là nửa tháng sau, mà người đau lòng mất đi con gái yêu Hân Nông, lại vẫn không có biện pháp bình phục lại từ trong đau thương —— hoặc là nói, cô hoàn toàn vẫn không chịu tiếp nhận sự thực Bái Bái đã qua đời, cả ngày nhốt mình ở trong phòng của con gái, không để cho bất luận kẻ nào đến gần một bước, cũng không để bất luận kẻ nào tự ý động vào đồ Bái Bái đã từng dùng.

Cô bây giờ, tựa như chim sợ nả, hơi có gió thổi cô lay, tâm tình sẽ lập tức cuồng loạn.

Phạm Hành Thư và Quan Thừa Đình gần như là bồi ở bên người cô một tác cũng không rời, rất sợ cô nhất thời nghĩ không thông, sẽ làm ra hành động cực đoan gì, tâm tình cô bây giờ, quá không ổn định rồi.

Cô không khóc, từ lúc Bái Bái tắt thở đến bây giờ, thậm chí là hạ táng, cô đều không rơi một giọt nước mắt nào, nếu như cô chịu khóc rống một trận, phát tiết tâm tình thì còn tốt, vấn đề ngay lúc này là, cô nhốt mình, cùng với tất cả tâm tình, vào trong một cái hộp, cùng hạ táng theo Bái Bái, cô như vậy, ngược lại càng làm cho người ta lo lắng.

Bọn họ đều rất bất an, cô giam cầm mình quá lâu, đến cuối cùng, có thể quên mất buông thả thế nào hay không? Thậm chí —— ép mình phát điên.

Phạm Hành Thư không yên lòng, tạm thời vào ở cùng cô, từng phút từng giây bên cạnh làm bạn, mà Quan Thừa Đình mỗi ngày đều đến, anh sẽ không chặn anh ta ở ngoài cửa, cũng không còn quyền lợi kia.

Mở cửa, sau khi nghiêng người cho anh ta vào phòng, Phạm Hành Thư quay về phòng bếp: "Tôi đang muốn làm ít đồ cho Hân Nông ăn, cả ngày cô ấy cũng chưa ăn cái gì đâu."

Quan Thừa Đình nhìn động tác không thuần thục lắm của anh, định đón lấy: "Để tôi."

"Anh có thể không?" Anh ngoài ý muốn liếc một cái.

"Nếu không anh cho rằng những năm tôi ở nước ngoài kia, tự chăm sóc mình thế nào? Thức ăn Nông Nông thích ăn, tôi đến bây giờ vẫn có thể làm được."

Phạm Hành Thư nghe vậy, rũ mĩ mất xuống, lui bước nhường chỗ. Phương diện này, anh thật sự rất thất bại, mỗi lần nấu gì đó không phải cháy khét thì chính là đồ ăn không ra hình dạng gì, nếu không nữa thì chính là mùi vị không đúng, anh không nấu được thức ăn mà cô thích ăn.

Quan Thừa Đình gọn gàng lấy hành lá cắt nhỏ: "Giúp tôi đánh trứng."

Phạm Hành Thư mở tủ lạnh ra, theo lời lấy ra một quả trứng đánh tan: "Còn cần cái gì không?"

"Thịt băm."

"Được." Phạm Hành Thư từ ngăn tủ lạnh lấy ra thịt gà, bỏ vào lò vi sóng (microwave oven) cho tan tuyết, chờ chỉ thị tiếp theo của anh ta: "Giữ nữa đây?"

"Tôi muốn cưới Nông Nông." Quan Thừa Đình thỉnh lĩnh nói ra câu này.

Tay đang muốn mở cửa tủ lạnh thoáng chốc dừng lại, kinh ngạc trừng mắt nhìn bóng lưng của anh ta.

"Hân Nông —— đáp ứng sao?" Cổ họng nghẹn ứ, anh dùng hết hơi sức toàn thân, khó khăn hỏi ra.

"Tôi còn chưa mở miệng, nhưng mà tôi lại nghĩ, cô ấy sẽ đáp ứng, dù sao, chúng tôi đã từng yêu nhau như vậy, cô ấy vẫn còn vì tôi sinh đứa bé. Thời gian, cũng không xóa đi tình yêu của tôi, tôi tin tưởng cô ấy cũng thế, chỉ là trong lòng còn có oán hận, không cách nào đối mặt với tôi. Tôi đã từng ước định với cô ấy, chờ tình trạng kinh tế vững vàng hơn, sẽ kết hôn, xây dựng một gia đình nhỏ ngọt ngào. Mà nay, tôi đã là quản lý của một công ty nổi danh, thu nhập hàng năm hơn một ngàn vạn, tôi có đầy đủ năng lực cho cô ấy hạnh phúc, cho nên tôi quay lại. Tôi thật vất vả mới đợi đến ngày này, tôi sẽ không dễ dàng rời cô ấy mà đi nữa, mà anh ——"

"Tôi hiểu ý của anh." Tuyên cáo sự hiện hữu của anh là dư thừa cỡ nào, không phải sao? "Có lẽ người cô ấy yêu nhất là anh, bởi vì cô ấy chưa từng nói cô ấy yêu tôi; có lẽ lựa chọn cuối cùng của cô ấy là anh, bởi vì tôi từng cầu hôn vô số lần, cô ấy chưa từng đáp ứng. Nhưng, cho dù muốn đi, cũng sẽ không phải là hiện tại, trước khi cô ấy còn chưa đưa ra lựa chọn, tôi sẽ không chủ động rời cô ấy mà đi."

"Anh cần gì?" Anh ta thật không hiểu, nếu cho là vô vọng, đến tột cùng còn chờ cái gì?

Phạm Hành Thư cười khổ: "Đây là tôi đã đáp ứng với cô ấy, trừ phi Hân Nông chính miệng nói cho tôi biết, cô ấy không cần tôi nữa, nếu không, tôi vẫn sẽ bồi ở bên người cô ấy."

Quan Thừa Đình cau mày: "Anh cho rằng, anh sẽ có một tia phản xạ sao? Bàn về thời gian, tôi biết cô ấy trước anh, từng có tình cảm tuyệt đối càng sâu đậm hơn so với anh; bàn về điều kiện bên ngoài —— không cần tôi nói, trong lòng anh tự biết. Rốt cuộc anh còn có chấp cái gì?"

Đu nhục nhả, một khi nói trắng ra, nhất thời sự hiện hữu của anh là khó chịu đến cực điểm.

Phạm Hành Thư nặng nề thở ra một hơi, thần nhiên giương mắt nghênh đón: "Đúng, tôi không có bề ngoài xuất sắc, không có điều kiện hơn người, thậm chí không xác định, cô ấy có yêu tôi hay không, có lẽ ở mọi phương diện, tôi vĩnh viễn cũng thanhhuang không thắng được anh, nhưng là có một điểm anh nhất định kém tôi —— đó chính là bất luận dưới tình huống gì, tôi đều sẽ không giận và không để ý đến cô ấy, trừ phi tôi không còn hơi thở, bởi vì danh lợi, lý tưởng, so ra không quan trọng bằng một cái mỉm cười của cô ấy."

Quan Thừa Đình kinh ngạc.

Không cần đi nghiên cứu về mặt anh ta thế nào, Phạm Hành Thư xoay người, kết thúc cuộc nói chuyện: "Nấu xong chưa? Tôi mang vào cho cô ấy. Hôm nay Hân Nông tự giam mình ở trong phòng quá lâu."

Bưng lấy cháo thịt gà mới vừa nấu xong đi tới cửa phòng, gõ mấy cái, không có trả lời, anh đẩy cửa vào, thấy cô đứng ở bên cửa sổ, trong tay ôm thú bông Winnie the Pooh Bái Bái thích nhất, vẻ mặt hoảng hốt, không biết đang suy nghĩ gì.

"Hân Nông?" Anh đi tới phía sau, dịu dàng khẽ gọi.

Cô ngoảnh mặt làm ngơ, Phạm Hành Thư không tiếng động chờ đợi, lấy thú bông trong ngực cô ra: "Ăn một chút gì có được hay không? Cả ngày nay em đã không ăn cái gì rồi."

"Trà em." Không nhìn gương mặt lo lắng cùng quan tâm của anh, ngữ điệu tĩnh mịch.

"Ăn trước đã, có được hay không? Ăn xong anh sẽ trả cho em."

"Trà em." Cô bắt động thanh sắc, tiếp tục lạnh lùng.

Anh tràn ngập cảm giác vô lực: "Hân Nông, em ——"

"Em nói trà em, anh nghe không hiểu sao?!" Cô bỗng chốc rống giận, vung tay lên, hất đổ cháo thịt gà vẫn còn lqđ đang bốc lên hơi nóng, cháo nóng tung tóe rơi vãi ra làm bỏng hai người.

"Hân Nông!" Anh kêu lên, kéo tay của cô tới lau, da thịt tí mị trong nháy mắt sưng đỏ một vùng, anh nhìn mà đau lòng, muốn xử lý cấp cứu, cô lại giống như không có cảm giác, mắt cũng không chớp rút tay về, đoạt lấy thú bông lui về trong góc.

"Hân Nông, em đừng như vậy!" Phạm Hành Thư đau khổ.

Vết bỏng trên người anh nhiều hơn cô, nhưng anh cũng không cảm thấy đau, bởi vì chân chính đau, là thấy cô tự hành hạ mình, bộ dáng như có xác không hồn.

Cô tê tê dại dại, ôm thú bông, ánh mắt trống rỗng mất đi tiêu cự, rơi vào không gian không biết tên.

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Dịch Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 9.2

"Anh biết rõ Bái Bái chết đi, là đã kích rất lớn với em, nhưng người sống quan trọng hơn. Em có thể không để ý bất kỳ cái gì, nhưng những người quan tâm em phải làm sao bây giờ?" Anh cường thế xoay thân thể của cô lại, cưỡng bách lqđ để cho trong mắt cô có hình bóng anh: "Em nhìn anh, suy nghĩ cho kỹ một chút, đã bao lâu em không làm cơm cho anh ăn? Đã bao lâu không ôm anh ngủ? Anh cũng vậy rất cần em, em tính toán không để ý đến sao? Em không thể đối với anh như vậy!"

Cô giống như không nghe được, cũng không cảm thấy bi thương của anh, dùng sức đẩy anh ra, giống như chim mẹ bảo vệ chim non kinh sợ, bảo vệ thú bông trong ngực thật chặt: "Anh tránh ra! Em muốn theo con gái của em, nó còn nhỏ như vậy, một mình bị ném ở địa phương đen sẫm âm thầm, em không tìm được nó, nó biết sợ, sẽ khóc đấy! Mỗi đêm mỗi đêm, em đều nằm mơ thấy nó, em muốn ôm ôm nó, tuy nhiên làm thế nào cũng không ôm được, nó nói nó lạnh quá, không tìm được đường trở về..... Anh biết loại cảm giác đó sao? Tay nhỏ bé của nó, chân nhỏ, đều là em cho nó, em thật cẩn thận, thật cẩn thận che chở nó từ lúc con nít đến ngày từng ngày lớn lên, sẽ chạy, sẽ nhảy, sẽ gọi mẹ, nhưng bây giờ, em chỉ có thể trở mắt nhìn tay chân nhỏ bé của nó bị bóng tối cắn nuốt, nó một mực gọi mẹ, nhưng mà em không thể làm được bất kỳ cái gì, em thật hận, thật là đau ——"

Cô ôm lấy ngực, nước mắt cổ nén một hồi lâu, cuối cùng cũng là chảy xuống.

Phạm Hành Thư nghe được tâm cũng vụn lại, anh nghẹn ngào, cổ nén chua xót nói: "Anh biết rõ! Anh cũng vậy rất đau, rất bất đắc dĩ, nhưng cũng bởi vì như vậy, em mới phải kiên cường hơn, vì người quan tâm em mà sống! Em không thể để cho anh cũng chịu đựng đau và hận như vậy."

"Kiên cường?" Cô nhẹ nhàng cười, càng cười, nước mắt rơi càng nhiều: "Ban đầu, Thừa Dĩnh rời em đi, vì sinh mệnh nhỏ trong bụng, em tự nói với mình, phải kiên cường; sau khi sinh hạ Bái Bái, sinh mệnh nhỏ yếu ớt vài lần gãy giữa ở lần huang ranh sống chết, nhìn đứa nhỏ trong tâ lót hô hấp yếu ớt, em cũng vậy tự nói với mình, nên vì nó mà kiên cường; cuộc sống túng quẫn, nếm hết tình người ấm lạnh, được bữa nay lo bữa mai em vẫn là cắn chặt hàm răng, tự nói với mình phải kiên cường, không thể bị hoàn cảnh thực tế đánh ngã; mỗi lần Bái Bái bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, em ở bên ngoài, vẫn là cố nén bi thương và sợ hãi, tự nói với mình phải kiên cường, Bái Bái cũng không nhận thua, sao em có thể đầu hàng..... Bất luận xảy ra chuyện gì, cuối cùng em sẽ tự nói với mình, chỉ cần kiên cường, tất cả đều sẽ đi qua, bởi vì em còn có Bái Bái, em không phải hai bàn tay trắng, nhưng hiện giờ đây? Em còn có thể dựa vào cái gì để kiên cường? Ngay cả thứ duy nhất của em, ông trời cũng độc ác cướp đi, tại sao lại không công bằng với em như vậy? Mà anh lại còn nói cho em biết, phải kiên cường?! Em kiên cường cả đời, nhưng mà em nhận lại được cái gì? Không có gì cả! Em chỉ có hai bàn tay trắng ——"

"Sẽ không! Làm sao em sẽ hai bàn tay trắng đây? Bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng còn có anh mà! Bái Bái không có ở đây, không có quan hệ, vẫn còn anh bởi ở bên cạnh em ——"

"Người chết cũng không phải là con gái anh, dĩ nhiên anh sẽ nói như vậy! Anh hoàn toàn không hiểu nỗi đau của em, kia giống như là hung hăng cắt xuống một miếng thịt trong lòng, anh có hiểu hay không, có hiểu hay không hả!"

Phạm Hành Thư giống như bị một cái tát, kinh đầu (kinh sợ + đau đớn) mà nhếch nhác.

Đây chính là ý nghĩ chân chính trong lòng cô sao? Người chết không phải con gái của anh?

Thật là đau! Anh khó chịu ngồi xổm người xuống, từ sau khi Bái Bái qua đời, bi thương cố gắng đè nén xuống, vào giờ khắc này buông thả như vỡ òa, tựa như máu thịt bị người hung hăng xé ra, nóng rất đau vào cốt tủy.....

Không phải con gái của anh sao? Tiếng “cha” Bái Bái gọi kia, chẳng lẽ là giả?

Anh là thật —— vì mất đi đứa con gái này mà đau thấu tim phổi! Cũng bởi vì không phải máu mủ, anh đau, sẽ không ai nhìn thấy sao?

Quan Thừa Dĩnh không biết đã đứng bên cạnh cửa bao lâu, anh ta nhẹ nhàng đi tới bên người cô, vụng về vỗ bả vai của cô: "Đừng như vậy, Nông Nông. Bái Bái chết rồi, bọn họ đều khổ sở giống em, không cần dùng thống khổ của em để tổn thương người khác, đây không phải là em mà anh biết."

"Anh cũng giống vậy! Không chịu trách nhiệm, vì tư lợi! Anh trải qua trách nhiệm một ngày làm cha sao? Khi nó kêu khóc đòi ăn, khóc đỏ mặt muốn người ôm thì anh đang ở đâu? Khi nó học đi, học bò, ngã nhào bị thương khóc lóc muốn ôm thì anh lại đang ở nơi nào?! Anh chưa từng yêu thương nó, bỏ qua tình thương của cha, anh dĩ nhiên sẽ không đau!" Cô hôm nay, tựa như con nhím, dựng gai nhọn toàn thân lên, một khi có người đến gần, lập tức hung hăng đâm đối phương bị thương.

"Anh sẽ không đau? Vậy em cho rằng bây giờ anh đang ở nơi này làm cái gì? Anh thừa nhận là anh đã sai, hổ thẹn với mẹ con em quá nhiều năm, thế nhưng cũng không đại biểu anh là vô huyết vô lệ, tạo thành sai lầm, anh cũng đã dùng hết toàn lực để đền bù, em còn muốn thế nào? Là muốn anh máu chảy đầm đìa mọi tìm ra cho em xem, em mới biết, anh bị thương cũng nặng như em sao?" Quan Thừa Dĩnh không để ý tới cô giãy giụa, mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực, ý đồ rỗng tỉnh cô.

Dương Hân Nông ngơ ngẩn, rồi sau đó, nước mắt giống như trân châu bị đứt ào ào rơi xuống, suy sụp ngã vào trong ngực anh ta gào khóc: "Không có, không có..... Con gái của chúng ta chết rồi....."

"Anh hiểu rõ, anh hiểu rõ, nhưng mà anh vẫn còn ở đây! Nông Nông, anh sẽ không rời em đi nữa....." Trong mắt Quan Thừa Dĩnh cũng có lệ, ôm sát cô không ngừng trấn an: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đều là anh không tốt, anh sẽ dùng nửa đời còn lại của anh bồi thường cho em....."

Cô không nói, chỉ là bất lực, khóc hết tất cả uất ức thương đau ——

Phạm Hành Thư đứng một bên nhìn, chán nản không nói gì.

Những lời này, những chuyện này, vốn là anh nên làm, vậy mà, Hân Nông lại lựa chọn nhào vào trong ngực một người đàn ông khác tìm kiếm an ủi. Có lẽ, cô vẫn tương đối quyến luyến vòng ôm của người đàn ông này thôi.....

Phạm Hành Thư cô đơn thần thương, im lặng, lặng lẽ lui ra.

"Nếu như có một ngày, anh gặp được người phụ nữ tốt hơn em, anh sẽ rời em đi sao?"

"Sẽ không. Vậy nếu em gặp được một người đàn ông tốt hơn anh, sẽ rời anh đi sao?"

"Sẽ. Ngu ngốc mới có thể lựa chọn người đàn ông kém cỏi. Cho nên anh nhất định phải đối tốt với em, thương em vào trong xương cốt, để cho em cảm thấy anh là tốt nhất."

Đoạn đối thoại này, lời nói còn vang vọng bên tai, cô thật sự tìm được một người đàn ông tốt hơn anh, cô —— sẽ làm như thế nào đây?

Ngoài đầu nhìn lại lại thấy cô bị ôm sâu vào trong ngực người khác, bi thương khóc thút thít, đáy mắt Phạm Hành Thư thêm vào một nét buồn bã.

Đây, chính là quyết định của cô?

Đêm, rất sâu. Phạm Hành Thư u sầu đầy cõi lòng, nằm ở trong phòng Bái Bái ở khi còn sống, trần trọc không cách nào ngủ say.

Anh ngồi dậy, đưa tay lấy ra khung hình ở đầu giường, khẽ vuốt trên mặt kính, Bái Bái yên ổn sáng chói nở nụ cười. Bức ảnh chụp chung này, là tháng trước nữa, chụp lúc bọn họ cùng nhau đi đồi Kinh Thiên ăn cơm dã ngoại, khi đó bởi vì sương mù bay, nhiệt độ thấp, anh sợ Bái Bái sẽ lạnh, trở về lại ngã bệnh, cho nên cẩn thận từng li từng tí ôm cô bé vào trong ngực, Hân Nông ghen ghét kháng nghị, thế là anh chừa ra một tay kia ôm cô, Bái Bái muốn du khách bên cạnh giúp bọn họ chụp được một bức này, để cho mẹ cô bé xem xem sắc mặt bản thân lúc ghen tuông như thế nào.

Anh còn nhớ rõ, du khách giúp bọn họ chụp hình nói, một nhà ba người bọn họ tình cảm thật tốt ——

Khi đó, anh thật sự cảm giác mình thật hạnh phúc, Hân Nông và Bái Bái chắc cũng vậy, bởi vì mẹ con họ đều cười thật vui vẻ.

Đối với anh mà nói, họ đều là người phụ nữ chiếm phân lượng rất nặng trong cuộc đời, anh thật sự đã thử dùng hết toàn lực bảo vệ họ, nhưng ——

Thật xin lỗi, Bái Bái, cha đã rất cố gắng tranh thủ, cho tới bây giờ cha cũng chưa từng buông tha, nhưng mà, chuyện này không phải là cha cứ cố gắng thì sẽ có tác dụng, nếu như, cha cô phụ ước định của chúng ta, con sẽ trách cha sao?

Một chuỗi tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới nơi này, trong ban đêm yên tĩnh cực kỳ rõ ràng, anh để khung hình xuống, xuống giường nhìn ngó. Vừa mới vịn mở cửa phòng, đột nhiên một bóng dáng mảnh khảnh đập vào trước mắt.

Một chút sợ hãi của anh giờ mới hồi hồn: "Trẻ như thế còn chưa ngủ, cần gì sao? Anh tới là tốt rồi."

Dương Hân Nông nhẹ lắc đầu, dời tầm mắt xuống, nâng tay của anh lên, khẽ xoa dấu vết nóng đỏ kia, nhẹ nhàng hỏi: "Còn đau không?"

Cô, vẫn còn quan tâm anh?

Phạm Hành Thư vừa mừng vừa sợ, anh đè nén tâm tư ba đào, khàn giọng nói: "Không đau, một chút cũng không đau." Đường như sợ hù dọa cô, đưa tay dán lên ngực cô, hỏi khẽ: "Vậy còn em? Nơi này còn đau không?"

Nhàn nhạt nháy mắt một cái, nước mắt tràn đầy con ngươi, cô lầm nhảm nói: "Vẫn là..... Đau quá."

"Không sao, anh sẽ cẩn thận bảo vệ, cho đến khi nó tốt, tựa như khi còn bé, Bái Bái bị thương, khóc thút thít, em cũng sẽ rất đau lòng đặt cô thanh hương bé trong ngực thương tiếc vậy, anh sẽ thay Bái Bái cùng em, bảo vệ em, chúng ta ai cũng không xa rời ai, có được hay không?"

Một tiếng khóc sụt sùi bật ra bờ môi, đầu cô nhập vào trong ngực anh, khẽ nức thật thấp: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em không phải cố ý muốn tổn thương anh, em chỉ là..... Thật khổ sở, thật hận, cảm thấy ông trời không công bằng đối với em, giống như toàn thế giới đều nợ em....."

"Anh hiểu, anh hiểu. Anh không trách em, Hân Nông, đừng khóc ——" Anh rất đau lòng, không ngừng lau nước mắt cho cô.

Hân Nông cầm tay lau nước mắt của anh, ngửa đôi mắt đầm lệ lên: "Em chỉ còn lại anh, Hành Thư, anh đừng rời em đi, nếu không, nếu không em —— em thật sự sẽ không sống nổi ——"

"Sẽ không! Hân Nông, em đừng nói linh tinh!" Lòng anh hoảng sợ ôm sát cô, hoảng sợ hôn lên môi của cô, xác nhận lòng tin kiên định của nhau, đuổi đi cảm giác lạnh lẽo nơi đáy lòng kia.

Dịu dàng, cô cười, hàm chứa lệ, mỉm cười chua xót, tiến lên nghênh đón anh, toàn tâm toàn ý đáp lại, hai mắt nhắm nghiền, cảm nhận anh thật lòng bảo vệ và thương tiếc.

Đúng vậy, cô còn có anh, cũng chỉ còn lại anh ——

Cô xiết chặt anh không thả, đồng thời cũng xiết chặt hạnh phúc cuối cùng.

Phạm Hành Thư xúc động, nghênh đón ánh mắt không hối hận của cô, không nói thêm lời nào, giương tay ôm lấy cô bỏ vào trong giường, hôn lên từng tấc thân thể mềm mại, mở ra yêu thương ngập tràn.

Cởi bỏ quần áo ngăn cách, da thịt ấm áp chân thật hòa vào nhau, giống như hai trái tim khát vọng hòa hợp không xa cách.

"Hiện tại anh hiểu tâm tình của Quý Vân khi nói những lời đó rồi, cái loại đó —— một lòng chỉ muốn đối tốt với một người, trái tim chỉ vì tâm tình của cô ấy mà thấp thòm....." Anh thấp giọng lầm bầm, tình tế hôn lên đầu vai.

Cô hoảng hốt tinh thần, trái tim trôi nổi bất an, tìm được nơi nghỉ ngơi ở trong ngực anh, cô đưa tay ôm lấy, toàn tâm dựa vào.

"Anh còn chưa nói với em đúng không?" Triền miên lại tăng nhiệt độ, thân và tâm cùng lúc hợp lại làm một với cô, anh khẽ thở dốc nói ra: "Hân Nông, anh thật sự rất yêu em ——"

Cô —— nghe được.

Hai giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống, ánh mắt cô rơi vào bên trong khung hình, con gái đang cười ngọt ngào.

Bái Bái, con thấy được không? Mẹ có nghe lời con nói, nắm thật chặt hạnh phúc thuộc về mình, con ở trên trời, cũng sẽ vì mẹ mà mỉm cười chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 10

Trong công viên nhỏ, Dương Hân Nông và Quan Thừa Đình đạp lên lá rụng, không nói một lời chậm rãi mà đi.

"Em có chuyện muốn nói với anh?" Quan Thừa Đình chủ động đánh vỡ trầm mặc.

"Ừ." Cô còn đang suy nghĩ, muốn mở miệng thế nào.

"Là tin tức xấu đi?"

Cô ngạc nhiên ngược mắt, mà anh ta lại cười khổ: "Nhìn vẻ mặt em anh có thể đoán được. Anh có thể lựa chọn không nghe sao?"

Vậy mà, cô vẫn mở miệng: "Em hiểu rõ anh muốn bồi thường cho em, cũng biết tình cảm của anh với em thủy chung không thay đổi, nhưng là Thừa Đình, chín năm rồi, thời gian chín năm không tính là ngắn, rất nhiều việc đều không giống nhau."

"Bao gồm —— tình cảm của em với anh?" Anh ta kinh nghi hỏi.

"Em muốn, là Hành Thư." Nhàn nhạt, cô nói ra quyết định của mình.

Quả nhiên!

Lòng của Quan Thừa Đình rơi xuống đáy cốc: "Em yêu anh ta —— so với năm đó yêu anh nhiều hơn?"

"Không thể so như vậy. Năm đó, em toàn tâm toàn ý yêu anh, mà bây giờ, trong lòng em tràn đầy, đều là anh ấy, cũng không dung nạp được người khác nữa."

"Xem ra, anh thua rất thảm." Anh ta cười khổ, thua không hiểu rõ. "Có thể nói cho anh biết hay không, anh ta có chỗ nào hấp dẫn em? Tại sao sự lựa chọn của em sẽ là anh ta?"

"Có lẽ, là vì anh ấy quá đàn đĩ! Bất kể gặp tổn thương lớn hơn nữa, vẫn sẽ toàn tâm toàn ý bao dung với mọi người, vĩnh viễn cũng không oán hận, sau những năm nếm hết tình người ấm lạnh này, mà anh ấy chỉ cầu bỏ ra, không cầu hồi báo ôn tình, cho em thấy lòng người tốt đẹp, cũng là anh ấy dạy em, dùng khoan dung đối đãi với lỗi lầm của người khác, cho nên hôm nay, em có thể bình tâm tĩnh khí đối mặt với anh, không oán, không hận."

"Lấy quan điểm thế tục mà nói, có lẽ điều kiện của anh ấy không thể so được với anh, nhưng mà anh ấy có một trái tim lương thiện, cũng không sợ để em nhìn thấy, toàn tâm toàn ý bỏ ra, không hỏi em có thể cho anh ấy bao nhiêu, canh giữ ở bên cạnh em thủy chung không thay đổi, thậm chí là khi địa vị của anh ấy bởi vì sự xuất hiện của anh mà chịu rất nhiều chất vấn thì cũng không lùi ra một bước, trừ phi em buông tha anh ấy trước, nếu không, có nói gì anh ấy cũng sẽ không rời đi trước em, điểm này, là anh vĩnh viễn kém anh ấy."

Quan Thừa Đình tự mình đánh trống lảng kéo môi: "Nói cho cùng, em chính là không cách nào tha thứ anh năm đó vứt bỏ em."

"Có lẽ." Cô dừng bước lại, nghiêm túc đối mặt với vấn đề này: "Em có thể hiểu quyết định năm đó của anh, nhưng không cách nào tha thứ. Giá trị quan của mỗi người bất đồng, anh vì cuộc sống của anh, lựa chọn như vậy, em không có cách nào nói anh sai lầm rồi, chỉ là, anh có nghĩ tới hay không? Rất nhiều việc chỉ ở một ý niệm, có ít thứ là thoáng chốc, ngay lúc đó nếu không vững vàng nắm giữ, thì sẽ không kịp theo đuổi lại nữa, anh không thể cho là, tất cả việc đời đều có thể như ý của anh, sau khi đeo đuổi lý tưởng, quay đầu lại vẫn tưởng rằng có thể theo đuổi lại được tình yêu, đây là anh vì lý tưởng, lựa chọn trả giá cao, như vậy, anh đã sớm nên có chuẩn bị tâm lý, để gánh chịu hậu quả như hôm nay."

"Anh hiểu rồi." Anh ta cười khề, cho dù, so với khóc còn khó coi hơn.

Có thể nói cái gì đây? Tất cả đều là phiền phức anh ta tự chuốc lấy, là anh ta quá dễ dàng buông tay cô ra, khiến một người khác có cơ hội cảm lấy, dù anh ta hối tiếc thế nào, thì cũng đã trễ rồi.

"Anh có thể —— ôm em một cái nữa sao? Một lần cuối cùng." Anh ta van xin, để cho anh ta nhớ lại cảm giác khi ôm cô, ít nhất, anh ta đã từng có được.

Dương Hân Nông trầm mặc trong chốc lát, gật đầu.

Quan Thừa Đình dang tay, một lần cuối cùng, cảm thụ nhiệt độ cùng thân thể mềm mại của cô, lặng lẽ, chớp mắt xóa đi nước mắt.

"Chúc em hạnh phúc, hẹn gặp lại."

"Cám ơn. Chính anh cũng bảo trọng."

Buông tay ra, buông cô ra, nhìn cô rời khỏi ngực anh ta, đi về phía vòng ôm của người đàn ông vẫn kiên nhẫn chờ bên ngoài công viên, trong nội tâm hiểu rõ ràng, lần này, cô hoàn toàn bước ra khỏi cuộc sống của anh ta rồi.

Có lẽ, ngay từ năm đó lúc quyết định buông tay thì anh ta đã nhất định mất đi cô.

"Em lần sau —— thời điểm muốn người ôm, có thể hay không tìm anh là tốt rồi?" Giọng nói xấu hổ của người đàn ông, theo gió nhẹ đưa tới.

"Anh ở đây ghen?"

"....." Giọng nói nhỏ lại, giống như là xấu hổ. "Dù sao, em đáp ứng anh sao!"

"Được!" Cô dang hai tay: "Em lạnh, Phạm tiên sinh."

Lòng ngực ấm áp dâng lên, thu hẹp hai tay ôm chặt cô vào trong ngực.

Giọng nói lúc càng xa, Quan Thừa Đình thu hồi ánh mắt, một mình nhắm nháp một thân cô đơn và khổ sở.

Thắng danh lợi, thua tình yêu, đáng giá không?

Anh ta không tiếng động tự hỏi, cũng không cho mình được đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Đích Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 10.2

Edit: Thanh Hưng

Bất tri bất giác, lễ tình nhân mỗi năm một lần lại đến, đồng thời, cũng là sinh nhật ba mươi mốt tuổi của Phạm Hành Thư.

Sinh nhật của mình nên có tâm tình gì? Vui mừng? Kích động? Mong đợi?

Không, anh chỉ cảm thấy buồn bã.

Này không có gì hay để ăn mừng, chỉ đại biểu anh vừa già đi một tuổi, mà bà xã đây? Hàng năm đều có một tâm nguyện giống nhau, đã cùng bạn gái thân mật lần vô số lần ở trên giường, nhưng, anh vẫn là chưa cưới được!

Hơn nữa cả ngày tìm khắp nơi không thấy người, anh quả thật buồn bã muốn chết!

Bị Hành Uy kia lôi kéo đi uống rượu với một đồng bạn xấu, càng nghĩ càng ảm ức, uống nhiều thêm hai chén, cho đến nửa đêm canh ba mới được thả lại nhà.

Nói đến về nhà, thì càng buồn bực.

Nhà mới sớm đã bố trí tốt, nữ chủ nhân lại chậm chạp không chịu chuyển vào ở với anh, anh chỉ có thể giống như oán phụ, tiếp tục vui ở trong ổ chó nhỏ đang thuê kia.

Ô ô! Trên đời còn có người đàn ông nào thảm hại hơn anh sao? Có phụ nữ mà không cưới được, có nhà mà không thể ở. . . . .

Mang theo tâm tình mây đen giăng kín, u ám đến khủng khiếp về đến trong nhà, phòng ăn có ánh nến chập chờn nhàn nhạt làm anh kinh ngạc tìm kiếm, trong nhà có người sao?

"Hoan nghênh về nhà, thân ái."

"Cái gì?" Anh sững sốt, trong ánh nến, người đẹp mang theo nụ cười nhàn nhạt nghênh đón anh, đưa lên bánh ngọt nhỏ nâng niu trong tay: "Mau ước

nguyện, thôi nên đi!"

Cho dù sững sờ hơn Cửu Trọng Thiên, nhưng là hai chuyện giống nhau lặp lại trong vòng một ngày vẫn có thể làm việc theo bản năng. Ước nguyện, thôi nên, lập tức vội vàng hỏi ra lời: "Em—— chờ rất lâu rồi sao? Sao không gọi điện thoại cho anh?"

"Cũng may, vốn em tính toán nếu như trước mười hai giờ anh không quay lại sẽ gọi cho anh."

"Anh gọi điện thoại một ngày, em cũng không mở máy, nếu không anh mới không muốn lêu lổng với Hành Uy bọn họ, bọn họ chỉ biết chọc cười vô lý." Anh tình nguyện đi cùng cô, coi như không nói câu nào, chỉ cần để cho anh nhẹ nhàng ôm, ý lại lẫn nhau là tốt rồi.

Cô cười khê: "Là em cố ý, bọn họ cùng anh ba mươi năm, không thể bởi vì có em lập tức đá người nhà đi được! Mình cũng ăn cả chén rồi, cũng không thể ngay cả canh thừa đều không để lại cho người ta, anh chỉ cần phân buổi tối cho em là tốt lắm rồi."

Ăn hết cả chén? Còn canh thừa? Đây rốt cuộc là cái gì thế?

"Anh còn tưởng rằng em quên."

Cánh tay ngọc treo lên vai anh, môi mềm khẽ mút anh một hóp: "Đứa ngốc! Làm sao em có thể quên ngày quan trọng như vậy, năm ngoái chúng ta là nhờ ngày này mới quen biết nhau! Năm ngoái, anh nói muốn em cùng anh, vậy năm nay, anh muốn quà tặng sinh nhật kèm quà lễ tình nhân gì?"

Một tay chạm vào nhẫn cầu hôn trong túi chậm chạp không đưa ra: "Cái gì cũng có thể sao?" Cho dù thừa cơ lường gạt có chút vô sỉ, nhưng là trời thấy, đường cầu hôn của anh biến đổi bất ngờ, đã để cho lương tri của anh từ thiên sứ biến thành ác quỷ rồi.

"Không nhất định, nhưng mà em lại đã làm chủ, giúp anh chọn xong rồi."

"Chọn xong còn hỏi?" Thật không có thành ý. Anh thất vọng lâu bầu, vẫn còn làm vũng vầy cuối cùng trước khi chết: "Không thể tự mình lựa chọn sao?"

"Anh không muốn nhìn một chút sao? Em bảo đảm anh sẽ thích." Cô giương môi, thần bí nở nụ cười, nhàn nhạt .

"Oh." Cũng chọn tốt rồi, anh còn có thể nói gì? "Ở nơi nào?"

"Nơi này." Kéo tay của anh tới, khẽ đặt ở trên bụng bằng phẳng của mình.

"Bên trong?!" Ngốc nghếch sờ soạng hai cái mới lĩnh ngộ: "Em nói là ——" Anh tròn to mắt, giống như dưới tay tùy thời sẽ toát ra quái vật.

"Đã được bệnh viện kiểm tra chứng minh, em mang thai hai tháng." Ôm tờ giấy, quơ quơ trước mắt anh. Nói cách khác, anh sắp làm cha?!

Quả nhiên là quà tặng rất tốt, đầu óc lập tức trống không, vẻ mặt ngốc trẻ.

"Anh nên rất vui vẻ mà hôn em." Cô chỉ thị, chủ động ngửa đầu dán lên môi của anh.

Cho đến khi cảm thụ nhiệt độ môi mềm, mới chính thức tiêu hóa tin vui này, thật sự có cảm giác làm cha, anh bỗng chốc buộc chặt hai tay, nhiệt liệt điên cuồng.

"Anh thật vui vẻ, Hân Nông!"

"Em biết rõ, bởi vì em cũng thế." Đây không phải là lần đầu cô mang thai, nhưng lại là lần đầu, có người cùng với cô chia sẻ vui sướng thai nghén một sinh mệnh mới, ở trong vòng tay có lực của anh, lắng nghe nhịp tim mất tốc độ của anh, biết anh cũng giống như cô mong đợi cái sinh mạng nhỏ nhỏ này.

"Ách, còn có một việc, bây giờ nói có thể em sẽ mắng anh tham lam, nhưng ——" Một tay nắm chặt chiếc nhẫn đã chuẩn bị từ lâu, nhưng vẫn là anh hùng không có đất dụng võ, lúc này anh đã quyết định rồi, đầu có thể roi máu có thể chảy, cưới không thể không cầu xin!

"Em cũng có chuyện muốn thương lượng với anh."

"Cái đó chờ một chút á..., chuyện của anh tương đối quan trọng, em để cho anh nói trước, anh đã chịu đủ rồi mỗi lần đều toát ra cái thiên tai nhân họa gì, lần này cho dù như thế nào anh cũng muốn nói ra trước đã——"

"Chúng ta kết hôn đi, Hành Thư." Cô dịu dàng nói.

"Oh. Đợi lát nữa lại thương lượng, anh muốn nói là —— Cái gì?!" Sau khi hồi phục tinh thần lại, không xác định anh nghe được cái gì: "Em, em lặp lại lần nữa, em mới vừa, em vừa vận giống như là nói ——"

"Kết hôn đi! Em không muốn ngăn cách hai nơi nữa, em hi vọng mỗi sáng sớm tỉnh lại là có thể gặp lại anh, cho anh nụ hôn chào buổi sáng, giúp anh làm bữa ăn sáng, cho Gâu Gâu ăn, buổi tối, nghe tiếng tim đập của anh mà ngủ, cùng anh đắp chung một cái chăn, còn có —— giúp anh sinh đứa trẻ."

Được, từ ngữ cầu hôn rất ngọt ngào, anh cảm động đến gần như là muốn khóc.

Khó trách lúc trước anh cầu hôn sẽ toàn quân bị diệt, vừa so sánh với cô, anh quả thật xấu hổ muốn chui xuống đất, kỷ lục từ trận mấy lần trước, cuối

cùng bị chết cam tâm nhắm mắt.

"Anh rất muốn đáp ứng em, nhưng mà, như vậy giống như không đúng, không phải như vậy á..., phải là anh cầu hôn em mới đúng, anh đều đã chuẩn bị nói rồi, em thu hồi, mau thu hồi —— ách, giống như cũng không đúng, ý của anh không phải là không đáp ứng, mà là. . . . ." Lời nói hoàn toàn không có trình tự, anh thờ dài, hoàn toàn đầu hàng với tài ăn nói nát đến hết thuốc chữa của mình.

Cô chỉ là nhú mày, cười yếu ớt.

Anh suy sụp hai vai, mặt chán nản hỏi: "Em hiểu ý của anh, có đúng hay không?"

"Em hiểu." Cô thương tiếc khẽ vuốt khuôn mặt thất bại của anh: "Anh cảm thấy chuyện như vậy nên là đàn ông mở miệng, không thể uất ức em tới yêu cầu. Anh muốn cho em hư vinh được cầu hôn cơ bản nhất, có đúng hay không?"

Đúng, chính là như vậy!

Anh thở ra: "Vậy làm lại một lần!" Anh vội vàng móc chiếc nhẫn ra tiến tới trước mặt cô: "Hân Nông, em muốn gả cho anh không?"

Vẫn là dở như vậy, liên miên bất tận.

Cô cố làm bộ dáng suy tư nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Nói một chút gả cho anh có ích lợi gì?"

"Anh sẽ giao toàn bộ tài sản cho em trông nom. Còn nữa..., lời em nói, anh sẽ nghe, anh cũng sẽ giúp em thông bồn cầu, sửa ống nước, đổi bóng đèn, hơn nữa, thể lực của anh rất tốt, em muốn đi bất kỳ nơi nào, anh đều có thể công em đi!"

"Còn gì nữa không?"

"Anh sẽ là một người cha tốt."

"È hèm!"

"Còn nữa..., còn có ——" Quả nhiên, nói không được hai câu lại bí từ rồi: "Em chờ một chút!"

Anh bắt đầu kiểm tra toàn bộ, không đầu không đuôi vòng tới vòng lui trong phòng, Dương Hân Nông không hiểu hỏi: "Anh tìm cái gì?"

Anh gấp đến độ mồ hôi lạnh cũng đổ ra: "Chính là cái đó, lần trước chúng ta đi mua thẻ màu."

"Thật sự trúng?" Anh nói tài vận của anh không tệ, cô vốn đang nửa tin nửa ngờ đấy.

"Ừ."

"Bao nhiêu?"

"Hai trăm đồng."

Dương Hân Nông đang chuẩn bị giúp anh tìm thiếu chút nữa ngã quy: "Hai trăm đồng mà thôi, anh làm gì mà giống như là tìm hai tỷ vậy!" Chịu thua anh! Cô thật sự rất muốn nói cho anh biết: cầu xin anh đừng, khá lắm hai trăm đồng, em cho anh!

"Bởi vì em nói, trúng sẽ gả cho anh mà! Em lại không chỉ rõ nhất định phải trúng bao nhiêu." Về mặt anh nghiêm túc, cô đoán, cho dù có người cầm hai tỷ tới đổi tám thẻ màu với anh, sợ rằng kẻ ngu này còn không chịu!

Ấm áp cảm động tràn đầy trong ngực, cô ngăn cản Phạm Hành Thư chuẩn bị làm đợt tìm tòi thứ hai: "Không cần tìm, em đáp ứng gả cho anh."

Không đáp ứng cũng không được rồi, sợ anh phá hủy phòng ốc, chỉ vì tìm ra tám thẻ màu chỉ giá trị hai trăm đồng.

"Có thật không?" Anh cẩn thận từng li từng tí xác nhận, đợi cô gạt đầu, anh đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út của cô, lại nói: "Vậy anh có thể gọi em là bà xã có đúng hay không?"

"Đúng nha, ông xã." Cô ngọt ngào, hôn anh một cái.

Thật tốt, cuối cùng anh cũng có bà xã rồi. . . . .

Anh ôm eo nhỏ nhắn: "Bà xã, anh có thể hỏi em một vấn đề không? Điều kiện của Quan Thừa Đình tốt hơn anh rất nhiều, hơn nữa cũng rất yêu em, anh trừ một lòng ra, không có gì cả, cái gì cũng không thể cùng so với anh ta, nhưng là tại sao —— sự lựa chọn của em sẽ là anh?"

Đủ rồi, một lòng cũng rất đủ rồi.

Cô dựa vào vai anh, chỉ ra trời sao ngoài cửa sổ: "Chúng ta gặp nhau tại ngày Ngưu Lang Chức Nữ trùng phùng, nhưng mà anh biết, hai ngôi sao kia đâu là Ngưu Lang, đâu là Chức Nữ không?"

Anh lắc đầu: "Không biết." Cũng không nghiên cứu qua, trong tế bào của anh không có thiên phú phong hoa tuyết nguyệt.

Cô không ngại cười khê: "Vậy anh có biết hay không, Chức Nữ là người con gái Thiên Trữ yêu quý nhất, tại sao nàng sẽ vứt bỏ Thiên Đình tốt đẹp cùng với ba nghìn sủng ái, cùng một Ngưu Lang không có tiền không có công việc, điều kiện thật ra thì chưa ra hình dáng gì ở chung một chỗ, giúp anh ta may quần vá áo, cùng anh ta chịu khổ chịu tội?"

Quả nhiên anh nghiêm túc suy tư một lát: "Tại sao?"

"Đưa ngọc! Cũng bởi vì anh ta có một trái tim chân thật! Anh ta để cho cô ấy cảm nhận được tình cảm chân thành, trân quý chốn nhân gian, cho nên cam tâm vì anh ta mà dừng lại. Có lúc, điều phụ nữ muốn không nhất định là son phấn hải vị, mỹ chui hoa phục, mà là một người đàn ông coi như chỉ có một chén cơm, cũng sẽ nguyện ý chia cho cô ấy nửa bát, cam khổ cùng nhau, đã hiểu chưa?"

"Hiểu!" Tô hồng nhân duyên của nguyệt lão rất kỳ diệu, không tới giây phút cuối cùng, anh vĩnh viễn không biết người cùng buộc chung một sợi tơ hồng với anh là ai, giống như anh, cho tới bây giờ cũng không dám xa cầu anh có thể cưới được một bà xã xinh đẹp, hiền tuệ, mà lại thông minh hơn người, nhưng, cô thật sự chính là chung tình với anh.

"Anh đột nhiên nhớ tới, em cũng từng giúp anh sắp xếp xong mọi chuyện, sau đó len lén rời đi, giống như Chức Nữ trở lại thế giới của cô ấy. Nhưng là anh có đuổi theo, khi đó anh tự nói với mình, bất luận bao lâu, anh đều sẽ luôn luôn tìm em, cho đến khi tìm được em mới thôi ——"

"Đúng vậy, cho nên người phụ nữ này là anh nên được. Chỉ là đầu tiên nói trước, em không phải muốn một năm một lần."

"Anh cũng vậy không cần. Anh muốn mỗi ngày ôm em, còn có Bảo Bảo, ngủ chung." Anh ha ha cười khúc khích, một tay phủ lên bụng vẫn còn bằng phẳng của cô: "Bảo Bảo, con phải ngoan ngoãn, cha và mẹ đều sẽ chờ con!"

Người cha ngây thơ đáng yêu này.

"Anh hy vọng là con trai hay con gái?"

"Con gái." Anh ngay cả do dự cũng không có: "Anh hi vọng là một bé gái vừa thông minh vừa đáng yêu giống như Bái Bái, đứa trẻ này hãy để họ Dương theo em, hơn nữa bất kể là nam là nữ, cũng gọi là gọi Du Nhiên, nữ danh gọi là Du Du. . . . ."

"Không cần chứ?!" Giống như tên thuốc mỡ, con gái lớn lên sẽ liều chết với anh.

"Em đừng ngắt lời anh!" Anh cúi kính trùng cô.

"Được được được! Anh nói anh nói." Cô buồn cười đầu hàng.

Anh lần nữa lộ ra nụ cười, hài lòng tiếp tục: "Bởi vì nha, anh hi vọng con bé có thể ôm trong ngực lòng tự nhiên tự tại đối mặt với vui vẻ và khó khăn trong đời; nếu như sinh xong một thai này em không muốn sinh nữa thì thôi, nếu như còn muốn sinh, sau đó thai tiếp theo lại vẫn là nữ, vậy thì lấy một chữ cái bên trong tên của em, gọi là Hân Hân tốt lắm, bởi vì em mang thai sinh chúng rất vất vả. . . . ."

Cô cười yếu ớt không nói, nhìn về mặt tỏa sáng của anh, nghe anh thao thao bất tuyệt phác họa chính là viễn cảnh tương lai tốt đẹp, ảm áp mất đi đã lâu lần nữa quay lại trong lòng, nó gọi là —— hạnh phúc.

Sau khi mang thai, mỗi lần đi khám thai, Phạm Hành Thư cũng sẽ kiên trì đi cùng cô, các bác sĩ điều trị và chăm sóc thành thạo tán gẫu đôi câu với cô, tất cả đều hâm mộ cô có một người chồng thương yêu như thế.

Đây cũng là lần đầu tiên cô cảm nhận được vui sướng tự nhiên vì mang thai, được Phạm Hành Thư coi như đứa trẻ mà chăm sóc, cung trong lòng bàn tay, lúc trước có thai Bái Bái thì chỉ có một mình cô, phải bôn ba vì cuộc sống, hoàn toàn không đi khám thai, sau khi sinh ra phát hiện đứa con nít này không khỏe mạnh thì hoàn toàn không có bất kỳ tâm tư chuẩn bị nào.

Lúc này mang thai, cô lại không dám phớt lờ, mỗi lần đi khám thai, bác sĩ đều nói cho cô biết, Bảo Bảo ở trong bụng của cô rất khỏe mạnh, lúc này cô mới thở phào một hơi.

Suốt quá trình mang thai, Phạm Hành Thư một đường làm bạn với cô, cùng cảm thụ niềm vui sướng khi Bảo Bảo lớn lên, mỗi khi biết Bảo Bảo ở trong bụng của cô lại lớn hơn một chút, anh sẽ vui vẻ kích động thật lâu, cho nên mỗi lần đi khám thai, cho dù anh có chuyện cũng sẽ cố ý bỏ thời gian ra, kiên trì trước mặt sau lưng, không để cho anh đi cùng anh còn có thể câu kinh, bởi vì cô tước đoạt quyền lợi yêu thương của cha đối với con gái, chồng sẵn sàng vạ.

Đúng vậy, con gái! Thật làm cho anh đợi được rồi, cái thai trong bụng của cô này, là một đứa bé gái.

Biết được thì anh vui vẻ cả đêm không ngủ được, giống như uống thuốc kích thích, dây dưa não cô suốt đêm, sau cùng vẫn là cô nói cho anh biết: "Phụ nữ có thai phải duy trì giấc ngủ đầy đủ." Anh mới để cô đi ngủ, tự mình nhìn chòng chọc bụng của cô cười khúc khích cả đêm.

Khi người khác hỏi anh tại sao cao hứng khi có con gái như vậy, anh chung quy trả lời: "Con gái tốt! Tôi thích con gái xinh đẹp, đáng yêu giống Hân

Nông."

Chuyện anh thường làm nhất, chính là nằm ở trên bụng của cô nói chuyện với con gái, nói cho nó biết, cha hôm nay lại mua thứ gì cho nó, muốn nó ngoan ngoãn, đợi nó ra ngoài là có thể thấy được.

Ngay từ lúc khám thai lần trước, trước khi biết giới tính Bảo Bảo, anh đã dính vào trên bụng của cô, nói với cô: "Anh nghe thấy trái tim của Bảo Bảo đập! Nó nói, nó rất khỏe mạnh, muốn chúng ta đừng lo lắng, anh còn cảm thấy, nó đang chào hỏi chúng ta, nói cho chúng ta biết, nó thật cao hứng khi là con gái của chúng ta, nó sẽ ngoan ngoãn, không gây sự."

Quả nhiên, tất cả giống như lời anh nói, đứa nhỏ này rất khéo léo, không làm cho cô chịu quá nhiều khổ, gần như ngay cả nôn nghén cũng không có.

Mười tháng sau, cô ở bệnh viện thuận lợi sinh hạ một đứa bé gái khỏe mạnh.

Khéo chính là, Dương Bái Nhiên qua đời vào đúng ngày này năm ngoái, mà Dương Du Nhiên, ở cách năm cùng một ngày đó ra đời, đêm nay, trăng sao đầy trời, sáng chói giống như đêm đó.

Hai tay Phạm Hành Thư ôm con gái vừa ra đời, cảm động đến khó nói lên lời, khẽ hôn lên trán cô bé, ở đáy lòng thì thầm: Con gái yêu quý, cha chưa từng quên lời hứa của cha.

Mỗi khi y tá muốn ôm đứa trẻ đi vào để Dương Hân Nông cho bú sữa mẹ thì anh luôn luôn yêu thích không buông tay, ôm đến y tá muốn nổi giận, mới tâm bất cam tình bất nguyện để cho cô ấy ôm trở về giường trẻ sơ sinh.

Có lúc, anh sẽ nhỏ giọng, lẩm bẩm nói nhỏ với con gái: "Tiểu Du Du, con phải ngoan ngoãn, mau mau lớn lên, cha chờ con đi chơi bóng rổ."

Dương Hân Nông nhìn lại bọn họ, ánh mắt mềm mại: "Anh nghĩ Bái Bái quay lại làm con gái chúng ta sao?"

"Làm sao em biết?" Anh kinh ngạc mở to mắt: "Anh rõ ràng chưa nói mà!"

"Anh biểu hiện rõ ràng như vậy, ai không đoán ra?"

"Oh." Anh sờ sờ lỗ mũi, cũng biết không thể gạt được cô chuyện gì.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua cửa chớp rắc vào bên trong phòng, tầm mắt cô bay đến trên gương mặt điềm tĩnh của đứa nhỏ, ở đáy lòng nhàn nhạt thờ dài ——

Hoan nghênh trở lại, con gái yêu quý.

Bạn đang đọc truyện *Lễ Tình Nhân Tìm Kiếm Tình Yêu Dịch Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.